

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 26. ŘÍJNA 2025

He, ubožák zavolał a Hospodin slyšel.

NAHOŘE: „DUŠE SE ZÍSKÁVAJÍ NA KOLENOU“ (sv. Karel Boromejský). Eucharistie u hrobu sv. Karla Boromejského, 12.5.2010, pout' k Turínskému plátnu - *Vultum tuum, Domine, requiro*. DOLE: hrob s relikviemi sv. Karla Boromejského, krypta milánského dómu, 20. června 2015, *Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet*, Milano, Itálie.

RELIQUIE DI
SANTO CARLO BORROMEO
Cardinale Arcivescovo di Milano
nato ad Arona il 2 Ottobre 1538
morto a Milano il 3 Novembre 1584

**SUB TUUM PRAESIDIUM
CONFUGIMUS**

**SANCTA
DEI GENITRIX**

**POD OCHRANU TVOU
SE UTÍKÁME**

**SVATÁ
BOŽÍ RODIČKO**

MARIÁNSKÉ POSELSTVÍ FRESEK NA KLENBĚ A MODLITBY NA ZVONU KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYSICÍCH.

266. PAPEŽ
KATOLICKÉ CÍRKVE
FRANTIŠEK

Jorge Mario
BERGOGLIO

17.12.1936
BUENOS AIRES

21.4.2025
ROMA

PUSTIMĚŘ- **Marie**
NAVRÁTILOVÁ
25.1.1954 - 4.2.2025

PUSTIMĚŘ
Františka LUSKOVÁ
20.3.1940 – 21.2.2025

PUSTIMĚŘ
Anna JEŘÁBKOVÁ
6.5.1934 - 13.3.2025

PUSTIMĚŘ
Vladimír GAJDUŠEK
24.10.1956 - 8.4.2025

PUSTIMĚŘ
Jiřina JANEČKOVÁ
6.11.1930 - 24.8.2025

PUSTIMĚŘ
František KOTÁL
1.1.1954 - 24.9.2025

DRYSICE
Bohumila KNAPOVÁ
10.5.1944 - 24.12.2024

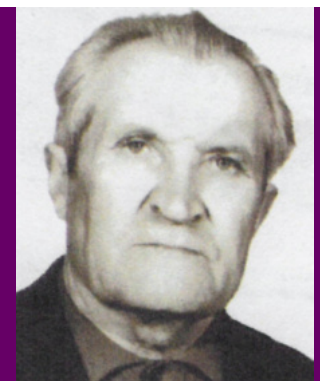
DRYSICE- **Božena**
STĚNIČKOVÁ
15.4.1929 - 3.1.2025

DRYSICE
Luděk HORECKÝ
20.3.1950 - 18.5.2025

DRYSICE
Jiřina AMBROZOVÁ
13.4.1939 - 26.6.2025

PODIVICE
Vlastimil POSPÍŠIL
20.3.1926 - 9.12.2024

PODIVICE - **Marie**
ZAPALAČOVÁ
21.11.1943 - 2.8.2025

TOPOLANY
Václav RAČANSKÝ
21.12.1946 - 1.12.2025

TOPOLANY
Jan KUMMER
29.11.1939 - 6.12.2024

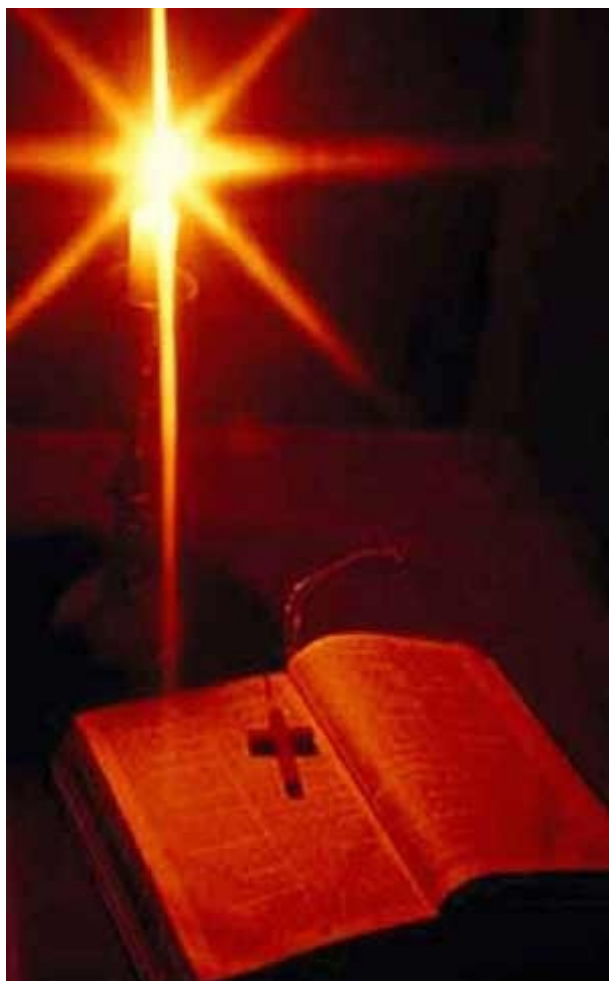
ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ – 2.11.2025

Má duše žízní po tobě, Pane, Bože můj!

LITURGICKÉ TEXTY 30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – SIR 35,15B-17.20-22A

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, vždy bude v mých ústech jeho chvála. V Hospodinu nechť se chlubí moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Hospodinův hněv stíhá ty, kdo páchají zlo, aby vyhladil ze země vzpomínku na ně. Spravedliví volali, a Hospodin slyšel, vysvobodil je z každé jejich tísně. Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce, na duchu zlomené zachraňuje. Hospodin zachraňuje duše svých služebníků, nebudou pykat, kdo se k němu utíkají

2. ČTENÍ – 2TIM 4,6-8.16-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM – LK 18,9-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: "Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.“ Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen."

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, naplnění vděčností chvalme Pána za jeho úžasné činy k dobru lidí a s pokorou jej prosme:

L: BOŽE, VYSLYŠ PROSBY SVÉHO LIDU.

● Za Církev, aby si stále hlouběji uvědomovala, že Pán je cílem lidské historie; bodem, k němuž směřují touhy dějin i civilizací; středem lidského rodu a plností radostných očekávání všech lidských srdcí.

● Za ty, kdo mají odpovědnost za národy, aby učinili vše proto, aby zbraně nezasévaly novou nenávist a novou smrt, a temnotu lidských údělů usilovali prozářit skutky míru.

● Ať modlitba svatého růžence umlčí Putina a jeho válečná zvěrstva na Ukrajině, obyvatelům Palestiny dá pokojně žít ve své zemi, a Evropa i svět znovu poznají moc Královny vítězné.

● Na přímluvu blahoslaveného Karla Rakouského, císaře a krále, prosíme za naši vlast: obdař moudrostí, pokorou a prozíravostí ty, kdo ponesou odpovědnost za její blaho, prosperitu a svornost všech občanů.

● Za nás, zde přítomné, abychom po příkladu svatého apoštola Šimona byli horliví ve víře, a v apoštolu Judovi nacházeli mocného přímluvce v lidsky beznadějných případech.

● Modleme se, aby věřící jiných náboženských tradic spolupracovali na obraně a šíření míru, spravedlnosti a lidského bratrství.

● Za věrné zemřelé, aby pro svou věrnost víře až do konce, měli účast na tajemství vzkříšení těla a života věčného.

K: Všemohoucí Bože, vyslyš pokorné prosby této své rodiny. Dej, ať s vděčností za nezměrné projevy tvého milosrdenství bojuje dobrý boj, uchová si víru a vytrvá v síle tvého Ducha až do konce. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI VŠECH SVATÝCH

1. ČTENÍ – ZJ 7,2-4.9-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečetidlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služeb-níky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

To je pokolení těch, kdo hledají tvář tvou, Hospodine.

ŽALM 24 (23), 1 - 2. 3 - 4AB

Hospodinu náleží země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají. Neboť on jej založil nad moři, upevnil ho nad proudy vod. Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, kdo smí stát na jeho svatém místě? Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, jehož duše nebaží po marnosti. Ten přijme požehnání od Hospodina, odměnu od Boha, svého spasitele. To je pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha.

2. ČTENÍ – 1JAN 3,1-3

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM – MT 5,1-12A

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

LITURGICKÉ TEXTY VZPOMÍNKY NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

1. ČTENÍ – DAN 12,1-3

Čtení z knihy proroka Daniela. Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, který nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

ŽALM 42(41),2.3.5bcd

Jako laň prahne po vodách bystřin, tak prahne má duše po tobě, Bože! Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu: kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář? Vzpomínám, jak jsem putovával v zástupu, jak jsem je vodíval k Božímu domu s hlasitým jásotem a chvalozpěvem ve svátečním průvodu

2. ČTENÍ – ŘÍM 5,5-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům. Bratři! Naděje neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od (Božího) hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme s Bohem byli usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepráteleni, tím spíše - po usmíření - budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

EVANGELIUM – LK 12,35-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše. Dva z Ježíšových učedníků se ubírali do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba.

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

III. JEŽÍŠOVA PASCHA

10. Nový začátek. „Což nám nehořelo srdce.“

(Lukáš 24,32)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 8. října 2025)

Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (Lukáš 24,30-32)

Drazí bratři a sestry,
dobrý den!

Dnes bych vás rád pozval k zamyšlení nad překvapivým aspektem Kristova vzkříšení: jeho pokorou. Když se zamyslíme nad evangelijními příběhy, uvědomíme si, že vzkříšený Pán nečiní nic velkolepého, aby si získal víru svých

učedníků. Nepřichází obklopen zástupy andělů, nekoná žádné senzační skutky, nepronáší slavnostní projevy, aby odhalil tajemství vesmíru. Naopak, přichází diskrétně, jako prostý pocestný, jako hladový člověk, který prosí o kousek chleba (srov. Lk 24,15.41).

Marie Magdaléna ho zamění za zahradníka (srov. Jan 20,15). Učedníci z Emauz ho považují za cizince (srov. Lk 24,18). Petr a ostatní rybáři si myslí, že je to obyčejný kolemjdoucí (srov. Jan 21,4). Očekávali bychom zvláštní efekty, znamení moci, přesvědčivé důkazy. Ale Pán to nevyhledává: dává přednost jazyku blízkosti, normálnosti, společnému stolu.

Bratři a sestry, v tom je cenné poselství: Vzkříšení není divadelní zvrát, je to tichá proměna, která naplňuje smyslem každý lidský čin. Vzkříšený Ježíš před svými učedníky pojídá kus ryby: není to nepodstatný detail, je to potvrzení, že naše tělo, náš životní příběh, naše vztahy nejsou pouhým obalem, který lze odhodit. Jsou určeny k plnosti života. Vzkříšení neznamená stát se pomíjivými duchy, ale vstoupit do hlubšího společenství s Bohem a s bratry, do lidskosti proměněné láskou.

Kristova Pascha působí, že se vše může stát milostí. I ty nejobyčejnější věci: jíst, pracovat, čekat, starat se o dům, podpořit nějakého přítele. Vzkříšení nezbavuje život času a námahy, ale mění jeho smysl a „chuť“. Každý skutek vykonaný ve vděčnosti a ve společenství předjímá Boží království.

Existuje však překážka, která nám často brání rozpoznat tuto Kristovu přítomnost v každodenním životě: představa, že radost musí být bez bolesti. Učedníci z Emauz kráčí smutní, protože doufali v jiný konec, v Mesiáše, který by nepoznal kříž. Přestože slyšeli, že hrob je prázdný, nedokážou se usmívat. Ježíš se však k nim připojil a trpělivě jim pomáhal pochopit, že bolest není popřením slibu, ale cestou, skrze kterou Bůh projevil míru své lásky (srov. Lk 24,13-27).

Když se nakonec posadili s ním ke stolu a lámali chléb, otevřely se jim oči. A uvědomili si, že jejich srdce již hořelo, i když o tom nevěděli (srov. Lk 24,28-32). To je největší překvapení: objevit, že pod popelem rozčarování a únavy jsou vždy řeřavé uhlíky, které čekají jen na to, až budou znovu rozdmýhány.

Bratři a sestry, Kristovo vzkříšení nás učí, že neexistuje příběh tak poznamenaný zklamáním nebo hříchem, aby ho nemohla navštívit naděje. Žádný pád není definitivní, žádná noc není věčná, žádná rána není určena k tomu, aby zůstala navždy otevřená. Ať se cítíme jakkoli vzdálení, ztracení nebo nehodní, neexistuje vzdálenost, která by mohla uhasit neochvějnou sílu Boží lásky.

Někdy si myslíme, že Pán nás navštěvuje pouze v momentech rozjímání nebo duchovní horlivosti, když se cítíme být na výši, když se náš život jeví spořádaně a jasně. Zmrtvýchvstalý se však přibližuje právě v nejtemnějších místech: v našich selháních, v narušených vztazích, v každodenních útrapách, které nás tíží, v pochybnostech, které nás odrazují. Nic z toho, čím jsme, žádný zlomek naší existence mu není cizí.

Dnes se vzkříšený Pán připojuje ke každému z nás, právě když kráčíme po svých cestách – cestách práce a úsilí, ale také cestách utrpení a osamělosti – a s nekonečnou jemností nás žádá, abychom mu dovolili zahrát naše srdce. Nevnučuje se s velkým rozruchem, nepožaduje, abychom ho okamžitě poznali. Trpělivě čeká na okamžik, kdy se naše oči otevrou, abychom uzřeli jeho přátelskou tvář, schopnou proměnit zklamání v

důvěryplné očekávání,
smutek ve vděčnost,
odevzdanost v naději.

Zmrtvýchvstalý chce jen projevit svou přítomnost, stát se naším společníkem na cestě a zažehnout v nás jistotu, že jeho život je silnější než jakákoli smrt. Prosme tedy o milost, abychom rozpoznali jeho pokornou a diskrétní přítomnost, nepožadovali život bez zkoušek a objevili,

že každá bolest, je-li naplněna láskou, se může stát místem společenství.

A tak, jako učedníci z Emauz, se také my vraťme do svých domovů se srdcem hořícím radostí. Prostou radostí, která rány nevymaže, ale prosvětlí. Radostí, která pramení z jistoty, že Pán žije, kráčí s námi a v každém okamžiku nám dává možnost začít znovu.

IV. KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ A VÝZVY SOUČASNÉHO SVĚTA

1. Zmrtvýchvstalý, živý pramen lidské naděje

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 15. října 2025)

Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti. (Jan 10,7.9-10)

Drazí bratři a sestry,
dobrý den a vítejte!

V katechezích jubilejního roku jsme dosud procházeli Ježíšovým životem podle evangelií, od jeho narození až po smrt a vzkříšení. Tímto způsobem získala naše pouť v naději pevný základ a spolehlivou cestu. Nyní, v poslední části tohoto putování, dopřejeme Kristovu tajemství, které vrcholí ve vzkříšení, aby rozzářilo své spásné světlo v kontaktu s aktuální lidskou a historickou realitou, s jejími otázkami a výzvami.

Náš život je poznamenán nesčetnými událostmi, plnými různých odstínů a zážitků. Někdy pocítíme radost, jindy smutek, jindy zase naplnění, nebo stres, uspokojení, či demotivaci.

Žijeme ve shonu, soustředíme se na dosahování výsledků, dospíváme i k vysokým, prestižním cílům. Na druhé straně setrváváme v nejistotě, v očekávání úspěchů a uznání, které přicházejí pozdě nebo vůbec nepřicházejí. Zkrátka prožíváme paradoxní situaci: chtěli bychom být šťastní, ale je velmi těžké být šťastní trvale a bez stinných stránek. Potýkáme se se svými omezeními a zároveň s nezdolnou touhou je překonat. Hluboko v sobě cítíme, že nám vždy něco chybí.

Pravda je, že jsme nebyli stvořeni, abychom trpěli nedostatkem, ale abychom byli naplněni, abychom se radovali ze života a ze života v hojnosti, jak to vyjádřil Ježíš v Janově evangeliu (srov. 10,10). Tato propastná touha našeho srdce může najít svou konečnou odpověď nikoli v rolích, moci, majetku, ale v jistotě, že existuje někdo, kdo se zaručuje za tento ustavující vzmach našeho lidství; v povědomí, že toto očekávání nebude

zklamáno ani zmařeno. Tato jistota se shoduje s nadějí. To neznamená smýšlet optimisticky: optimismus nás často zklame, vidíme, jak se naše očekávání hroutí, zatímco naděje je příslibem a jeho dodržením.

Sestry a bratři, vzkříšený Ježíš zaručuje toto místo k přistání! On je pramenem, který uhasí naši žízeň, nekonečnou touhu po plnosti, kterou Duch svatý vlévá do našich srdcí. Kristovo zmrtvýchvstání totiž není pouhou událostí lidských dějin, ale událostí, která je proměnila zevnitř.

Pomysleme na pramen vody. Jaké jsou jeho vlastnosti? Uhasí žízeň a osvěží tvory, zavlažuje zemi, rostliny, zúrodňuje a oživuje to, co by jinak zůstalo vyprahlé. Poskytuje občerstvení unavenému poutníkovi a nabízí mu radost z oázy svěžesti. Pramen se jeví jako bezplatný dar pro přírodu, pro tvory, pro lidské bytosti. Bez vody nelze žít.

Vzkříšený je tím živým pramenem, který nevysychá a nemění se. Zůstává vždy čistý a připravený pro každého, kdo má žízeň. A čím více zakoušíme Boží tajemství, tím více nás přitahuje, aniž bychom se zcela nasýtili. Svatý Augustin v desáté knize Vyznání zachycuje právě tuto nevyčerpatelnou touhu našeho srdce a vyjadřuje ji ve slavném Hymnu na krásu: „Rozlil jsi svou vůni, a já jsem dýchal a toužil po tobě, ochutnal jsem a mám hlad a žízeň; dotkl ses mě a já jsem hořel touhou po tvém pokoji“ (X, 27, 38).

Ježíš nám svým vzkříšením zajistil trvalý zdroj života: On je Živý (srov. Zj 1,18), milovník života, vítěz nad každou smrtí. Proto je schopen nám nabídnout úlevu na pozemské cestě a zajistit nám dokonalý klid ve věčnosti. Pouze mrtvý a vzkříšený Ježíš odpovídá na nejhlubší otázky našeho srdce: existuje pro nás skutečně nějaký cíl? Má naše existence smysl? A jak může být vykoupeno utrpení tolika nevinných?

Vzkříšený Ježíš nám nesesílá odpověď „shora“, ale stává se naším společníkem na této často namáhavé, bolestivé a tajemné cestě. Jen On může naplnit naši prázdnou láhev, když se žízeň stane nesnesitelnou.

A On je také bodem, na který na naší cestě máme dospět. Bez Jeho lásky by se pouť životem stala blouděním bez cíle, tragickou chybou bez místa určení. Jsme křehká stvoření. Chyba je součástí naší lidskosti, je to rána hříchu, která nás sráží, nutí vzdát se, zoufat si. Naopak vzkříšení znamená vstát a postavit se na nohy. Vzkříšený nám zaručuje místo k přistání, vede nás domů, kde jsme očekáváni, milováni, spaseni. Cestovat s Ním po boku znamená zažít, že navzdory všemu dostáváme oporu, že naše žízeň je uhašena a že jsme posilováni ve zkouškách a útrapách, které jako těžké kameny hrozí zablokováním nebo odkloněním našeho příběhu.

Milování, z Kristova vzkříšení pramení naděje, která nám navzdory únavě ze života dává zakusit hluboký a radostný klid: onen pokoj, který nám na konci bez konce bude moci darovat pouze On.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

SV. JOHN HENRY NEWMAN

(21.2.1801, London – 11.8.1890, Birmingham)

BUDE 1. LISTOPADU PROHLÁŠEN UČITELEM CÍRKVE

(JEHO SLOVO PO JMENOVÁNÍ KARDINÁLEM, 12. KVĚTNA 1879)

Děkuji za vysokou poctu, kterou se Svatý otec rozhodl udělit mojí nepatrné osobě (proneseno Newmanem italsky). Dovolím si však nyní nepokračovat ve své promluvě v

tomto muzikálním jazyce, ale přejdu ke své mateřštině, protože tak budu moci lépe vyjádřit to, co v souvislosti s oznámením o mém jmenování cítím.

Chtěl bych především vyjádřit údiv a hlubokou vděčnost, kterou jsem zakusil a dosud zakouším nad velkodušností a láskou Svatého otce za to, že mne vybral k tak nezměrné poctě. Bylo to pro mne velké překvapení. Nikdy mi nepřišlo na mysl, že bych toho mohl být hoden, a zdálo se mi, že je to v rozporu s mými životními osudy. Musel jsem projít mnoha zkouškami. Přiblížil jsem se však nyní ke konci všeho a pociťuji pokoj. A možná, že jsem žil tak dlouho jen proto, abych se dočkal tohoto dne?

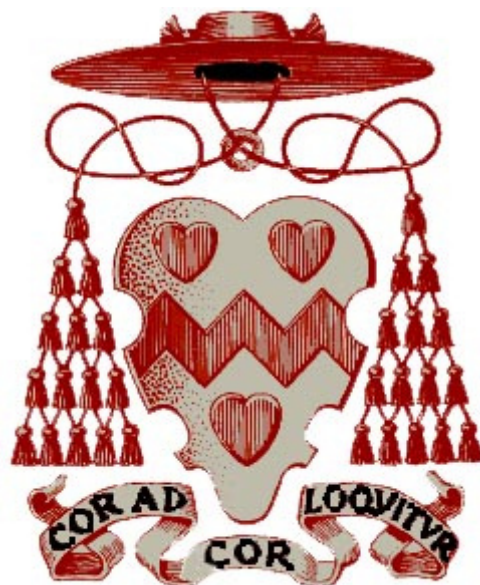
Stěží pomyslet, jak bych vůbec mohl čelit takovému dojetí, kdyby Svatý otec nevykonal další gesto své velkodušnosti vůči mně a neukázal mi další aspekt své jemné a dobrotivé povahy. Tušil moje znepokojení a proto mi vysvětlil

důvody, pro něž mne pozvedl k takové poctě. Vedle slov povzbuzení mi sdělil, že jeho rozhodnutí bylo uznáním mojí horlivosti a služby, kterou jsem tolik let plnil v katolické církvi, a kromě toho je přesvědčen, že angličtí katolíci a dokonce i protestantská Anglie budou potěšeni tím, že jsem obdržel projev jeho přízně. Po tak laskavých slovech Jeho Svatosti by ode mne bylo vskutku necitlivé a nevděčné, kdybych ještě váhal.

Toto mi chtěl sdělit a co jsem si tedy mohl přát více? Ve svém dlouhém životě jsem se dopustil mnoha chyb. Nemám nic z oné vznešené dokonalosti, jež se nachází ve spisech světců, tzn. absolutní absenci omylů. Myslím si však, že o všem, co jsem napsal mohu říci, že obsahuje můj čistý úmysl, absenci osobních ambicí, smysl pro poslušnost, ochotu nechat se opravit, bázeň z toho, že pochybím, touhu sloužit svaté církvi a - pouze božským milosrdenstvím - také určitý úspěch. S potěšením mohu dodat, že jsem od počátku odporoval jednomu velkému neštěstí. Třicet, čtyřicet, padesát let jsem se snažil odporovat všemi svými silami duchu liberalismu v náboženství. Nikdy neměla svatá církev více

zapotřebí, aby tomu někdo odporoval, než je tomu dnes, kdy se bohužel toto pochybení šíří jako smrtelná léčka po celé zemi. Při této pro mne tak významné okolnosti je namístě, abych pohlédl na celý svět, na církev svatou a její budoucnost, a snad nebude pokládáno za nevhodné, když zopakuji odsudek, který jsem již tolikrát vyslovil.

Liberalismus na náboženském poli je nauka, podle níž v náboženství není žádná pozitivní pravda a jedno krédo je stejné jako druhé. To je přesvědčení, kterému se každým dnem dostává více síly a kreditu. Je to popření náboženství jakožto pravdy. Učí se, že všechna náboženství musejí být tolerována, protože všechna jsou jen otázkou názoru. Zjevené náboženství prý není pravdou, nýbrž cítěním a osobní preferencí, nikoli objektivním a zázračným faktem. A každý jedinec má právo připisovat mu cokoli, co nejvíce oslovuje jeho fantazii. Zbožnost se prý nezakládá na víře. Je možné navštěvovat protestantské nebo katolické kostely, účastnit se bohoslužeb v obou a nepatřit nikam. Lze se bratřit a mít společné myšlenky a cítění a vůbec si přitom neklást problém společného učení a necítit ani jeho potřebu. A poněvadž je náboženství tak osobní záležitostí a soukromou věcí, je třeba jej absolutně vyloučit ze vztahů mezi lidmi. Kdyby někdo měnil náboženství každý den, co je tobě do toho? Zkoumat náboženství někoho druhého není méně indiskrétní než pátrat po jeho ekonomickém zázemí nebo po jeho rodinném životě. Náboženství naprosto nemá být pojivem společnosti.

Občanská moc byla až doposud křesťanská. I v zemích odloučených od církve, jako je moje vlast, za mého mládí ještě platilo: „Křesťanství je zákonem státu“. Občanská struktura společnosti vytvořená křesťanstvím, dnes zavrhuje křesťanství. Citované rčení a další podobná už zmizela anebo se vytrácejí, a na konci století, nezasáhne-li Bůh, zmizí úplně. Doposud se mělo za to, že náboženství svými nadpřirozenými sankcemi dokáže zabezpečit našemu obyvatelstvu zákon a řád. Nyní se filosofové a politici snaží vyřešit tento problém bez pomoci křesťanství. Namísto autority a učení církve podporují naprosto sekularizované školství, určené k tomu, aby každému jedinci dalo pochopit, že být řádným a pracovitým člověkem přináší osobní výhody. Jsou předkládány velké principy, které mají nahradit náboženství a kterých by se takto vychované masy měly držet, tedy etické pravdy v nejširším smyslu: spravedlnost, dobrota, čestnost, atd.; zkrátka získaná zkušenost i ony přirozené zákony, které spontánně existují a působí ve společnosti a v záležitostech sociálních i psychologických, např. ve vládě, v obchodě, ve finančnictví, ve zdravotnictví a ve vztazích mezi státy. Pokud jde o náboženství, jde prý o privátní luxus, který si někdo může dovolit, pokud chce, ale za který samozřejmě musí platit a který druhým nelze vnucovat ani obtěžovat druhé tím, že ho sám praktikuje.

Všeobecné charakteristiky této velké apostaze jsou všude stejné, ale v podrobnostech se liší stát od státu. Budu mluvit nyní o své zemi, kterou znám nejlépe. Obávám se, že zde bude mít velký úspěch, třebaže si lze stěží představit, jak skončí. Na první pohled by bylo možné se domnívat, že Angličané jsou svým smyšlením mnohem více náboženští než je tomu na evropské pevnině, jež, jak se zdá, staví na ateismu. Naším neštěstím však je, že i přesto stejně jako jinde povede k ateismu, třebaže se z ateismu nutně nerodí. Je třeba

připomenout, že náboženské sekty, které se objevily v Anglii před třemi stoletími a jsou dnes velmi silné, se zavile stavějí proti jednotě církve a státu a přály by si odkřesťanštění monarchie a celého jejího aparátu, přičemž argumentují tím, že by tato katastrofa učinila křesťanství čistším a silnějším. Princip liberalismu je nám tak vnucován samotnými okolnostmi. Uvažme důsledky působení všech těchto sekt. Se vši pravděpodobností představují náboženství, ke kterému se hlásí polovina obyvatelstva, a nezapomínejme, že naší vládou je demokracie. Je to jakoby mezi dvanácti lidmi, kteří byli náhodně vybráni na ulici a mají zajisté i svůj podíl na moci, jich sedm patřilo k různým náboženstvím. Jak ovšem mohou dosáhnout jednomyslné působnosti na místní i národní úrovni, když každý usiluje o uznání vlastní náboženské denominace? Každé rozhodnutí by bylo blokováno, pokud by argument náboženství nebyl úplně vyloučen. Nic jiného tedy nelze dělat. A za třetí nezapomínejme, že v liberálním myšlení je mnoho dobrého a pravdivého; stačí citovat například principy spravedlnosti, cti, střídmosti, sebekontroly, dobročinnosti, které, jak jsem již zmínil, patří mezi nejvíce proklamované principy a tvoří přirozené zákony společnosti. Jedině tehdy, až si povšimneme, že tento krásný seznam principů je pojmán tak, aby naprosto odstranil náboženství, jsme nuceni liberalismus odmítnout. Vskutku, nikdy neexistoval tak dovedně připravený plán Nepřítele, který by měl tak velké šance uspět. A skutečně dosahuje svých cílů v široké míře, přitahuje do svého dosahu mnohé schopné, seriózní a poctivé lidi, vážené starce obdařené dlouhou zkušeností i mládež s jejími krásnými nadějemi.

Tak se mají věci v Anglii, a bylo by dobré, aby si to všichni uvědomili. Netřeba se však vůbec domnívat, že jsem tím zastrašen. Zajisté se mi to nelíbí, protože se domnívám, že to může působit škodu mnohým duším, ale v žádném případě nemám strach, že by to mohlo zabránit vítězství Božího Slova, svaté církve, našeho Všemohoucího Krále, Lva z kmene Judy, Věrného a Pravdivého, a Jeho náměstka na zemi.

Mnohokrát bylo křesťanství v situaci, kdy se zdálo, že mu hrozí smrtelné nebezpečí. Proč bychom se tedy měli děsit nové zkoušky. Toto je absolutně jisté. Avšak to, co je v těchto velkých výzvách jediné nejisté a představuje jediné velké překvapení pro všechny, je způsob, jakým jednou Prozřetelnost ochrání a zachrání svoje vyvolené.

Někdy se nepřítel promění na přítele, někdy je vysvlečen ze svojí jedovatosti a agresivity, někdy se sám rozpadne na kusy, někdy se rozvine natolik, nakolik to prospěje nám, a pak zmizí. Církev normálně nemusí dělat nic jiného než pokračovat v tom, co má dělat: v důvěře a v pokoji být klidná a očekávat Boží spásu. „Pokorní budou vlastnit zemi, budou se těšit z hlubokého klidu“ (Žl 37,11).

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

28. ŘÍJNA - SV. ŠIMON A JUDA

Uvažujeme o nich zároveň, nejen proto, že v seznamech Dvanácti jsou vždy uváděni společně (srv. *Mt* 10,4; *Mk* 3,18; *Lk* 6,15; *Sk* 1,13), ale také proto, že zprávy, které o nich vypovídají nejsou početné, s výjimkou toho, že novozákonní kánon obsahuje list, který byl připsán Judovi Tadeášovi.

Šimon dostává ve čtyřech seznamech různé přídomky: zatímco Matouš a Marek ho nazývají „Kananejský“, Lukáš ho označuje za „Zelótu, Horlivce“. Ve skutečnosti jsou si obě označení rovna, poněvadž znamenají totéž: v hebrejštině totiž sloveso *qana* znamená „žárlit, horlit“ a může být řečeno jak o Bohu, nakolik žárlí na svůj vyvolený lid (srv. *Ex* 20,5), tak o lidech, kteří jsou horliví sloužit jedinému Bohu s naprostou oddaností, jako Eliáš (srv. *1 Kr* 19,10). Je tedy docela dobře možné, že se tento Šimon, pokud nepatří přímo k nacionalistickému hnutí Zelótů, přinejmenším vyznačoval zanícenou horlivostí pro židovskou identitu, a tedy pro Boha, jeho lid a Boží Zákon. Mají-li se věci takto, potom je Šimon pravým opakem Matouše, který jakožto celník pocházel ze sféry, pokládané za zcela nečistou. Je to jasné znamení toho, že Ježíš bez jakýchkoli zábran povolává své učedníky z nejrůznějších sociálních i náboženských vrstev. Zajímají ho osoby, nikoli sociální kategorie či etikety. A je krásné, že ve skupině jeho učedníků všichni, ač rozdílní, společně koexistovali a přemáhali těžkosti, které si lze domýšlet: sám Ježíš byl motivem soudržnosti a všichni byli sjednoceni v něm. Je to zjevné ponaučení pro nás, kteří jsme často nakloněni zdůrazňovat rozdíly, ba protiklady a zapomínat, že v Ježíši Kristu je nám dána síla k usmíření našich konfliktů. Mějme také na paměti, že skupina dvanácti apoštolů je předobrazem Církve, v níž mají prostor všechna charismata, národy, rasy, všechny lidské kvality, které mají své místo a jednotu ve společenství s Ježíšem. Pokud jde o Judu Tadeáše, je tak nazýván tradicí, která spojuje dvě různá jména: zatímco jej totiž Matouš a Marek nazývají

Socha sv. Judy Tadeáše
v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

jednoduše „Tadeáš“ (*Mt* 10,3; *Mk* 3,18), Lukáš ho označuje jménem „Juda Jakubův“ (*Lk* 6,16; *Sk* 1,13). Přízvisko Tadeáš je nejistého původu a bývá vysvětlováno buď jako odvozenina z aramejského *tadda'*, což znamená „hrud“ a znamenalo by tedy „velkodušný“, anebo jako zkratka řeckého jména „Theodor, Theodotus“. Traduje se o něm jen málo. Pouze Jan zaznamenává jednu jeho otázku, se níž se obrátil na Ježíše během poslední večeře: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a světu ne?“. Je to otázka velice aktuální, kterou klademe Pánu i my: proč se Zmrtvýchvstalý neukázal v celé své slávě svým protivníkům a neukázal, že vítězem je Bůh? Proč se ukázal jenom svým Dvanácti? Ježíšova odpověď je tajemná a hluboká. Pán odpovídá: „Kdo mě miluje bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (*J* 14,22-23). Chce se tím říci, že Vzkříšeného je třeba vidět a vnímat také srdcem, aby tak Bůh mohl přebývat v nás. Pán se nezjevuje jako nějaká věc. Chce vstoupit do našeho života a proto se ukazuje způsobem, který implikuje a předpokládá otevřené srdce. Pouze tak uvidíme Vzkříšeného. Judovi Tadeášovi bylo v minulosti připsáno autorství jednoho z listů Nového Zákona, které bývají nazývány „katolické“, protože nejsou adresovány určité místní církvi, ale velmi širokému okruhu příjemců. Je totiž určen „povolaným, milovaným od Boha Otce a uchovávaným pro Ježíše Krista“ (v.1). Ústřední starostí tohoto spisu je varovat křesťany před všemi „blouznivci“ (v.8), kteří zaměňují milost Boží za prostopášnost, svádějí ostatní bratry nepřipustnými naukami a zavádějí do Církve rozdělení - tak definuje Juda tyto svérázné ideje a myšlenky. Juda je přirovnává dokonce k padlým andělům a za použití silných slov praví, že „jednají jako Kain“ (v.11). Kromě toho je bez okolků nazývá „mraky bez vody, sem tam honěné větry, stromy stojící na podzim bez plodů, dvakrát odumřelé, vykořeněné, divoké mořské vlny, které jako pěnu vyvrhují svou špínu, bludné hvězdy, pro které je navěky připravena nejhlubší tma“ (vv.12-13). Dnes asi už nejsme zvyklí používat tak polemický slovník, který nám přesto říká něco důležitého. Uprostřed všech pokušení, které existují, ve všech proudech moderního života, musíme zachovat identitu naší víry. Cestou odpuštění a dialogu, na kterou šťastně vykročil 2.vatikánský koncil, je zajisté třeba pokračovat s pevnou vytrvalostí. Nicméně, nesmí se přitom zapomenout na povinnost promýšlet a ukazovat stále a s nezměnnou silou hlavní a nezadatelné linie naší křesťanské identity. Z druhé strany je třeba mít na paměti, že tato naše identita vyžaduje sílu, jasnost a odvahu před odporem světa, ve kterém žijeme. Proto text epištoly pokračuje: „Ale vy, milovaní, stavte svůj život na své přesvaté víře, modlete se (ve spojení) s Duchem svatým, uchovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista pro věčný život. Smilujte se nad těmi, kdo kolísají...“ (vv.20-22). List se pak končí těmito krásnými slovy: „Tomu, který má moc uchránit vás před pádem a uvést vás radostné a čisté před svou velebností, jedinému Bohu, který nás zachránil, buď skrze Ježíše Krista, našeho Pána, sláva, velebení, vláda a moc, (jak to bylo) přede vším časem, (tak buď) nyní i navždycky. Amen.“ (vv.24-25). Je dobře vidět, že autor těchto řádků v plnosti žil svou vírou, ke které patří velké skutečnosti jako morální integrita a radost, důvěra a nakonec chvála, a je zcela motivován jenom dobrotou našeho jediného Boha a milosrdenstvím našeho Pána Ježíše Krista. Proto ať nám jak Šimon Kananejský, tak Juda Tadeáš pomáhají stále znovu objevovat a neúnavně žít nádheru křesťanské víry a umět ji mocně a zároveň klidně dosvědčovat. (Benedikt XVI.)

29. ŘÍJNA – BL. MARIE RESTITUTA KAFKOVÁ

Na svět přišla jako Helena Kafková 1. května 1894 v Husovicích, které jsou dnes součástí Brna. Její otec Antonín pocházel z Náměšti nad Oslavou, matka Marie ze západočeských Přestic, ale seznámili se ve Vídni, kam odešli jako tisíce dalších Čechů za prací. Po svatbě se Kafkovi vrátili na Moravu, kde však dlouho nepobyli. Dva roky po narození dcery Heleny, již šestého dítěte, se přestěhovali zpět do rakousko-uherské metropole, kde rodina získala roku 1906 domovské právo. Helena zde navštěvovala dívčí měšťanskou školu, ale nepatřila k nejlepším žákyním - určitou roli zde sehrálo i to, že se u Kafků doma mluvilo česky. Po absolvování školy krátce pracovala jako služebná, prodávala tabák v trafice a nakonec nastoupila jako ošetřovatelka do jedné z vídeňských nemocnic. Zde se setkala s řeholnicemi třetího řádu svatého Františka, které zde pracovaly jako zdravotnický personál, a zatoužila stát se jednou z nich. Rodiče, ačkoli pocházeli z katolických poměrů, nebyli nadšeni. "Matka často plakala a chtěla jí tu věc vytlouct z hlavy. Ona však tím tvrdohlavěji trvala na svém," vzpomínala později Helenina sestra Valérie. Helena tehdy z domova utekla, ale pro nezletilost ji do kláštera nepřijali. Do řádu vstoupila až krátce před první světovou válkou - v dubnu 1914. V přihlašovacím dotazníku uvedla, že do řádu vstupuje "z lásky ke službě nemocným". Co všechno ta slova znamenají, pocítila mladá klášterní novicka záhy - krátce po vstupu do řádu asistovala při těžkých operacích. Působila i na interně, kde hrozila infekce. "Nejenže byla nesmírně šikovná na operačním sále, ale uměla zacházet s těžce postiženými osobami a vydržela i tam, odkud mnoho jiných sester uteklo," vzpomínala na ni jedna z jejích kolegyně. Ani tato první těžká zkušenost neodradila Helenu od jejího vysněného záměru - v říjnu 1915 oblékla františkánské roucho a přijala řádové jméno Marie Restituta, Navráčená. Jako by volba řádového jména předurčila její další osud - Restituta ze Sory byla jako křesťanka popravena ve 3. století římským císařem. Její jmenovkyně, sestra Marie Restituta, složila první věčné sliby v roce 1916, definitivní rozhodnutí stát se nevěstou Kristovou pak stvrdila o šest let později. To však již habsburská monarchie neexistovala. Po jejím rozpadu se Helenin otec přihlásil k Masarykově republice, a získal tak československé občanství. Jaký byl vztah jeho řeholní dcery k tomuto státnímu útvaru, není známo. Prý se považovala za Vídeňáčku, neboť v prostředí tohoto národnostně různorodého města vyrůstala. Jisté ovšem je, že v jejím chování, jak je popisují svědkové, nalezneme určité rysy typické pro českou národní povahu. Když ve dvacátých letech rodiče Heleny Kafkové zemřeli, byly vazby k její rodné zemi zpřetrhány. Na jaře 1919 hledaly vídeňské františkánky vrchní sestru do nemocnice ve městě Mödlingu nedaleko od Vídně. Tamní primář doktor Stöhr byl sice vynikající chirurg, ale měl pověst hrubého a konfliktního člověka. Neočekávalo se, že se o toto místo některá sestra přihlásí. Ale stalo se - zájem projevila Marie Restituta. Ačkoli jí bylo pouhých 25 let, stala se zanedlouho vůdčí osobností nemocnice. S obávaným primářem se sprátelila natolik, že jí svěřoval i výchovu svých dětí. „Při operacích, neoperoval-li sám primář, nýbrž některý z mladších lékařů, jsme měli dojem, že operaci vede ona. Měla nástroj připraven dřív, než operatér cokoli řekl. Mohli jsme se od ní hodně naučit," vzpomíná jedna rakouská lékařka, která pobývala v Mödlingu na studentské praxi.

Oblíbená sestřička byla na druhé straně přísná a neústupná a její temperamentní povaha jí přivodila nejen jeden konflikt a vysloužila jí přezdívku sestra Resoluta. Přesto ji lékaři i sestry respektovali, mimo jiné pro její velký smysl pro spravedlnost. "Byla rezolutní v nejlepším slova smyslu, neznala otálení a kolísání," řekl o ní kněz z nedaleké farnosti. Pacienti zase oceňovali její laskavý přístup: "Měla osobní, srdečný kontakt se všemi, mohli jsme jí všechno říci, se vším k ní přijít. Věděla ihned, co koho tlačí a co kdo potřebuje. Byla mateřská k těm, kteří byli skutečně nemocní, citlivky a hypochondry nesnášela." Podle očitých svědků se sestra Restituta v některých věcech chovala jako většina ostatních. Když měla po zvlášť těžké operaci, chodila do místní hospody a hostinské, s níž se přátelila, vždy zavelela: "Běž, přines mi guláš a korbel piva!" Český národní mok byl dokonce jejím nejoblíbenějším nápojem a nejraději ho pila přímo z lahve. Údajně to dokázala tak zručně, že se to od ní někteří pacienti učili. To vše nezůstalo bez vlivu na její postavu - vážila prý přes 100 kilogramů. I když tak Helena Kafková nenaplnuje zažité představy o asketických světcích, byla ve skutečnosti hluboce pobožná. Breviář s sebou nosila i do hospody a den vždy končila modlitbou v nemocniční kapli. Po připojení Rakouska k hitlerovskému Německu v roce 1938 nastaly pro katolíky zlé časy. Arcibiskupský palác vídeňského kardinála Innitzera napadli zfanatizovaní příslušníci Hitlerjugend a nacistická diktatura dolehla i na poklidný život v Mödlingu. Primář Stöhr se přestal hlásit ke katolictví a odmítl nechat své nejmladší dítě pokřtít. Z jiného lékaře, doktora Stumfohla, se vyklubal tajný člen nacistické strany a SS. Zejména s tímto mužem začala mít Restituta, která považovala Hitlerovy názory za neslučitelné s učením Kristovým, stále více konfliktů. Proti nacismu bojovala nejprve skrytě, když nechala tajně pokřtít primářovu dceru, později proti němu dokonce vystoupila otevřeně. Když byly v roce 1940 slavnostně zprovozněny nové prostory mödlingské nemocnice, zavěsila Restituta nad vchodové dveře všech místností kříže, a to nikoliv hákové. Bylo nařízeno je odstranit, což však statečná sálková sestra ani její kolegyně Kajetána neučinily. Obě proto měly být z nemocnice vyhozeny, ale jelikož za ně nebyla náhrada, zůstaly. V prosinci 1941 si Restituta nechala v nemocnici sekretářkou opsat dva protinacistické letáky. Když se o tom dozvěděl esesák Stumfohl, oznámil věc policii. 18. února 1942, přesně na Popeleční středu, si pro Marii Restitutu přijelo gestapo a zatklo ji přímo na operačním sále. Byla obviněna z přípravy velezrady. Je přitom podivné, že byla zatčena až dva měsíce poté, co se o její protinacistické činnosti dozvědělo gestapo. Zdá se, že její případ byl vybrán jako exemplární pro zastrašení Hitlerových odpůrců z řad katolíků. Restituta byla odsouzena 29. října 1942 k trestu smrti. Záhy přišlo několik žádostí o její omilostnění - kromě rodiny, vídeňského kardinála a papežského nuncia se za ni přimlouvali i někteří vysoce postavení nacisté, například vídeňský župní vedoucí Baldur von Schirach. Vedoucí kanceláře nacistické strany Bormann však označil její čin za "nanejvýš nebezpečný" a zmírnění rozsudku zamítl. Helena Kafková alias sestra Marie Restituta tak byla 30. března 1943 ve Vídni popravena gilotinou. I v nacistickém vězení Restituta podporovala slabé a nemocné. "Vyzařovala z ní zvláštní síla; co řekla, tomu se věřilo. Její čestnost, otevřenost a přímočarost byly prostě jedinečné! Vliv, kterým sestra Restituta působila na spoluvězeňkyně, byl na základě jejího lidství a toho, čím vyzařovala její osobnost, skutečně velký," řekla o ní její spoluvězeňkyně komunistka. Taktéž její dopisy z vězení prozrazují obrovskou vnitřní sílu. Své představené napsala: „Je možné člověka od všeho vzdálit, je možné člověku všechno vzít, ale nikdo mu nemůže vzít víru, kterou má v srdci."

◆

SV. NARCIS

V mytologii byl Narcis nešťastným mladíkem, který se kvůli své kráse zamiloval sám do sebe a uboze zemřel v kaluži vody, která jako zrcadlo odrážela jeho obraz. Mytologický Narcis je proto symbolem sterilní a sobecké lásky a zbytečné a bezduché krásy. Naštěstí je postava dnešního světce velmi odlišná, ba dokonce opačná, a nemá nic společného se smutným mladíkem z mytologie kromě svého jména. Dnešní světec žil dlouhý život, a právě v extrémním stáří si získal slávu a náklonnost. Pokud lze starověkého Narcise považovat za symbol psychicky nezdravého mládí, nový Narcis je obrazem duchovně vitálního stáří, zdravého těla i mysli. Byl třicátým jeruzalémským biskupem, ale nebyl izraelského původu. Byl jistě pohan, narozený kolem roku 96, kdy byl Jeruzalém ještě čerstvým z trosk Titova zničení.

Narodil se před koncem 1. století do nežidovské rodiny řeckého původu. Je na více místech udáváno, že k jeho narození došlo ještě za života papeže Klementa

I. Z Narcisova mládí nám údaje chybí. Nevíme přesně ani kdy se stal knězem. Měl velmi dobrou pověst, lidé ho vyhledávali jako svatého kněze. V řeči byl prý velmi opatrný, v činech rozhodný, ve zbožnosti horlivý a po celý život oplýval pevným zdravím. Nikdy mu nechyběla ochota pomáhat potřebným, takže bylo o něm napsáno, že "byl okem slepému, nohou chromému, otcem sirotků a ochráncem utiskovaných."

Není tedy divu, že s pověstí vynikajícího pastýře byl vybrán za biskupa v Jeruzalémě. Překvapuje nás pouze jeho vysoký věk v době zvolení za nástupce jeruzalémského biskupa Dolichiana. Ten zemřel asi po roce 180, Narcis měl tedy již přes 80 roků.

Narcis byl na svůj věk velmi aktivní a přitom se snažil žít hodně asketicky. Za jeho episkopátu se v Palestině konala synoda, řešící otázku data slavení Velikonoc. Údajně ji svolal a řídil s cézarejským biskupem Teofilem. Na ní bylo rozhodnuto slavení Velikonoc v neděli po prvním jarním úplňku a zamítnut den 14. nisan židovského kalendáře.

O Narcisovi se traduje, že za svého biskupského působení konal zázraky. O slavnosti velikonoční noci bylo přítomno hodně věřících a přestože se na ni konala nemalá příprava, přehlédl se nedostatek oleje v lampách, které prý při slavení bohoslužby dohasínaly. Narcis požehnal jeden ze džbánů s vodou, která měla být křestní a jáhnům nařídil dolít lamp, které se nádherně rozhořely.

Vedle vlastností, pro které byl Narcis v oblibě, vyskytovala se u něj i jistá přísnost a nesmlouvavost. Možná právě proto ho někteří chtěli z jeho postavení odstranit nebo jej v něm znemožnit. Byl proto křivě obviněn v nějaké velmi závažné a delikátní věci. Obvinění dosvědčovali tři muži, kteří se dovolávali Boha za svědka a při přísaze každý něco dodal. První, není-li tomu tak, ať zaživa uhořím. Druhý, není-li tomu tak, ať mne postihne malomocenství. Třetí, není-li tomu tak, ať oslepnu. Po takovémto obvinění Narcis nepovažoval za prospěšné zůstat na biskupském stolci a rozhodl se odejít do pouště, aby se na neznámém místě věnoval modlitbě posilované asketickým životem. Marně ho mnozí

přemlouvali, že takovým obviněním nevěří. Biskup věděl, jak rozšířená pomluva dovede nahlodávat potřebnou důvěru. Prvnímu křivému svědkovi potom shořel dům a on v něm zůstal i s rodinou. U druhého se objevilo malomocenství a všichni jej odháněli. Třetího tato skutečnost dohnala k přiznání, že se domluvili svědčit křivě a situaci oplakával, přičemž oslepl. Z důvodu domnělé smrti Narcise byl prý na biskupský stolec v Jeruzalémě zvolen novým biskupem Dia, po jeho smrti Germanion, po něm Gordios. Pak se objevil, přes mimořádně vysoký věk dosud živý, biskup Narcis. V roce 212 Alexandr (pomocník Narcise) uvedl v dopise, že 116 letý Narcis je ještě naživu. Někde se uvádí, že v tomto roce zemřel. Jinde, že asi ve 120 letech a autoři martyrologia došli k závěru, že by mohlo jít o úmrtí až kolem roku 222, což by mohlo znamenat dožití se přibližně 126 let.

30. ŘÍJNA – SV. MARCIÁN

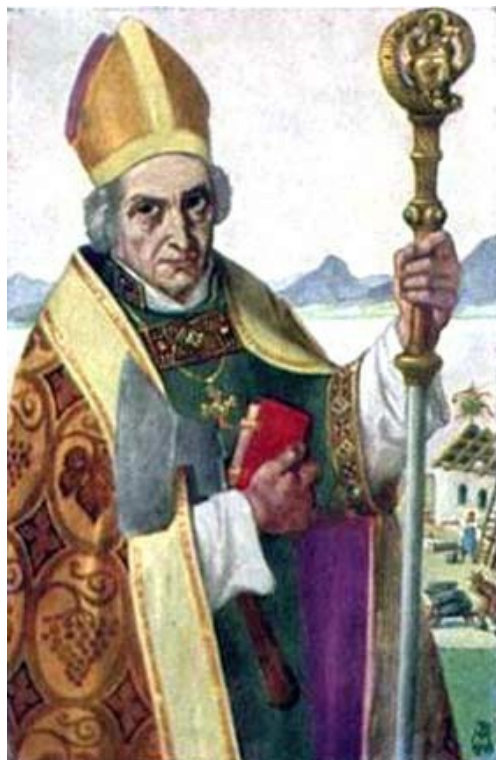
Marcián, byl učedníkem svatého apoštola Petra v Antiochii, a byl jím poslán na Sicílii, aby kázal evangelium. Zde se zastavil v Syrakusách, v jeskyních Pelopie v Acradina, kde se scházeli prvotní křesťané ze Syrakus. Bylo to údajně v blízkosti židovské komunity, která zaujímala nepřátelský postoj k představiteli křesťanské obce kvůli narůstajícím konverzím, doprovázených zázraky. Byl zabit „těmi, kteří v té době nehodně drželi žezlo velení“

31. ŘÍJNA – SV. WOLFGANG

Narodil se kolem roku 924 u Reutlingenu ve Švábsku v Německu. Byl synem hraběte z Pfullingen a Gertrudy z Veringen, kteří jsou řazeni mezi zchudlou šlechtu, ale Wolfgangovi zajistili vysoké vzdělání. Jeho prvním učitelem byl kněz, který se mu věnoval coby přítel rodiny a žasl nad jeho talentem i pokroky v duchovním životě. Potom za studií odešel na ostrov Bádenského jezera do Reichenau. Zde se jeho přítelem stal Jindřich Babenberský, pozdější trevírský arcibiskup. Díky jemu se dostal do školy založené jeho bratrem ve Würzburgu. Jeho úspěchy zde vyvolávaly žárlivost a proto odešel. V roce 956 jej Jindřich, již jako trevírský arcibiskup, povolal za ředitele dómské školy a děkana kapituly v Trevíru. Na arcibiskupovo doporučení ho císař Ota I. vzal r. 964 do svých služeb a v Kolíně mu nabídl lákavou kariéru, ale ta neodpovídala Wolfgangově mnišskému zaměření. Proto v následujícím roce toto místo zaměnil za klášter v Einsiedelnu ve Švýcarsku. Augsburský biskup Ulrich mu v r. 970 udělil kněžské svěcení. Wolfgang další rok odešel jako misionář do Uher. Pasovský biskup Pilgrim, pod nějž území spadalo, ho s podezřívavostí předvolal. Když si prověřil jeho schopnosti a poznal jeho ctnosti, navrhl jej císaři za kandidáta na uvolněný biskupský stolec v Regensburgu i

přesto, že Wolfgang, nejspíš z pokory, zprvu nechtěl souhlasit. V roce 973 však od salcburského arcibiskupa přijal biskupské svěcení a nastoupil na stolec v Regensburgu. Wolfgangovou první starostí bylo zjištění situací v kláštrech, které pod jeho vedení spadaly a začal s jejich reformou, včetně vytvoření opatství, aby kláštery měly své vlastní představené. Zároveň mu šlo i o obnovu a pozvednutí diecézní pastorace. Dalším velmi významným krokem bylo ustanovení pražského biskupství. Během prvního roku po nástupu do úřadu Wolfgang připravil potřebný dokument o založení nové diecéze, vše potřebné projednal s císařem Otou I. i českým panovníkem Boleslavem II. Němcům, kterým se jeho krok nelíbil, řekl, že rád sebe i co má obětuje za posílení církve v Čechách.

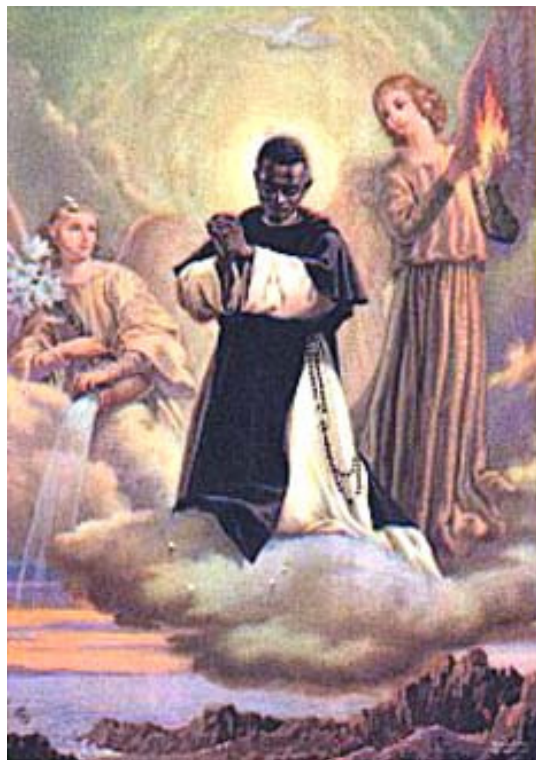

Téhož roku dosáhl v Římě potvrzení pražské diecéze. Někteří mu zazlívali hospodářské ztráty, které souvisely s osamostatněním území Čech. Wolfgang hledal co nejúčinnější způsoby evangelizace. Sám žil jako mnich, ať šlo o oděv, dodržování jistých pravidel, asketický život i postoj v srdci. Měl velké porozumění pro potřeby věřících a praktický život. Skrze vizitace ve farnostech snažil se všem být blízký, a tak je snadněji přibližovat k Bohu. Záleželo mu na školství, angažoval se za dobrou výchovu i vzdělání mládeže. Na srdci měl také pomoc chudým. V roce 987 pro ně otevřel sýpky a dbal na spravedlivé rozdělování obilí, jelikož neúroda zapříčinila hlad a drahotu.

Mezi množstvím legendárních příběhů o dobrém srdci Wolfgangově je i o dopadení zloděje, který na biskupství ukradl záclonu. Sloužící ho předvedli před biskupa, žádající jeho potrestání. Pro Wolfganga bylo nejdůležitějším, že dopadený se pro krádež rozhodl kvůli velké nouzi a tak ho místo trestu obdaroval. Zemřel při cestě k salcburskému arcibiskupovi na poradu. U obce Puppung poblíž Lince v Horním Rakousku jej zachvátila horečka a pocítil, že nastává konec jeho pozemského života. Nechal se proto přenést do nejbližšího chrámu. Byl jím v této obci kostel sv. Otmara, z nějž měl v mystickém zážitku v době povolání na biskupský stolec předpovězeno, že po 22 letech bude povolán na věčnost. To se splnilo u jeho oltáře, kde ještě přijal svátosti na cestu a pak v kajícím ulehnutí na tvář, jako při prostraci za svého svěcení, odevzdal Pánu svou duši. Předtím jeho nejbližší doprovod chtěl bránit ostatním lidem ve vstupu do kostela, v němž umíral biskup. Ten však řekl: "Nechte otevřeno, ať vstoupí kdo chce. Nestydím se zemřít, hanbou je pouze hřích, nikoli smrt."

Pohřben byl v Regensburgu. Ke kanonickému schválení Wolfgangovy úcty došlo v říjnu 1052 papežem Lvem IX. při přenesení jeho ostatků do nové krypty chrámu sv. Emeráma. K většímu rozšíření jeho úcty začalo docházet až ve 14. století. Při oslavě 900 let od ustanovení pražské diecéze v roce 1873, část relikvií (dvě kosti) sv. Wolfganga obdržela pražská katedrála.

3. LISTOPADU – SV. MARTIN DE PORRES

Narodil se 9. 12. 1579 v Limě v Peru jako nemanželský syn španělského šlechtice Juana de Porres z Burgosu a bývalé černošské otrokyně Anny Velasquez z Panamy. Otec se zprvu k němu nechtěl znát, proto byl při Martinově křtu v kostele sv. Šebestiána uveden jako neznámý. Měl o dva roky mladší sestru Janu. Po nějaké době se otec k dětem, jimž matka dala křesťanskou výchovu, přiznal a vzal je na čas do Guayaquil, přístavu v Ekvádoru. Poté co se stal vládcem Panamy, svěřil Janu do výchovy příbuzného a Martina s tmavou pletí nechal v Limě u matky. Z prostředků otce se měl Martin v Limě vyučit nějakému řemeslu a tak se v 15 letech stal holičským učněm a zároveň se seznámil s léčitelstvím, které se tehdy s tímto oborem praktikovalo. Získal jisté základy medicíny a farmacie a stal se uznávaným odborníkem

v přírodním léčení. Jeho touhou však bylo stát se dominikánem, jejichž první klášter se nacházel právě v Limě. Zákony v té době však byly proti přijímání Indiánů, černochoů a jejich potomků do řeholního řádu. Nemělo pomoci ani postavení otce. Představený konventu Santa Rosario, Juan de Lorenzana, byl nakonec ochoten tento problém přehlížet a Martina, kterého vzal nejprve mezi terciáře (r.1594) nechal 2. 6. 1603 složit řeholní sliby. Uvádí se, že tomu předcházela Martinův návrh, aby ho prodali za otroka a zlepšili si tak špatnou finanční situaci kláštera. Již od doby co se Martin stal terciářem, s velkou svědomitostí a láskou vykonával v klášteře úklidové i některé další služební práce. V souvislosti s touto starostí se o něm rozšířila pověst, že je neuvěřitelným ochráncem zvířat a proto byl po čase nazýván i „americkým Františkem z Assisi“. Vysvětlil prý potkanům a myším, z nichž jednu vzal do ruky, že nemohou žít tam, kde má klášter jídlo pro chudé ani nikde mezi oblečením, natož v sakristii a proto musí odejít z prostor kláštera. Nastavil velký koš, do něhož se všechny myši po jeho projevu lásky shromáždily a vynesl je v něm do přírody za hranice kláštera. Později jim i něco donesl, aby neměly hlad. Proto se myši, vedle atributu koštěte, objevují s dalšími zvířaty na jeho vyobrazeních. Jedná se o psy a kočky, protože pro ně vytvořil první útulek. V legendě se hovoří i o tom, že vzkřísil psa, kterého majitel usmrtil kvůli stáří. Vraťme se ale k lidem, kteří u něj byli po Bohu a pro Boha na prvním místě. Po slibech mu byla v klášteře svěřena péče o nemocné, při níž vynikal velkou pokorou a obětavou láskou. Dokázal pomoci nejen léčením těla, ale i duchovní radou. Stal se proto tak vyhledávaným, že nakonec za ním přišli i španělský místokrál Peruanska hrabě Chinchon a mexický arcibiskup, kterého uzdravil a jemuž bylo líto, že ho Martin de Porres pro vyčerpanost nemohl doprovázet na jeho cestách. Martin de Porres trpělivě a neúnavně pečoval především o chudé nemocné, nedělal rozdíly mezi lidmi různé pleti a postavení. Prostory kláštera, jehož část změnil na nemocnici, brzy přestávaly stačit a tak prý zřídil nemocnici v domě své sestry, kde později vznikl i sirotčinec. Založil také školu pro vzdělávání chudých dětí, která byla první v zemi. Za epidemie moru se sám staral o šedesát spolubratrů a nikdo z nich nezemřel. Žil velmi skromně, asketicky. Toužil být i misionářem, ale pro svůj

původ se tehdy nesměl stát ani knězem. Dokázal však objasňovat složité teologické otázky, aniž se někdy studiem teologie zabýval. Těm, kteří mu ublížili, vždy dokonale odpouštěl, považujíc své hříchy za větší než mají druzí. Když bylo třeba, objevoval se ve stejnou dobu na dvou různých místech a byl obdařen charismaty zázraků i levitace. Nejchudším opatroval jídlo, šaty a léky; venkovanům a pohrdaným lidem pomáhal jak jen mohl. Vysloužil si tím přezdívku „Martin od lásky,“ ale i velkou vyčerpanost. Před dovršením 60 let onemocněl malárií a mezi přáteli kolem jeho lůžka klečel i hrabě z Chinchón. Nejsmutnějšímu bratru Antonínovi při loučení řekl: „*Neplač, možná budu v nebi užitečnější než tady.*“ Přítomným požehnal a 3. 11. v 9 hodin, zatímco bratři kolem něj zpívali Krédo, zemřel. Pohřben byl o den později večer pro velký příliv lidí. Ke hrobu ho prý nesli preláti a šlechtici. Na místě jeho uložení se děla zázračná uzdravení a přípravný proces kanonizace začal již v roce 1660. Některým se nezdálo, že by mulat, patřící do nižšího řádu, měl být povýšen na oltář a bránili tomu. Martin de Porres byl blahorečen 29. 10. 1837 papežem Řehořem XVI. a svatořečený 6. 5. 1962 papežem Janem XXIII. Při kanonizační bohoslužbě papež zdůraznil, že „*Martin příkladem svého života dosvědčuje, že můžeme dosáhnout spásy a svatosti cestou, kterou ukázal Ježíš Kristus - budeme-li na prvním místě milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe.*“ Připomenul Martinovu lásku k Ježíši ukřižovanému, i to, že při rozjímání o jeho utrpení se Martin neubrání pláči. Řekl o něm: „*Zvláštní láskou si i zamiloval nejsvětější svátost oltářní: skryt v sakristii kostela, klaněl se jí zpravidla po mnoho hodin a toužil se jí živit co nejčastěji.... Tento světec svým slovem, příkladem i ctnostným životem uměl přesvědčivě získávat druhé pro Krista a dovede i nyní podivuhodně povznášet naši mysl k nebi.*“

4. LISTOPADU

– SV. KAREL BOROMEJSKÝ

Narodil se 2. října 1538 v Aroně rodičům Gibertovi a Margheritě Medici. Už ve dvaceti letech mohl projevit svou energii a praktický smysl. V červnu 1558, po smrti hraběte Giberta, Karlova otce, španělská vláda, která byla ve stálém boji s Francouzi, vyslala vojenský oddíl, aby obsadil pevnost Rocca di Arona. Zatímco Fridrich, starší Gibertův syn, se o tuto svévoli nezajímá, Karel naopak intervenuje u blízkých i vzdálených přátel, píše králi Filipu II., dává staršímu bratrovi přesné instrukce a zajišťuje mu peníze. Právě tou dobou, v prosinci 1559 Karel končí svá studia na univerzitě v Pávii doktorátem občanského a církevního práva. Rocca di Arona, navracena rodu Boromejských v lednu 1560, byla pak v roce 1800 na rozkaz Napoleonův srovnána se zemí. Pokoj, v němž se světec narodil, nechal kardinál Federico přenést

z Rocca do kostela Sacro Monte.

Karlův strýc z matčiny strany, milánský kardinál Giovan Angelo Medici, se stal 25. prosince 1559 papežem. Hned po svém zvolení pozval sestřiny děti do Říma. Dosti pozoruhodný je list, v němž Karel popisuje cestu z Milána do Říma, v lednu 1560. Mladík žertovně popisuje hemžení vážených dam za boloňskými okny, aby obdivovaly papežova synovce, který má namířeno k netušeným počtům a bohatství. V Římě pak oba bratři, Federico i Karel, žijí v královské okázalosti.

Koncem ledna je Karel jmenován kardinálem; v květnu Fridrich uzavírá manželství s Virginii della Rovere, dcerou urbinského vévody. Oběma se dostává vysokých počt, četných a nesmírně bohatých prebend. Gerolamo Soranzo, vyslanec Benátské republiky v Římě, napočítal v roce 1563 kolem 50.000 dukátů ročního příjmu kardinála Boromejského. Znenadání však, 19. listopadu 1562, po několikadenní horečce, umírá sedmadvacetiletý hrabě Fridrich, zanechávaje po sobě osmnáctiletou bezdětnou manželku. Tato událost byla pro Karla zdrcující: tak okázalý život, tolik manželského štěstí, tak velká rodinná očekávání, a vše se v jediném okamžiku hroutí. Vícekrát se během následujících let svěril svatý arcibiskup svému správci Specianovi, že nenadálá bratrova smrt byla prostředkem, který si zvolil Pán, aby jej přiměl k radikální změně života.

Byla to hroživá, ovšem hluboce uvážená volba. Byl nesmírně bohatý, jediný mužský potomek rodu, jediný dědic; nebyl ještě knězem; devatenáctiletá vdova po bratrovi ještě neměla děti - v Římě i jinde se mnozí domnívali a mluvili o tom, že se za něj provdá. Tímto směrem na něj naléhali i příbuzní a přátelé, ba dokonce i ten, kdo nad ním měl nejvyšší pravomoci, totiž strýc, papež Pius IV., pro něhož pracoval jako osobní sekretář. Všichni dobře věděli jaké přísnosti je schopen Pius IV.: v březnu 1561 dal popravit kardinála Carla Carafu, jeho bratra i dva jeho společníky. A přece se synovci podařilo strýce přesvědčit.

Papež Pius IV. na konzistoři konané 4. června 1563, prohlásil: vzhledem k tomu, že zemřel hrabě Fridrich, na něhož vkládal všechny naděje pro pokračování svého domu, a zůstal jen jeho bratr-kardinál, mnozí jiní papežové by zajisté kardinála synovce vyzvali,- a to nikoli bezdůvodně - aby se oženil. On však, papež, rozhodl, aby synovec setrval v onom povolání, které si zvolil, a proto jej povýšil na kardinála-kněze. Čtrnáct dní nato, 17. června 1563, Karel přijal kněžské svěcení a 7. prosince téhož roku svěcení biskupské. Abychom alespoň částečně dokázali pochopit následující události života sv. Karla, jeho přísnost na sebe i jiné, jeho neutuchající nasazení, je třeba uvědomit si náboženskou krizi, která zavládla v letech 1562-63. Mladý kardinál proto chtěl s nesmlouvavou přísností usilovat o dokonalost a svatost. Začal se postit jeden den v týdnu o chlebě a vodě, trávil dlouhé hodiny na modlitbách. Drasticky omezil výdaje svého domu: propustil najednou osmdesát svých nejbližších (předtím jich měl 150).

V životopise, který vydal Bascapé v roce 1592 v Ingolstadtu, čteme: „Poté, co kardinál Boromejský přijal svatá svěcení *„personam ex eo tempore visus est longe diversam induere“*, čili těm, kteří ho znali se zdálo, že se po přijetí svěcení změnil. V jedné zprávě, kterou v březnu 1565 poslal ambasádor Giacomo Soranzo do Benátek, píše o tom, co viděl na vlastní oči: *„Kardinál Boromejský není ve svých 27 letech v dobré fyzické kondici, jsa trýzněn studii, posty, bděními a dalším odříkáním ... jeho život je bezúhonný a čistý. Denně slouží mši svatou, hojně se postí a vše prožívá s tak hlubokou zbožností Že lze právem konstatovat, že on sám je římskému dvoru prospěšnější, než všechny koncilní*

dekrety dohromady. Málokdy se totiž vidí, aby papežův synovec, jemu tak drahý, v tak útlém věku překonal sám sebe, tělo i svět na dvoře plném tolikerého blahobytu“.

Příjmy a vlastní střídmost mu dávaly prostředky pro pomoc nemocnicím a dalším dílům ve prospěch ocitnuvších se v nouzi a zbloudilých.

Zdá se, že mladý kardinál nějakou dobu pomýšlel na to, že se vzdá přílišných úřadů, které jej držely u papeže, na římském dvoře, který se mu nelíbil, a že se chtěl uchýlit ke kontemplativnímu životu, zřejmě k řádu kamaldulských mnichů. Přesvědčil ho biskup z Bragy, Bartolomeo de Martyribus, který přišel do Říma z Tridentu v roce 1563. Tento svatý muž zastával na koncilu mínění, že biskupové mají vážnou povinnost osobně spravovat svou diecézi a stabilně v ní sídlit. Mladý Boromejský i díky němu pochopil, že pastorační činnost není než neustálým vykonáváním těch nejvyšších ctností. Byl to právě de Martyribus, který přivedl Boromejského k tomu, aby se nezříkal milánského arcibiskupství, které mu papež svěřil „in commenda“ (jako obročí), a kterého se Karel ujal prostřednictvím správce už v únoru 1560.

Po skončení Tridentského koncilu, v prosinci 1563, nabyt Boromejský přesvědčení, že tím nejnaléhavějším úkolem Vatikánu, ale i jeho osobním, je uskutečňování tridentských dekretů. Giussano, v životopise psaném v Římě v roce 1610, píše: „*kardinál Boromejský velmi dobře chápal, že neexistuje žádný mocnější lék, jak nějakou věc účinně prosadit, než vidět na vlastní oči, jak ji konají ti, kdo ji nařizují*“. Přímo jeho povinností tedy bylo přestěhovat se z Říma do svého sídla v Miláně. Největší překážkou odjezdu byl staříčkový papež, který si chtěl mladého a věrného kardinála-synovce podržet u sebe. Boromejský se proto staral o Milán prostřednictvím vikářů, biskupů a těch, kterým důvěřoval. V roce 1564 se mu podařilo získat od otce Layneze třicet jezuitů a poslat je do Milána. Až konečně 15. srpna 1565 – jak se píše ve zprávě - Boromejský „*s tím největším naléháním jakého byl schopen, žádal od Našeho Pána (totiž papeže) propuštění, aby mohl odejít do své milánské rezidence. I přes obtíže mu to bylo na dva měsíce umožněno*“. Časně ráno, 1. září, odjel z Říma, v doprovodu asi 150 osob a sedmdesáti vozů. Všude po cestě se mu dostávalo vřelého uvítání. Ve Viterbu, Bolseně, Sieně i Florencii, kde pobýval v Palazzo Vecchio. Zajímal se o duchovní potřeby různých míst. V jednom dopise z těchto dnů informoval papeže Pia IV. o nutnosti ustanovit ve Florencii biskupa, který tam už čtyřicet let scházel.

Skvostný byl jeho příjezd do Boloně coby v šarlat papežského legáta. Tady setrval tři dny. Další etapou bylo opatství Nonantola, které mu patřilo jako obročí. V Modeně navštívil nemocného kardinála Moroneho. Pak následovalo Correggio, Parma, a 20. září jej vítala Piacenza. Poslední etapa jej nakonec zavedla do opatství Chiaravalle, kde se zastavil v usebranosti a modlitbě. Velkolepý vjezd do Milána se uskutečnil v neděli 23. září odpoledne.

Milánská diecéze tehda sahala i za hranice dnešního území, do farností v údolí Blenia, Levantiny, Riviery a Capriasca i dalších míst na západním břehu Verbana. Dohromady tu bylo více než 750 farností, velký počet konventů, kolem 5000 kněží a řeholníků, 3400 řeholnic. Kněžím, i přes jejich značný počet, scházelo řádné vzdělání. Na druhé straně nebyli ve svém poslání nikterak povzbuzováni špatnými příklady světského života prelátů. Ani v této poušti však nescházely ostrůvky horlivosti, zvláště kolem nových řeholních kongregací. Biskupové v Miláně nesídlili více než osmdesát let: faráři proto byli neznalí a mnozí z nich zpustlí; tančilo se i v kostelích; byla častá veřejná cizoložství; až příliš

mnoho klášterů bylo do značné míry otevřených. Píše se, že k vyčištění arcibiskupského paláce, aby se stal obyvatelným, bylo třeba vyvést „sto vozů hnoje, šrotu střepů a železného haraburdí“.

Karel Boromejský chtěl zahájit svou rezidenci ve své diecézi konkrétním příkladem nezištnosti. Francesco Cusani, střizlivý a důkladný laický historik, v prvním díle *Dějiny Milána* (Storia di Milano), vydaných v roce 1861, píše toto: „Karel začal zářným příkladem nezištnosti, když se zřekl roční renty ve výši jednoho miliónu a tří set padesáti tisíc lir, pocházejících z polností, benefícií a obročí, jež mu udělil papež. Část dal ve prospěch veřejnosti, za účelem vybudování užitkových a velkolepých staveb“. Cusani čerpá od dvou očitých svědků, totiž Bascapého a Giussano. Druhý jmenovaný říká: „Vzhledem k tomu, že vlastnil dvanáctero opatství a mnohé penziony, (sv. Karel) se všech vzdal, u některých měl od papeže volnou ruku, jiné převedl kolejím a dalším místům bohohocty ... zbavil se Orijského knížectví, které mu vynášelo deset tisíc dukátů ročně ... dal na prodej tři galérie, zděděné po bratrovi a získané prostředky použil ke zbožným účelům...“. Prodal dokonce i vzácné stolní servisy, které si přivezl z Říma: prodej se musel zčásti uskutečnit v Benátkách, protože v Miláně nebylo dostatek zájemců. Tímto odříkáním, jak píše Giussano, arcibiskup „osmdesát tisíc dukátů ročních příjmů zredukoval na dvacet tisíc“. Na dvou různých místech svého životopisu se Bascapé zmiňuje o tomto „nesmírném bohatství, které Karel rozdal kvůli dokonalosti“, o zřeknutí se hojných rent, o zbavení paláce skvostů a nádherných oděvů, vzdání se obročí a tučných zisků, jež mu vynášela, o „stupor grande“ (velkém úžase), který tímto gestem sedmadvacetiletý arcibiskup vyvolal.

Následující neděli, čili 30. září 1565 pronesl Boromejský v milánském dómu své první kázání, v němž obyvatelům ukázal – jak říká Giussano, „vroucí touhu sloužit jim, dáváje přítomnosti ve své Církvi přednost veškerou velkolepostí Říma“. Během devatenácti let své biskupské služby skutečně lidem věnoval všechn svůj čas, všechny své síly až do vyčerpání života. V tomto krátké shrnutí nelze než nastínit rozmanité formy jeho prozíravé činnosti, budování mnoha kostelů, kolejí a škol, pastorační návštěvy ve všech osadách a městech diecéze, velkolepé zákonodárství vyhlášené na šesti provinčních a jedenácti diecézních synodách. Všechny tyto zákony byly vydány v roce 1582 v Miláně pod názvem *Acta Ecclesiae Mediolanensis*: z Lyonu si jich objednali sto kusů; arcibiskup z Toleda si jich nechal poslat deset. Svatý biskup ženevský, František Saleský, prohlásil, že studium těchto stránek je nezbytné pro každého biskupa. Zastavme se tedy alespoň u dvou momentů jeho arcibiskupské činnosti: roku hladu a roku moru.

Velmi špatná sklizeň v roce 1569 způsobila velký nedostatek chleba a pokrmů vůbec. Následujícího roku se velká část rolníků hnula z osad do města. Svatý Karel přikázal svému almužníkovi, aby sáhnul „hlouběji do kapsy“ a šel dál, než byla stanovená míra štědrosti, aby se tak pomohlo lidem trpícím hladem. Na své náklady kupoval velké množství mouky, rýže a zeleniny. Nařídil, aby se před bránu arcibiskupského paláce, - do nějž byl ostatně volný vstup - vynesly kotle plné uvařených pokrmů. Denně živil více než tři tisíce lidí, a to po celou dobu nouze, která trvala několik měsíců.

Významným údobím života Boromejského byla léta 1576-77, kdy oblast postihl mor, který – jak píše Manzoni v XXX. Kapitole Snoubenců, zkrušil „značnou část Itálie a zvláště Milánany, kde se nazýval a dosud nazývá morem svatého Karla. Tak obětavá byla jeho dobročinnost! Mezi mnoha tak rozmanitými a tak proslulými vzpomínkami obecného neštěstí, vyniká vzpomínka na jednoho muže; protože tohoto muže inspirovalo k mnohem

památnějšímu vnímání a konání, jež předčí vzpomínky na zkázu; vrýt si jej do paměti, jako souhrn všeho toho neštěstí, neboť jej burcovalo ke každému z nich jako vůdce, pomoc, příklad i dobrovolnou oběť; z toho, co bylo v očích všech katastrofou, dokázal tento muž učinit počin; nazvat ji po něm je výsadou, objevem“. Nákaza se v Miláně začala šířit v srpnu 1576. Působivé, i když zlomkovité útržky z oněch událostí lze číst v dopisech janovského šlechtice, Papiria Picediho, který tehdy žil v Miláně. Na konci září si mor vyžádal už šest tisíc mrtvých. Významné osobnosti prchli do vzdálených a bezpečných míst, mezi nimi byl i španělský panovník, aby si tak lépe mohli zajistit pomoc. Arcibiskup se naopak rozhodl zůstat. Byl si dobře vědom rizika, a proto v září 1576 sepsal svou závěť a opatřil ji všemi právními náležitostmi. Svým universálním dědicem jmenoval milánskou nemocnici Ospedale Maggiore. Jakkoli velký lazaret se zakrátko ukázala být nedostačující, aby mohl přijmout všechny postižené. Rozhodl se tedy postavit dvě stovky stanů za každou z městských bran. V říjnu byla nařízena karanténa: ztemnělé domy, obchody a dílny zavřené. Osmdesát tisíc lidí se tak ocitlo bez práce. Zavřeny byly i kostely: arcibiskup nechal postavit oltáře pod širým nebem na náměstích a rozcestích. Prosil a dostalo se mu velkodušné spolupráce, kdy zástupy mužů a žen navštěvovaly nemocné a posluhovaly jim. Při informativním procesu, který se konal v roce 1603 v Miláně, prohlásil Ambros Fornerod z Fribourgu, který strávil po Karlově boku více než dvacet let jako jeho domácí a také „tlumočník“: „Nemohu opomenout, že když blahoslavený Karel viděl při vypuknutí moru, jak zasažení chudí zjevně trpí, a nemá jim kdo posloužit, a není ani kněží, poslal mě do Levantiny ve Švýcarsku, a já odtud na jeho náklady přivedl čtyřicet mužů a asi 14 žen i několik kněží, aby těmto nemocným posluhovali. Sám arcibiskup den co den vycházel navštěvovat nemocné a ve stanech i lazaretě jim obstarával potřebnou pomoc. Bascapé uvádí, že i v tom neustálém ohrožení života byli i takoví, co kradli a oddávali se bezbřehým rozkoším. Pro zajištění jistého pořádku, arcibiskup přesvědčil představitele města, aby správu lazaretu svěřili bratřím kapucínům. V zimních měsících 1576-77 bylo třeba také tisícům nemocných zajistit teplé oblečení. Ke zhotovení šatů a kabátů použil Karel tapiserie svého domu: rozdál na 800 loktů purpurové tkaniny a 600 loktů tmavě fialové látky. Konal také nesčetná prosebná procesí, při nichž úpěnlivě prosil Boha, aby vzdálil morovou ránu. V září 1577 se dalo říct, že mor ve městě ustal, zatímco okolní osady byly dosud zamořené. Faráři z Luina poslal značné peníze, aby se postaral o morem postižené v Maccagnu. Ještě v roce 1580 šel Karel navštívit morem nakažené v Brissagu: Possevino, který jej na této cestě provázel, se v krátkém životopise, vydaném v roce 1591 v Římě, zmiňuje o tom, že arcibiskup vešel do domu každého z postižených a „každému dal, kolik potřeboval, jednomu dva zlaté dukáty, jinému tři, jednomu víc, jinému méně“.

Po prodělaném moru Milán rychle obnovil svůj provoz. Už když tudy procházel pan Montaigne v roce 1581, psal ve svých novinách: „Milán je nejlidnatějším městem Itálie ..., scházejí mu paláce Říma, Neapole, Janova, Florencie, ale velikostí je všechny předčí, a co do návalu lidí dosahuje Benátek“. Přezivší však, stejně jako města i osady nezapomněly na hrdinský altruismus arcibiskupův v oněch létech velkého utrpení. Při své náboženské činnosti musel arcibiskup čelit neznalosti a úpadku kněží, dále pak ubíjejícímu se vměšování státních představitelů do záležitostí Církve, a konečně herezi, která hrozila ze severních zemí.

Augsburský mír v roce 1555 mezi protestanty a katolíky nastolil princip: *cuius regio, eius et religio*: lidé musejí vyznávat náboženství toho, kdo jim vládne. Náboženská svoboda byla uznána jen knížatům, nikoli občanům. V XVI. století se za základ obecného práva považovalo právo hlavy státu moci vnutit své náboženství poddaným.

Zatímco velká část milánské diecéze patřila pod katolického krále Španělska a tedy hereze se tu běžně nevyskytovala, farnosti švýcarských údolí ležely na hranicích a byly proto v kontaktu s protestanty různých denominací. Mezi představiteli protestantských kantonů a rovněž katolických kantonů panovala silná vůle zarputile si hlídat svou tradiční autonomii, totiž nedopustit vměšování církevních představitelů ani do záležitostí, které se týkají církvi.

Z několikaleté zkušenosti ve vrcholných úřadech římské kúrie, Karel dobře znal mnohé škody, které způsobilo nemálo italských odpadlíků v alpských údolích. Účastnil se například tajných jednání mezi římskými delegáty a biskupem Vergeriem: v Miláně všichni věděli o jeho útočných hanobeních v kostele v Casacciu na úbočí Maloji, v květnu 1551. jednání zrušil papež Pius IV. zatímco v Curychu a Bernu musely poddaní bezpodmínečně přijmout náboženství, předepsané vládou, v Grigioni toto rozhodnutí bylo v rukou jednotlivých společenství. Všichni pak viděli, jak málo evangelijní byly často důvody, jež vedly k obrácení některých komunit „k evangeliu“ na úbočích *in Grisonibus*.

Po všech těchto zkušenostech a úvahách Boromejský po několikaletých návštěvách na dotčených místech a důkladném ověření v roce 1570 i v samotném Švýcarsku, poslal do Říma „informaci“, v níž žádal Svatý Stolec, aby zvážil zřízení nunciatury ve Švýcarsku. Boromejský v tomto spisu Švýcary velmi chválí: „Jádro národa, dobré a hodnotné... tvoří bezúhonní obchodníci ... cestuje se bez hrozby loupežných přepadení ... jsou natolik spjati s katolickým náboženstvím, že by byli ochotni i rozpoutat novou válku s protestantskými kantony, aby je zbavily hereze“. Poznal lidi osvědčených schopností politických i vojenských, spravující značná jmění a požívající vysoké prestiže ve vlasti i za jejími hranicemi, kteří se věnují katolickým zájmům s obdivuhodným nasazením a osobní obětí, jako např. Ludwig Pfyffer z Lucernu, Melchior Lussy z Untenvalden, Hans Zumbrennen z Altdorfu, Walter Roll z Uri, a další. I svatý Karel poznal, jak pravdivý byl výrok Lippomana, biskupa ve Veroně (1548-58) a potom v Bergamu, že „hereze začíná Otčenášem a končí hákovnicí“. V Ženevě bylo totiž během pouhých čtyř let (1542-1546) odsouzeno k smrti šedesát lidí kvůli ideologickým rozepřím.

V létech pontifikátu Pavla V. (1566-72), což jsou i léta svatého Karla, nabyla nesnášenlivost na poli protestantském i katolickém vrcholu křížové výpravy. Na obou polích se nehledalo než zničení protistrany. Po plenění Hugenotů ve Francii, kteří v Montpelier povraždili 150 kněží a v různých částech zničili deset tisíc kostelů, vypukla v srpnu katolická odvěta o Bartolomějské noci, kdy jen v Paříži bylo pobito 4000

Hugenotů. V Anglii, za vlády Marie Katolické (1553-58) bylo vyneseno 300 rozsudků smrti z náboženských důvodů. Ze stejných příčin bylo za vlády Alžběty (1558-1603) pobito 123 katolických kněží a 61 laiků. Svatý Petr Canisius, když v srpnu 1571 kázal v Innsbrucku, zastával oprávněnost trestu smrti pro ty, kdo chtějí zrušit mši a pohrdají Církví či ji popírají. Dva měsíce předtím se v Coire postavilo sedmdesát ministrů na synodu za tezi Tomáše Egliho, Bullingerova učedníka, že „papeženci“ musí být vypleněni, a to i hrdelními tresty, bude-li třeba. Na tomto tragickém pozadí je třeba hodnotit pět návštěvy svatého Karla ve švýcarských údolích: ostatní farnosti navštívil jednou, nanejvýš dvakrát. Vysvětluje to i jeho snaha o uskutečnění tridentských dekretů. U mimořádné starostlivosti svatého Karla o Švýcarsko se zastavil i svatý František Saleský. Pro kleriky ze tří údolí zřídil svatý Karel menší seminář v Pollegiu, a pro teologickou přípravu založil Helvetskou kolej v Miláně. V milánské diecézi nacházel Boromejský všude hory přestupků a zmatků. Začal s obnovováním klauzur v klášterech a instalováním mříží; chtěl, aby se skoncovalo s hýřením a obchodováním v kostelích. Aby vyloučil milkování alespoň z kostelů, nařídil vybudovat v lodích hrazení, aby tak oddělil muže od žen. Za předpoklad účinného pastoračního působení považoval neomezené uplatňování biskupské jurisdikce na kněze i laiky. Byl přesvědčen, že má právo uvěznit ve svých věznicích nejen kněze a řeholnice, ale i laiky odsouzené biskupskými soudy. Nato se vzedmuly hlasité protesty ze strany civilních představitelů. Díky svému právnímu vzdělání, měl Boromejský téměř středověké chápání vztahů mezi státem a Církví. Proto jeho střety se španělskými vládci byly tak časté. V roce 1573 například exkomunikoval Requesense, který veřejně překročil arcibiskupovo nařízení zákazu tanců ve sváteční dny. Záležitost nakonec skončila až v Římě, ale vyřešena nebyla, i proto, že Requesense povýšil a přestěhoval se do Holandska. Ještě halasnější byl konflikt s panovníkem Ayamontem, který v únoru 1579 poslal na náměstí ozbrojence, aby souboji a troubením rušili arcibiskupovo slavení v dómu. Rozšiřovaly a zavěšovaly se letáky s příkrými kritikami arcibiskupa: že má přehnané požadavky, že ho mnozí nenávidí, že podněcuje k rebeliím a zmatku. I v římských kruzích se stále více ozývaly výhrady k jeho metodám. Šířící se hlasy šeptaly, že i nejvyšší madridské kruhy navrhovaly Římu, aby v tomto ohledu zasáhl a že papež Řehoř XIII. nebyl vůbec přesvědčen o tom, zda má milánský kardinál ve svých požadavcích zela pravdu. Rovněž rada milánských dekurií rozhodla vyslat do Říma některé milánské patricije s pověřovacími listinami pro papeže a některé kardinály, a žádat, aby se nedovolovalo, „aby se milánskému lidu ukládaly bez jeho souhlasu přísnější zákony než ostatním křesťanům“. Vážnou krizi svého postavení si uvědomil i arcibiskup. V létě 1579 se proto rozhodl odebrat sám do Říma, aby se hájil. Ve věčném městě setrval něco přes čtyři měsíce, od srpna 1579 do ledna 1580. Po cestě do Říma strávil „čtrnáct dní v kamaldulské pustevně: v postech, modlitbách a kontemplaci projednával s Bohem záležitost své Církve“. Další modlitební noci strávil ve Verně. Nakonec vykonal pouť do svatého domku v Loretě. Těchto pár zmínek stačí jako důkaz dlouhých zamyšlení nad svými metodami a důvody odpůrců v Miláně i v Římě, kterými se tehdy Karel obíral. Delegation milánských zástupců předložila různým římským institucím své nářky a volala po nápravě „pobouření“, jež způsobila nařízení svatého arcibiskupa. Během čtyř měsíců však kardinál zvrátil situaci ve svůj prospěch.

Poslední namáhavá cesta svatého Karla vedla do Ascony, 30. října 1584. Předchozího večera se nalodil v Aroně. Časně ráno v úterý 30. dorazil do Cannobia, kde se zastavil, aby slavil mši svatou. Poté se znovu nalodil a kolem deváté dorazil do Ascony. Ve farním

kostele před lidem a obecní radou předsedal slavnostnímu aktu založení papežské koleje. Při čtení dostal záchvat horečky. Odpoledne se nalodil a dorazil do Cannobia, kde přenocoval v domě Omaciniových, nedaleko pobřeží. Ve středu ráno, 31. října, se vydal zpět do Arony. Svou poslední mši svatou slavil ve čtvrtek 1. listopadu ráno v Aroně. V pátek, 2. listopadu jej brzy ráno znovu zachvátila horečka, když se plavil lodí podél Ticinia a Naviglia do Milána, kam dorazil večer. V sobotu, 3. listopadu 1584 v 21.40h umírá. Bylo mu 46 let a 21 dní. V noci z úterý na středu mu dva příslušující kapucíni říkali že by svou strohost mohl trochu omezit. On jim odpověděl: „*Má-li svíce svítit, musí se stravovat*“. A Karel Boromejský skutečně strávil život pro svůj lid.

5. LISTOPADU – BL. BERNARD LICHTENBERG

Narodil se 3. 12. 1875 ve slezském Ohlau (dnešní Oława, 25 km JV od Wrocławu v Polsku) jako druhý ze čtyř synů Augusta a Emílie. Bernard byl Slezan a rodiče patřili k německým katolíkům, od nichž se místní evangelíci distancovali. Otec August měl obchod s potravinami a malou vinárničku, ve které se scházeli pouze katolíci a zřejmě zasedala i farní rada, kterou vedl. Bernard chodíval každé ráno s matkou na mši svatou.

V období školní docházky zapadal do kolektivu a podle učitelů měl živý temperament a fantazii. Po maturitě nastoupil do semináře v Innsbrucku, ale již po 1. semestru (v březnu r. 1895) přešel do arcibiskupského semináře ve Vratislavi. Během prázdnin rád cestoval po světě. Kněžské svěcení přijal 21. 6. 1899. Jeho primiční kázání s mottem: „*Kněz zůstane knězem i v okovech a poutech*“ bylo později označeno za *předvídání vlastní budoucnosti*.

Jako novokněz se stal kaplanem v Nise, která byla označována za Slezský Řím, protože si zde kněze vážili. Již po roce byl ale přeložen do berlínské čtvrti Lichtenberg (shodné s jeho jménem). Zde poznal dvě odlišné strany velkoměsta – bohatých a chudých. Mezi ty druhé patřily hladové a špinavé děti, žebráci z bulvárů i prostitutky a nezaměstnaní marně hledající práci.

Bernard se po městě pohyboval v klerice, což mělo za následek, že se na něj zprvu dívali jako na exota a jeho neobvyklý oděv provokoval, přesto ho na cesty mezi lidmi neodkládal.

Při kázání Bernard využíval silný hlas i gestikulace, ale tím nejpodstatnějším byl jeho laskavý přístup k farníkům, v němž bylo znát porozumění a nechyběl ani typický slezský humor.

V roce 1913 se stal farářem u Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve čtvrti Charlottenburg a zde se jako dobrý pastýř zabýval zvláště péčí o ubožáky.

Od roku 1931 byl kanovníkem kapituly při katedrále sv. Hedviky a následně se stal i katedrálním farářem. Byl charakterizován jako velmi dobrý, plný porozumění pro druhé a zároveň i jako tvrdohlavý, zejména když šlo o křesťanské zásady a věrnost pravdě. Býval pohroužen do Boha a pastorační činnost byla pro něj vždy prvořadá.

S příchodem národních socialistů k moci ho zajímal Hitlerův Mein Kampf, do jehož výtisku nadělal kritické poznámky, upozorňující na chaotickou, fanatickou a nebezpečnou ideologii, proti níž pak zaujal nekompromisní postoj.

Podezřelým byl už pro zásadu nikdy nepoužít pozdrav Heil Hitler. Gestapu byl „trnem v oku“ i pro podporu polských katolíků, které zval na mši svatou a uděloval jim svátosti. Za takovou činnost byl druhý berlínský farář (Jos. Lenzel) transportován do Dachau, ale odhodlání a statečnost o. Bernarda Lichtenberga to nijak nezmenšilo. Když byl předvolán do hlavního stanu a zde poučován, že se má držet Hitlerovy linie, odpověděl slušně, ale rozhodně: „*Mým vůdcem je Kristus!*“

Když nacisté ve školách vyměňovali kříže za obraz svého vůdce, o. Bernard Lichtenberg vykřikl: „*Jaká to svatokrádež!*“

V roce 1935 začal zastupovat nemocného kapitulního vikáře. Měl dojednané setkání s premiérem Hermannem Göringem a protože k němu nedošlo, o. Bernard mu napsal stížnost proti zneužívání vězňů v koncentračních táborech. U gestapa to podpořilo touhu po pomstě.

Jako probošt Berlína v kázáních vyzýval k modlitbám za Židy a všechny vězně v koncentračních táborech. Svědectví o něm podala ošetřovatelka židovského původu, která v době vypalování synagog vešla 8. 11. 1938 do katedrály plné věřících a k svému údivu zde slyšela probošta nahlas se modlit za kněze vězněné v koncentračních táborech, za pronásledované Židy, za neárijce... mimo jiné pak řekl: „*Vím, že musím zemřít. Nevím však, jakým způsobem, kdy a kde. Jedno však vím: Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i navěky.*“

Bernard Lichtenberg také veřejně protestoval proti nacistickému programu eutanazie, vysokým funkcionářům psal protestní dopisy. V roce 1941 své neohrožené vystupování zdůvodnil slovy: „*Pokud my, kněží, budeme mlčet, budou naši věřící zcela dezorientováni.*“ V říjnu téhož roku se ve schránkách mezi poštou objevily protižidovské letáky. Na ně chtěl o. Bernard Lichtenberg v nedělním kázání reagovat. Měl již koncept připravený na stole, když pro něj 23. 10. přišlo gestapo, převezlo ho do věznice v Plötzensee, kde ho bez přerušení více jak 13 hodin vyslýchalo. K výsledkům spojeným s týráním ho také přepravovali do hlavního stanu gestapa na Alexanderplatz. Jedno z dalších vězení bylo v Moab. Ve vězení přežil srdeční záchvat a ztratil na váze 34 kg.

Zemským soudem v Berlíně byl 22. 5. 1942 odsouzen na dva roky do vězení a dopraven do žaláře v Tegel. Zde se hned na začátku dostal do nemocnice a přežil další srdeční záchvaty. Když ho 22. 10. 1943 oficiálně propouštěli z vězení, hned ho před bránou naložili do policejního vozidla, aby jej přemístili do transportního vlaku směřujícího do Dachau.

V zastávce Hof dozorce Fuss rozhodl, aby se na Bernarda Lichtenberga podíval lékař, protože se zdálo, že umírá. Ten pak o. Bernarda dal přemístit do místní nemocnice, kde byl u něho zjištěn i zápal plic. Následkem útrap a nemoci zde 5. 11. v ranních hodinách zemřel.

U státních orgánů se výjimečně podařilo získat povolení k přemístění zemřelého do Berlína, kde byl v polovině listopadu pohřben za velké účasti lidu. Biskup Preysinga mu při obřadu veřejně vzdal úctu s vyjádřením, že jde o člověka, pro kterého byla pravda posvátnou věcí.

Ostatky Bernarda Lichtenberga byly 26. 8. 1965 přeneseny do krypty katedrály. Jeho beatifikaci 23. 6. 1996 na Olympijském stadionu v Berlíně vyhlásil papež Jan Pavel II., který zde řekl, že „*Bernard Lichtenberg velmi jasně porozuměl, že tam, kde se nerespektují Boží pravdy, narušuje se také hodnota člověka. Tam, kde panuje lež, dominují vždy falešné a špatné výsledky.*“

6. LISTOPADU – BL. 522 ŠPANĚLSKÝCH MUČEDNÍKŮ

Dějiny španělského národa od vyhlášení II. Republiky, 14. dubna 1931, do 1. dubna 1939, kdy generál Francisco Franco Bahamonde (1892-1975), který stál v čele národních sil, vyhlásil konec války, tyto dějiny byly po dlouhá staletí cenzurovány se záměrem vymazat z paměti pronásledování křesťanů, jež nemá v dějinách západního křesťanství obdoby. Všechny revoluční síly, počínaje zednářským liberalizmem, přes radikální demokratizmus, socialistické a komunistické internacionály, až po trockisty a anarchisty, ti všichni, kteří ruku v ruce usilovali o odkřesťanštění Španělů, chránili obecný zájem na zatajování spáchaných zločinů. Dosud prokázané hrdinské příběhy věrnosti Kristu a Církvi, tvoří jen zlomek nezměrného krveprolití, jímž španělský národ zaplatil za revoluční násilí. Po vyhlášení II. Republiky se Církev stala objektem dvojího útoku: na jedné straně fyzické násilí milicionářů dopadá na kostely a kláštery, plení je a zapaluje; to vše za souhlasu vládních představitelů. Na druhé straně

pronásledování ze strany legislativní a správní moci, která brání provozování kultu a náboženské činnosti. 9. prosince 1931 dochází ke schválení „laické“ Ústavy, která vymezuje rámce legislativního a správního pronásledování: vládní oběžník ze 16. ledna 1932 ukládá, aby byly ze škol odstraněny všechny náboženské symboly; 2. února je zaveden rozvod; 6. ledna pak jsou zestátněny hřbitovy a 11. března zakázána výuka náboženství ve školách. Nato 17. května 1933 dochází ke schválení *Ley de Confesiones y Congregaciones religiosas*, kterým se omezuje vykonávání katolického kultu a tento se podřizuje dohledu státních civilních představitelů. V politické rovině pak po vítězství pravice ve volbách, které se konaly 19. listopadu 1933, dochází v říjnu 1934 k prvnímu výbuchu revolučního teroru: v Barceloně je vyhlášen autonomní a federativní katalánský stát, a revoluce propuká v Satoriích, kde po několik dní zuří rudé násilí. Balance je děsivá:

33 zavražděných kněží a řeholníků, k tomu zničené kostely a náboženské symboly, bombardování katedrály v Oviedu, požár biskupského paláce a semináře.

Volby 16. února 1936 přivedly k vítězství Lidovou frontu, tvořenou republikány, socialisty, komunisty, odbory a Dělnickou stranou marxistické jednoty. V pěti měsících své vlády až do vojenského povstání proti republikánské vládě, 18. července 1936, byly spáleny a vypleněny stovky kostelů; mnohé z nich byly zavřeny a ilegálně prohlédány. Kněžím bylo vyhrožováno a často byli přinuceni opustit farnosti; pustošeny byly i kněžské domovy a sídla řeholních komunit – pokud neskončily v plamenech, byly zabrány místními státními orgány. Svoboda kultu byla potlačena anebo omezena: hroby a hřbitovy zneuctěny; eucharistické způsoby ukradeny či vystaveny znesvěcení. Bylo zabito 17 kněží a mnozí další skončili ve vězení; řeholníci pak pronásledováni nebo vyhnáni. Vládní představitelé sledovali dění se zalíbením – bránili obhajobě katolíků a zločince ponechávali bez trestu. Církev se stala cílem revolučního teroru, který se rozmáhal díky rostoucímu počtu falešných obvinění: např. 14. května kolovala Madridem fáma, že salesiánské řeholnice rozdávají dětem otrávené karamely. Vzápětí nato došlo k přepadení a zapálení koleje.

V létě 1936, v souvislosti s *alzamientem*, dosáhlo náboženské pronásledování vrcholu: počet zavražděných kněží a řeholníků vystoupil na 6.832 (z nich 4.184 tvoří diecézní kněží a mezi oběti bylo i 12 biskupů a jeden apoštolský administrátor); 2.365 řeholníků a 283 řeholnic. Kolik bylo katolických laiků, povražděných pro jejich věrnost Kristu, se pro jejich množství nedá ani spočítat. Jestliže od 1. ledna do 18. července 1936 byl počet obětí mezi kněžími 17, na konci července tento počet stoupl na 861. Vraždění dosáhlo vrcholu v měsíci srpnu s 2.077 oběti – s průměrem 70 na den! -, mezi nimiž bylo deset biskupů. To dokazuje, jak nepatrně byly příčinou pronásledování vojenské události, a jak se toto zrodilo právě v nenávisti vůči křesťanům a propuklo jen co se ukázaly příhodné okolnosti. Když papež Pius XI. (1922-1939) zveřejnil v březnu 1937 encykliku *Divini Redemptoris* o bezbožeckém komunismu a prohlásil, že zvěrstva spáchaná komunisty ve Španělsku pramení ze systému, který vytrhává ze srdcí lidí samotnou ideu Boha; když v srpnu 1937 publikuje španělský episkopát společný pastýřský list *Carta Colectiva del Episcopado Español a los obispos del mundo entero* – s datem 1. července -, jenž odsuzuje zločiny spáchané republikánským režimem, byla už většina kněží a řeholníků povražděna: odsouzení církevních představitelů tedy vzniklo až v důsledku a na základě spáchaných zločinů, aby světové veřejné mínění poznalo fakta a ustalo krveprolití, nebyl proto vůbec jejich příčinou. Hrůzy pronásledování byly vedeny *in odium fidei, in odium Ecclesiae*. Dokazuje to simultánnost, s níž počínaje 18. červencem 1936 propukl plán na vyhlazení kněží a řeholníků; systematickost vražedných akcí, odkazujících na organizaci a koordinaci na nejvyšší centrální úrovni; rozšíření masakru na celé území kontrolované republikánskou vládou (mezi oběti jsou biskupové, kněží, řeholníci i věřící všech španělských diecézí – proto také každý z diecézních biskupů napsal u příležitosti nadcházející beatifikace pastýřský list – jsou zveřejněny na stránkách španělské biskupské konference); propagandistická podpora probíhajícího pronásledování vrcholnými představiteli stran koalice Lidové fronty; nepřítomnost jakékoli snahy vlády zabránit masakrům. Pouze fyzická likvidace obětí však nestačila: krveprolití předcházelo psychologické i fyzické mučení, mrzačení, falešné rozsudky, které měly ještě více podnítit teror; k tomu pak často přistupuje ohavení a tupení mrtvých těl. Povražděním kněží a řeholníků se chtěla ze Španělska vymazat jakákoli stopa po božském a posvátném. Tak lze

vysvětlit hanobení Eucharistie, prováděné různým způsobem: ničením svátostných způsob; střelení na Nejsvětější svátost a svatostánky; posměšné požívání svatých hostií a pití konsekrovaného vína; inscenování rouhačských procesí; ničení oltářů. Zběsilé plenění, které se s neslýchaným vandalizmem rozpoutalo proti kostelům a posvátným budovám, mělo za následek zrušení značné části historicko-uměleckého dědictví Španělska.

O těchto svědcích nelze mluvit jako o obětech španělské občanské války, nýbrž jsou oběťmi náboženského pronásledování ve Španělsku: především proto, že pronásledování začalo v roce 1931, zatímco občanská válka vypukla až pět let nato, v roce 1936. Navíc tito svědkové neměli nic do činění s ozbrojeným konfliktem ani s žádnou z bojujících stran, nikdy se nechopili zbraní, aby se bránili, ale byli povražděni z ryze náboženských důvodů, za to, že byli představiteli Církve či horlivými katolíky a hájili svou víru. Všichni umírali se slovy odpuštění svým vrahům na rtech, následující tak až na kříž Beránka, jenž snímá hříchy světa.

*Los mártires no son patrimonio exclusivo de una diócesis
o nación, sino que, por su especial participación en la Cruz de Cristo,*

Redentor del universo, pertenecen al mundo entero, a la Iglesia universal

Padesát tisíc poutníků se v neděli účastnilo na náměstí sv. Petra ve Vatikáně nejpočetnější beatifikace v dějinách: ke cti oltářů bylo povýšeno 498 mučedníků, povražděných během náboženského pronásledování ve Španělsku v období čtyřicátých let XX. století.

Slavnostní eucharistii předsedal portugalský kardinál José Saraiva Martins, prefekt Kongregace pro svatořečení. Na rozdíl od nové praxe, zavedené Benediktem XVI., která zdůrazňuje místní charakter beatifikací, dnešní obřad se konal ve Vatikáně, a setkal se zde 15 diecézí, zainteresovaných v procesu, neboť právě v nich se odehrávalo celkem 23 beatifikačních kauz. Mučedníci pocházejí téměř z celého území Španělska, dále pak z Kuby, Francie a Mexika (na náměstí sv. Petra bylo několik stovek poutníků právě z této země). Mezi poutníky bylo mnoho rodinných příbuzných mučedníků. Oficiální španělskou delegaci vedl ministr zahraničí, Miguel Ángel Moratinos, v doprovodu dalších osobností, mj. zástupců sedmi autonomních komunit. Poté, co kardinál Antonio María Rouco Valera, arcibiskup Madridu, diecéze k níž přísluší největší počet mučedníků, požádal papeže o jejich zapsání do seznamu blahoslavených, přečetl kardinál Saraiva Martins apoštolský list Benedikta XVI o beatifikaci. Dokument rovněž oznamuje, že svátek nových blahoslavených se bude slavit 6. listopadu. V 10.20h, za zvuku tónů „Christus vincit“, byl odhalen obraz s tvářemi 498 nových blahoslavených a oficiální logo beatifikace. V homílii kardinál Martins řekl:

Na základě pověření papežem Benediktem XVI. se mi dostalo milého úkolu zveřejnit dokument, jímž Svatý Otec prohlašuje blahoslavenými čtyři sta devadesát osm mučedníků, kteří prolili svou krev pro víru během náboženského pronásledování ve Španělsku v letech 1934, 1936-37. Jsou mezi nimi biskupové, kněží, řeholníci, řeholnice i věřící laici, mužové a ženy; třem z nich bylo šestnáct a nejstaršímu osmasedmdesát.

Tato, tak početná skupina blahoslavených ukázala až k mučednictví svou lásku k Ježíši Kristu, svou věrnost katolické Církvi a svou přimluvu u Boha za celý svět. Ještě než zemřeli, odpustili těm, kdo je pronásledovali – dokonce se za ně modlili -, jak je zřejmé z beatifikačních procesů konaných v arcidiecézích Barcelona, Burgos, Madrid, Merida-Badajoz, Oviedo, Sevilla a Toledo, a v diecézích Alabacete, Ciudad Real, Cuenca, Gerona, Jaén, Malaga e Santander.

Jaká říká Katechismus katolické Církve: „... mučednictví je vrcholným svěděním pravdě víry“ (2473). Následovat Krista totiž znamená jít za ním i v bolesti a přijmout pronásledování z lásky k evangeliu (srv. *Mt* 24,9-14; *Mk* 13,9-13; *Lk* 21,12-19): „budete nenáviděni pro mé jméno“ (*Mk* 13,13; srv. *Jan* 15,21). Kristus nás předpověděl, že naše úloha je spjata s jeho údělem.

Ústředním prvkem loga této beatifikace (srv. *Farní Informátor minulé neděle*), která má historický význam, vzhledem k vskutku ohromnému počtu mučedníků, je kříž červené barvy, symbol lásky vedené až prolité krve pro Krista. Vedle kříže je palma, postavená tak, že pomyslně připomíná ohnivé jazyky, v nichž je možné vidět znázornění vítězství, jehož dosáhli mučedníci, kteří svou vírou přemohli svět (srv. *1Jan* 1,4). Znázorňují rovněž oheň Ducha svatého, který sestoupil na apoštoly v den Letnic, a stejně tak i keř, co hoří a přece neshoří (srv. *Ex* 3,1-6), jehož prostřednictvím – jak praví úryvek Exodu – se Bůh zjevil Mojžíšovi, jako výraz svého Bytí: je Láskou, která se dává a nikdy se nevyčerpá.

Tyto symboly jsou zasazeny do kruhového výrazu, připomínajícího mapu světa; na jeho obvodu čteme „Beatifikace mučedníků ze Španělska“. Nápis říká „mučedníků ze Španělska“ a nikoli „španělských mučedníků“, protože místem, kde byli umučeni je Španělsko, a navíc to byla vlast většiny z nich, i když po pravdě řečeno, někteří pocházeli z jiných států, jako Francie, Mexika a Kubu. V každém případě, ***mučedníci nejsou výlučným majetkem diecéze či národa, nýbrž, svou zvláštní účastí na kříži Krista, Vykupitele světa, patří celému světu, všeobecné Církvi.***

Jako motto této beatifikace byl vybrán citát z evangelia svatého Matouše: „Vy jste světlo světa“ (*Mt* 5,14). Kristus je světlem národů, říká v úvodu své dogmatické konstituce o Církvi II. vatikánský koncil; toto světlo se v toku věků zračí na tváři Církve, a dnes se zvláštním způsobem skví v mučednících, jejichž památku slavíme. Ježíš Kristus je světlem světa (*Jan* 1,5-9), jež osvětluje naše myšlení, abychom poznávali pravdu, žili v souladu s lidskou důstojností, kterou je důstojnost Božích dětí. Tak i my, proměnění v světlo světa, osvěcujeme všechny lidi svěděním života, prožívaného v plném souladu s vírou, kterou vyznáváme.

„Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval“ (*2Tim* 4,7). Tak píše svatý Pavel na konci svého života v úryvku druhého čtení této neděle. Tito mučedníci svou smrtí uskutečnili tato přesvědčení svatého Pavla.

Mučedníci dosáhli slávy nejen sami pro sebe. Jejich krev, jež zbrotila zemi, byla zdrojem plodnosti a hojnosti plodů. Tak to ukázal Svatý Otec Jan Pavel II., když nás vyzývá, abychom uchovávali památku mučedníků, jak řekl v jedné ze svých promluv: „Vytratí-li se památka křesťanů, kteří položili svůj život na svědectví své víry, potom současnost se všemi svými ideálními plány ztratí tu nejvzácnější součást, neboť vznešené lidské a náboženské hodnoty pak nebudou posíleny konkrétním svěděním, zasazeným do dějin“. Nemůžeme se spokojit pouze se slavením památky mučedníků, obdivem jejich příkladu a nadále kráčet unaveně svým životem. Jaké poselství tito mučedníci předávají každému z nás, zde přítomných?

Žijeme v době, kdy jsou křesťané ohrožováni ve své pravé identitě : tím chci říct, že buď jsou „mučedníky“, čili žijí podle víry, kterou na křtu přijali, anebo se přizpůsobují. Křesťanský život je každodenním osobním vyznáním víry v Syna Božího, který se stal člověkem, a to může vyžadovat i prolítí krve. Víra zaplacená životem, třeba jen jediného věřícího, utvrzuje víru celé Církve. Předkládat svědectví mučedníků znamená připomínat, že svatost nespočívá v potvrzení hodnot, jež jsou společné všem, nýbrž v osobním přilnutí ke Kristu, Vykupiteli světa a dějin. Mučednictví je už od Letnic vzorem této pravdy.

Osobní vyznání víry nám dává učinit druhý krok: dovoluje nám odhalit silné pouto mezi svědomím a mučednictvím.

„Nejhlubší svědectví všech mučedníků – jak napsal kardinál Ratzinger – spočívá ve skutečnosti, že dosvědčují kapacitu pravdy o člověku, jako mez každé moci a záruku jeho Božího podobenství. Právě v tomto smyslu jsou mučedníci velkými svědky svědomí, schopnosti dané člověku, aby kromě moci poznal i povinnost, a proto otevřel cestu skutečnému pokroku, pravému výstupu“ (J. Ratzinger, *Oslava svědomí*, Roma, Il Sabato 16 března 1991, str. 89).

Mučedníci, kteří budou dnes zapsáni do seznamu blahoslavených se chovali jako dobří křesťané a když nadešla ona chvíle, neváhali položit svůj život s voláním: „Ať žije Kristus Král!“ Dnešním mužům a ženám hlasitě říkají, že všichni jsme povoláni ke svatosti, všichni, bez rozdílu, jak slavnostně prohlásil II. vatikánský koncil ve svém nejvýznamnějším dokumentu, věroučné konstituci o Církvi, v V. kapitole s titulem „Všeobecné povolání ke svatosti“. Bůh nás stvořil a vykoupil, abychom byli svatí! Nemůžeme se spokojit s vlažně prožívaným křesťanstvím. Křesťanský život se nemůže omezit jen na několik osobních a ojedinělých úkonů zbožnosti, ale spíše má pohltit každý okamžik našich dnů zde na zemi. Ježíš Kristus musí být přítomen ve věrném plnění našich povinností každodenního života, jež tvoří zdánlivě nepatrné a bezvýznamné maličkosti, jímž se však dostává nadpřirozeného významu a velikosti, jsou-li konány z lásky k Bohu. Mučedníci dosáhli vrcholu hrdinství dobrým bojem, jímž položili za Krista svůj život. Hrdinství, k němuž nás Bůh volá, je třeba vnímat v mnoha kontrastech našeho každodenního života. Musíme být přesvědčeni, že naše svatost – totiž ona svatost, k níž nás Bůh nepochybně volá – spočívá v dosažení toho, co Jan Pavel II. označil za „vysoké měřítko řádného křesťanského života“. Poselství mučedníků je poselstvím víry a lásky. Musíme podstoupit odvážné zpytování svědomí, a učinit předsevzetí, aby se tato víra a láska hrdinsky projeví v našem životě. Hrdinství víry a lásky v našem jednání osob začleněných do dějin, jako kvas, jenž umožňuje správné kvašení.

Víra, - říká nám Benedikt XVI. – přispívá k očistění smýšlení, neboť pomáhá vnímat pravdu. Být důslednými křesťany po nás žádá, abychom se neštíteli povinností, přispívali k obecnému dobru, vždy budovali společnost podle spravedlnosti a v dialogu, utvrzovaném láskou, hájili naše přesvědčení o důstojnosti lidské osoby, o životě – od početí až po přirozenou smrt, o rodině založené na jedinečném a nerozlučném manželském spojení muže a ženy, o prvořadém právu a povinnosti rodičů na výchovu dětí a na další otázky, jež vyvstávají z každodenní zkušenosti společnosti, v níž žijeme.

Spojení se Svatým Otcem Benediktem XVI. a všeobecnou Církví, která se rozkládá na pěti kontinentech, na závěr prosme dnes beatifikované mučedníky o přimluvu a s důvěrou se obraťme k Marii, Královně mučedníků, abychom zapálení upřímnou touhou po svatosti, následovali jejich příkladu.

7. LISTOPADU – SV. WILIBROD

Narodil se 6. 11. 658 v Northumbrii, na pomezí Anglie a Skotska. Jeho otec Willigis byl anglosaský šlechtic, který se po smrti manželky stal mnichem, později žil jako poustevník. Sedmiletého syna dal na výchovu i za účelem vzdělání do benediktinského kláštera v Ripon (v anglickém hrabství North Yorkshire). Zde byl Wilibrord v péči opata Vilfrida (pam.24.4), jenž byl potom ustanoven biskupem v Yorku. V 15 letech Wilibrord složil řeholní sliby a oblékl benediktinský hábit. O pět let později se jako zastánce římské tradice dostal do sporu o iroskotské obyčeje, což bylo důvodem jeho odchodu do kláštera Rathmelsigi v království Connaught na severozápadě či západě Irska. Tím se vyhnul církevně-politickým sporům a setkal se s anglosaskými krajany Egbertem a Wigbertem. Zde začal plánovat misijní působení u Frísů a v roce 688 přijal kněžské svěcení. V dalším roce Pipin II. porazil pohanského fríského krále

Radboda a Francká říše získala jižní Frísko - provincii na severu Nizozemska. Wilibrord dorazil na toto území v roce 690 s jedenácti druhy a začal v Antverpách šířit křesťanství se souhlasem franckého majordoma Pipina. Za dané situace byla evangelizace obyvatel nesnadná a pomalá. Část území byla pod vlivem Radboda, snažícího se o udržení pohanských kultů a potírání křesťanství. Wilibrord v roce 695 na Pipinův návrh podruhé odešel do Říma a zde byl 21. listopadu od papeže Sergia I. vysvěcen na arcibiskupa Utrechtu. Zároveň mu papež dal nové jméno Klement (s významem dobrotivý, vlídný, laskavý, mírný), ale Wilibrord dával přednost původnímu jménu. Do Utrechtu se vrátil s palliem, relikviemi, liturgickými knihami a oděvy. S papežským pověřením a za podpory šlechty začal zakládat chrámy. Po obnově poničeného kostela sv. Martina zbudoval katedrálu zasvěcenou Nejsvětějšímu Spasiteli. V Echternach u Trevíru zřídil opatství s úkolem vychovávání fríských věrozvěstů. Wilibrord se zde zdržoval v letech 697-698. Další oporou pro šíření evangelia se díky jemu stal klášter Susteren u Maastrichtu. Misijní působení rozšířil do Lucemburska i na dánské území. Osobně cestoval a kázal podél Rýna a došel až do Dánska. Mnohé pohany získával svou odvahou, neváhal pojíst z pokrmů určených pro božstvo, aby poukázal na jeho bezmocnost. Pipin II. zemřel v roce 714, načež vévoda Radbod se vzepřel francké nadvládě a situace měla neblahé následky pro Willibrordovo dílo. Znovu mohl ve Frísku pokračovat až po Radbodově smrti od r. 719. Do té doby Wilibrord mimo jiné asi po tři roky spolupracoval s Bonifácem (pam. 5. 6.), který spojil anglo-saskou tradici s římskokatolickou a působil jako misionář v Hesensku a Durynsku. Ve věku asi 70 let prý Willibrord k souhrnu o svém působení napsal poznámku "In Dei nomine feliciter" (šťasten v Božím jménu). Přibližně v té době se účastnil založení kláštera Murbach v Alsasku, v údolí u paty Grand Ballon ve francouzských Vogézách. Willibrord zemřel v Echternachu, po padesáti letech misijního úsilí, ve věku 81 let. Jeho ostatky byly v r. 1031 vyzvednuty a umístěny do sarkofágu z bílého mramoru v kryptě pod hlavním oltářem klášterního chrámu.

8. LISTOPADU – SV. GODFRID (BOHUMÍR)

Narodil se asi r.1066 v Moulincourt u Soissons ve Francii jako jediný syn zbožných manželů Froda a Alžběty, patřících ke šlechtickému rodu. Při sv. křtu mu byl za kmotra opat benediktinského kláštera v Saint-Quentin. U toho byl prý od pěti let vychováván a přímo si zamiloval řeholní život. Již v dětství se Godfrid nořil do modlitby tak, že při ní nevnímal, co se kolem něj děje. Boží slovo nosil v srdci a snad proto měl soucitnou lásku ke všem potřebným, s nimiž se setkal. Často se postil o chlebu a vodě a pokrmů určené pro něj rozdával chudým. Po dosažení určitého vzdělání a věku složil Godfrid řeholní sliby a dostal na starost benediktinský špitál, v němž sloužil nejen nemocným bratřím, ale i hostům a chudým. Uvádí se, že se k nim choval s mateřskou láskou a neležely mu na srdci pouze jejich tělesné potřeby, ale s velkou empatií je i učil, trpělivě s nimi hovořil, někdy jim četl, a nechyběla mu - podle okolností - slova povzbuzení

a útěchy. Bylo-li třeba napomínal a za ně i s nimi se modlil.

Jeho život plný pokory a obětavé lásky se stával příkladem pro ostatní řeholníky. Opat, vida jeho schopnosti, ustanovil jej i správcem, starajícím se o hospodaření kláštera. Godfrid novým úkolem nebyl nikterak nadšen, ale z poslušnosti se ho zodpovědně ujal. Nepolevoval v horlivosti ani svědomitosti a prý zakrátko nejen zbavil klášter dluhů, ale zbývalo i na podporování chudých. Svou dobrotou a laskavostí získával vážnost a respekt do té míry, že bezpečně chodil sám místy, do nichž by se jiní duchovní sami neodvážili pro častá přepadení vkročit. V roce 1091 přijal od rouenského biskupa kněžské svěcení. Opět jen z poslušnosti, protože se nepovažoval za hodna takové důstojnosti. Čekala jej však ještě další povýšení s mnohem větší zodpovědností. Také na dalších místech prokázal věrnost svěřenému poslání, i když to znamenalo vyvolání nepřátelství a úklady o život.

Godfridův otec zemřel v klášteře v Nogent-sous-Coucy, který za života podporoval. Tento klášter, ležící 70 km severozápadně od Remeše, založila r. 1059 šlechta z Coucy, a v době, kdy staří opat složil úřad, byl klášter ve značném úpadku po stránce hmotné i mravní. Novým opatem, z iniciativy zakladatelů a za souhlasu krále Filipa i arcibiskupa Remeše, byl jmenován Godfrid. Ten, ač velmi nerad, rozloučil se s kmotrem a nastoupil do kláštera, který měl jen šest mnichů a dva novice. Celkově byl zanedbaný a na mizině. Patřily k němu sice pozemky, ale nebyly obdělávány. Godfrid, v hodnosti opata, zavedl vzornou kázeň podle benediktinských pravidel a začal uvádět do pořádku celé hospodářství. Pro mnichy zřídil nové cely a přistavěl i špitál s útlukem pro chudé. Také počet mnichů radostně vzrostl. Po úspěšných Godfridových začátkách v Nogent-sous-Coucy, zemřel opat v klášteře sv. Remigia u Remeše a arcibiskup nabídl Godfridovi, aby přešel z chudého kláštera k sv. Remigiovi, který byl podstatně výnosnější. Godfrid na to odpověděl: "Chraň Bůh, abych opovrhl chotí chudobnou a chtěl dát přednost bohaté!" Nadále zůstal v Nogentu a vlastním příkladem zde vedl bratry cestou ke spáse. Tradují se příběhy o jeho zdrženlivosti v pohledech, jídle a pití. Další příběhy o Godfridovi se týkají jeho vyžadování poslušnosti, v níž viděl základ řeholní kázně. V roce 1103 byla na

Troyeském sněmu vznesena žádost, aby byl novým biskupem Amiensu jmenován opat z kláštera v Nogent-sous-Coucy. Godfrid byl zaskočen, ale podrobil se rozhodnutí sněmu a přijal biskupské svěcení, po kterém roku 1104 nastoupil s velkou zodpovědností na biskupský stolec v Amiensu. Do sídelního města šel na slavné přivítání jako kající bos. Při jeho proslovu ke shromážděnému lidu nechybělo dojetí na obou stranách. Godfrid jako biskup nepřestal vynikat pokorou a tichostí, ale nepolevil v zásadovosti a věrnosti svému povolání. Stále měl před očima, že má více než potřebuje a myslel na hladové. Vše, co se týkalo jeho osoby chtěl mít co nejprostší a vůči chudým vynikal štědrostí. Při setkání s polonahým chudákem mu bez váhání nechal svůj svrchní oděv. Denně také na biskupství obsluhoval 13 žebráků.

V diecézi nechtěl Godfrid trpět nepravosti, kterých tou dobou bylo ze strany šlechticů hodně. Utlačovali poddané a byli příčinou velmi nemorálních pověstí, s nimiž se šířil špatný příklad, kterému podléhali i někteří duchovní. Godfrid vystupoval proti pohoršením, kde nepomáhalo otcovské domlouvání a vážné napomínání, tam na zatvrzelé hříšníky uvaloval církevní tresty. Jeho apoštolská horlivost vedla nepřátele k úkladům. Jednoho dne ho obdarovali otráveným vínem. On v něm však pouze omočil kousek chleba, který pak nechal polknout psovi. - Ten na místě pošel. Vzduchovala mu nejen šlechta, ale i řeholníci v některých kláštěrech, kde se v srdcích usadila pýcha a marnivost. V opatství sv. Valericha odmítli jeho vizitaci s lživým tvrzením, že se jedná o klášter vyňatý z biskupské pravomoci a podléhající pouze papeži. Nechali si dokonce padělat listiny. Z podvodu byli sice usvědčeni, ale pro Godfridovo srdce takový odpor byl nemalou ranou. Nejednou vedl spor s vrchností o základní práva druhých, zasazoval se za svobodu i nespravedlivě vězněného hraběte, a dokonce plakal nad surovou nevázaností násilníků. Na poklidný život v klášteře mohl jen vzpomínat. Údajně se roku 1112 zúčastnil sněmu ve Vienne. Při prožívání těžkostí v biskupském úřadu míval pocit marnosti a neschopnosti vymýtit zlo v diecézi. Následně požádal Viennský sněm (podle Fr. Eker; uváděna ale bývá i synoda v Soissons) o uvolnění z úřadu a dovolení žít v klášteře. Dostal však odpověď, že podle církevního zákona nesmí biskup o své újmě svěřené stádo opustit. Godfrid se pak z Grande Chartreuse vrátil do Amiensu a se zvýšenou horlivostí pokračoval ve svém biskupském působení, v usilovné snaze proti mravní nauce, které nemohl položit dostatečné hranice. Nakonec před svátkem sv. Bartoloměje předpověděl trest Boží již na následující noc, v níž požár zachvátil město. Katedrála s biskupstvím a několik chatek zůstalo ušetřeno. Ve zničeném městě nejvíce truchlil biskup, který se snažil o to, aby ruka Boží spravedlnosti nemusela dopadnout. Podle vlastních slov se cítil jako veslař bez vesla, který musí nechat loď napospas větru. Na 16. 6. 1115 ještě svolal synodu do Amiens a v červenci se zúčastnil sněmu v Châlons. Drcen nesnázemi a vyčerpáním při návratu dostal zimnici a od 25. října byl ošetřován v klášteře sv. Křišpína u Soissons, kde přijal svátosti na cestu a 8. listopadu zemřel.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

«*Rialza il povero dall'immondizia*»

Confidenze sulla mia famiglia e la mia vocazione

("Ze smetiště povyšuje chudého. Důvěrnosti o mé rodině a mém povolání")

Giovanni kardinál Coppa, čestný občan Drysic

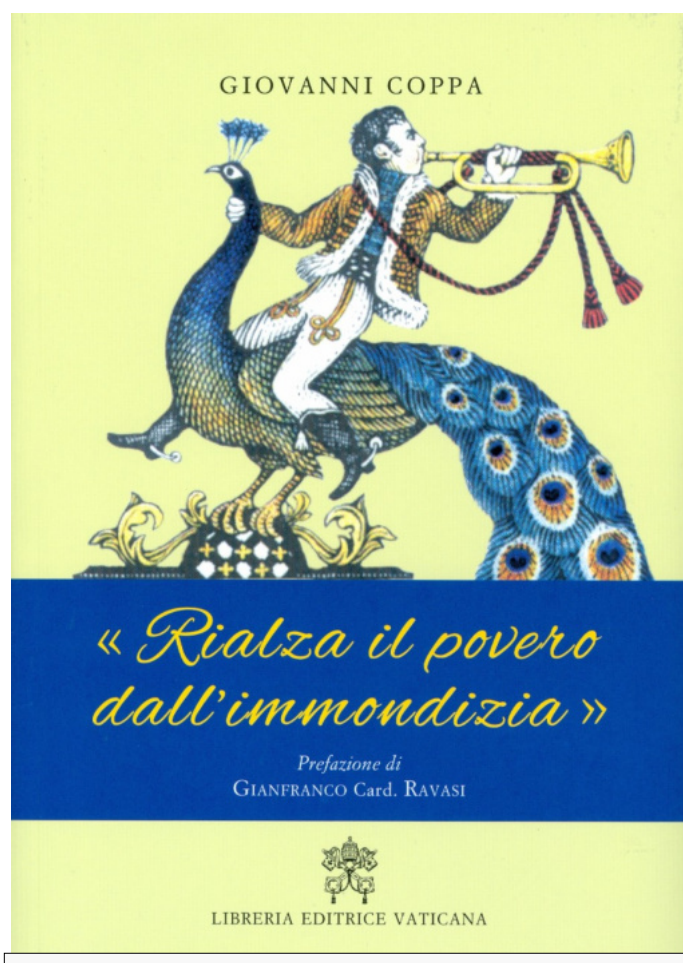
✱ 9. listopad 1925 ✱ **100** ✱ 9. listopad 2025

VI. Večer

7. Čtrnáct pražských františkánských mučedníků

Rok 2012 byl znovu intenzivní, jako vždy. Vykonal jsem dvě poutě do Svaté země, první na začátku roku s notářem Masolo z Vigevana, který ji organizoval s minimem odlišností od obvyklých, a s emeritním biskupem oné diecéze, Monsignorem Bagginim, a při té příležitosti jsem měl možnost spatřit posvátná i profánní místa, která jsem ještě nikdy předtím nenavštívil, a slavit mši svatou v Tabze, na břehu Tiberiánského jezera; druhá pouť pak byla na začátku září s čtenáři měsíčníku *Famiglia Cristiana* z celé Itálie, na kterou jsem se zapsal hned po jejím vyhlášení, nejen jako přípravu na Svatý rok víry, ale také abych oslavil 80 let života tohoto rozšířeného periodika, které začalo vycházet v mé diecézi díky zakladateli *Edizioni Paoline*, kterým byl blahoslavený Giacomo Alberione, jehož jsme ještě často navštěvovali jako bohoslovci při našich vycházkách a obdivovali hlučný rotační tiskařský stroj, z něhož vycházel krásně potištěný a složený časopis.

Koncem května jsem se ještě v Miláně účastnil VII. Světového setkání rodin za přítomnosti papeže Benedikta XVI. a při té příležitosti jsem také stanul v Teatro „alla

A J. Josef Benček
con affetto
questo mio "peccato di vecchiaia"
Giovanni card. Coppa

Scala“, kde jsem vyslechl úchvatnou Beethovenovu Devátou, čímž se naplnil můj dávný sen, konečně spatřit onen slavný chrám operní hudby. Dále jsem se účastnil slavnostních oslav ke cti Panny Marie, jak v Cavenago d'Adda v diecézi Lodi v měsíci květnu (viz str. 43-47), tak v Mazzarrá Sant'Andrea v messinské arcidiecézi v srpnu (viz str. 48-52), a vystoupal jsem až ke svatyni Tindari v nedaleké diecézi Patti, vysoko v modři nebes a moře, v nádherném patření světla a víry. Dále jsem měl birmování ve farnosti Sant'Alfonso v Římě, v Saxa Rubra, velmi početné skupině hochů a dívek.

V říjnu jsem se vrátil do Prahy na beatifikaci 14 františkánských mučedníků, zmasakrovaných 15. února 1611 z nenávisti k víře, hrůzně krutým způsobem, luteránskými žoldněři pasovského biskupa Leopolda, a motivem tohoto neuvěřitelného vraždění byla jejich příslušnost ke katolické víře a k řeholnímu stavu, tedy „z nenávisti k víře“. Františkánská komunita se v Praze znovu utvořila v roce 1604, po 120 leté nepřítomnosti, a to u historického a nádherného chrámu Panny Marie Sněžné, zbudovaného králem Karlem IV. Lucemburským, a fyziognoiii řeholní komunity tvořili čtyři Češi, pět Italů, dva Švábové, a po jednom Francouz, Španěl a Holanďan, z nichž někteří byli kněžími, další pak novici nebo řeholními laiky.

Vikář a novicmistr, otec Bedřich Bachstein, českého původu a významný kazatel i v němčině, byl zasažen oštěpem do srdce; Španěl Juan Martínez, kazatel a duchovní pastýř, právě skončil slavení mše svaté a snažil se chránit Nejsvětější svátost před profanací, když mu byla useknuta pravá ruka a poté sřata hlava; francouzskému knězi Simonovi, hospitalizovanému na ošetrovně konventu roztržili holí lebku a ubodali ho; bergamský otec Bartolomeo Dalmasoni byl bičován a usmrčen šavlemi; milánský jáhen Girolamo z urozené areské rodiny, byl proboden dlouhým mečem, když se modlil u oltáře Panny Marie, kam se uchýlil; laik Fra' Giovanni Bodeo, z Bresci, zahradník a pomocný sakristán, byla zabit šavlí spolu s mladým kuchařem Fra' Emanuele, laikem a s novici Antoniem a Giovannim; mladičský podjáhen Gspare Daverio z Varesotto, se schoval do jedné z chrámových věžiček spolu s bavorským klerikem z Augsburgu, Jakobem, a s laickým bratrem Diegem Giovannim, krejčím; byli zatčeni a odtamtud shozeni na střechnu baziliky a na závěr masakru svrženi na zem; švábskému Fra' Clemensovi, který právě dokončil noviciát, byla dvousečnou sekerou sřata hlava; Holanďan, Fra' Cristoforo Zelt, laik, kuchař komunity a nejstarší ze všech, který před třemi dny předpověděl krutý konec, zemřel s hlavou rozseknutou řeznickou sekerou. Jejich ostatky byly uloženy již v roce 1616 v boční mariánské kapli chrámu Panny Marie *ad nives*, pod oltářem svatého Petra z Alkantary, kde se nacházejí dodnes.

Na beatifikaci jsem nemohl chybět, protože ještě když jsem byl nunciem v Praze, několikrát jsem slavil mši svatou ke cti 14 mučedníků u jejich hrobu, s homílií v češtině, a postulátor kauzy mne informoval o průběhu procesu kauzy i v následujících letech, když přijížděl z Prahy. Obřad se konal v katedrále za hojné účasti věřících, a předsedal jí kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení, z pověření a jménem papeže Benedikta XVI.: byla to vůbec první beatifikace, k níž došlo v Praze za přítomnosti celého episkopátu, a za mimořádné usebranosti věřících. Na konci, dle českého zvyku, jsem byl vyzván, abych pronesl své slovo k věřícím. V mém projevu v českém jazyce, jsem mimo jiné zdůraznil, že se otočila smutná stránka náboženských dějin v Čechách, a že ekumenické vztahy v České republice jsou dnes, díky Bohu, živé a bratrsky upřímné: na rozdíl od toho, kdo mluvil přede mnou, mne přítomní nenechávali dokončit a přerušovali

potleskem, burácejícím pod klenbou katedrály. Doneslo se mi, že nějaký kněz konstatoval, že ona účast obnovila nadšení prožívané v katedrále v době osvobození se od komunismu.

„S velkou láskou zdravím vás všechny, kteří jste se zúčastnili beatifikace 14 františkánských mučedníků. Mou první myšlenkou je hluboká vděčnost Trojjedinému Bohu za oslavení těchto hrdinných svědků víry. Je to velký dar, na který jsme čekali mnoho let. Jako apoštolský nuncius jsem mnohokrát slavil mši svatou nad jejich hrobem, tolik uctívaným v nádherném chrámu Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí v centru Prahy, společně s horlivou řeholní komunitou, s františkánskými terciáři a věřícími farnosti. Otcové mne pak vždy informovali o průběhu procesu blahorečení.

Dnes dospěl k prvnímu šťastnému cíli. Musíme být vděční papeži Benediktu XVI. za tento počin jeho Petrova učitelského úřadu: je do další znamení jeho náklonnosti a pozornosti, kterou chová vůči českému národu, když k zástupu jeho slavných světců a blahoslavených, které tolik milujete, připojuje také tyto mučedníky. Ano, tato beatifikace nám vypovídá o jedné smutné stránce náboženských

dějin naší vlasti. Díky Bohu, je to minulostí, a dnes se musíme radovat z vitality a upřímnosti ekumenických vztahů existujících v České republice mezi různými křesťanskými denominacemi; vztahů, které jsem osobně prožíval, když jsem pobýval mezi vámi. Chvalme Pána za tento velký důkaz jeho lásky: buďme vždy ctí evangelia, buďme svědky Kristovy lásky, aby neustále sílil pravý lidský, občanský i náboženský rozvoj naší společnosti. Děkuji.

+ Giovanni card. Coppa

Doneslo se mi, že nějaký kněz konstatoval, že ona účast obnovila nadšení prožívané v katedrále v době osvobození od komunismu. Následující den, v neděli večer, jsem slavil mši svatou a pronesl homílii ke cti nových blahoslavených v jejich velkém chrámu v centru Prahy, kde se po staletí nachází jejich hrob. A i tato byla rovněž hojně navštívena věřícími.

Giovanni kardinál Coppa při eucharistii ke cti 14 františkánských mučedníků

kostel Panny Marie Sněžné, Praha, 14. října 2012

Nejdůstojnější otcové a bratři františkáni ze zdejší komunity u kostela Panny Marie Sněžné, drazí farníci, milí věřící,

1. Jsem velmi rád, že jsem se mezi Vás mohl vrátit u příležitosti blahorečení čtrnácti františkánských mučedníků. Jde o událost všemi dlouho očekávanou, jak si na to vzpomínám ještě z let své služby Apoštolského nuncia v Československu a později v České republice. Ze srdce děkujeme Svatému otci za to, že se rozhodl zařadit tyto bratry mezi blahoslavené, aby je celá církev mohla uctívat a připojit je tak k početnému zástupu českých a slovenských mučedníků, ke svaté Ludmile, svatým Václavovi, Vojtěchovi, Janu Nepomuckému, Janu Sarkandrovi, mučedníkům košickým a blahoslavenému Hroznatovi. Oni dnes, ozdobeni mučednickou korunou prolité krve, obohacují náboženské dějiny této požehnané země. Heroickým způsobem naplnili a prožili evangelní blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost: „*Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu...*“ (Lk 6,22n). Ano, oni už obdrželi nesmírnou odměnu, protože prolili krev, a to právě tady, uvnitř tohoto chrámu a konventu Panny Marie Sněžné a v blízkém okolí. Když my sem dnes vstupujeme, uvědomujeme si, že zem, na které stojí naše nohy, je posvátná! Žijeme skutečně v zemi svatých!

2. Když nasloucháme líčení o jejich smrti podstoupené z lásky ke Kristu, jak veliké bylo jejich utrpení, ještě teď cítíme mrazení v zádech. Proto jim děkujeme jednak za jejich velkou duchovní sílu a také za hrdinskou odvahu a trpělivost. Čech P. Bedřich Bachstein byl proklán kopím do srdce; Španěl P. Juan Martínez, se snažil chránit vlastním tělem ciborium s Nejsvětější Svátostí před zneuctěním: někdo mu vrazil kopí do zad. A nemocného P. Šimona, francouzského kněze, ubodali na lůžku. Italského kněze, P.

Bartolomea Dalmasoniho z Ponte San Piero u Bergama, ubili k smrti ranami šavle; Bratr Jeroným, svobodný baron z Arese, také Ital, narozený v Miláně, ještě jáhen, skončil při modlitbě u oltáře Panny Marie Pomocné, probodnutý dlouhým mečem. Další velmi mladý Ital, podjáhen bratr Kašpar Daverius, se spolu s klerikem Jacquesem z bavorského Augsburgu a se svým krajanem bratrem Didakem Janem ukryli do věžičky; byli však pronásledováni a svrženi na střechu kostela a z ní se zřítili na zem. Bratři Klémensovi ze Švábska, který teprve dokončil noviciát, byla hlava rozřazena oboustrannou sekerou; rovněž Holanďan, bratr Křištof Zelt, nejstarší ze všech, starší kuchař, který krutou smrt

bratří předpověděl tři dny předem, zemřel s hlavou rozseknutou řeznickou širočinou. Ital, bratr Giovanni Bodeo, laik, byl zabit ranou šavle stejně jako i tři Češi, mladší kuchař laik Emmanuel, novic laik Antonín a novic klerik Jan. Čtrnáct mučedníků, kteří se jako „libá vůně“ (Ez 20,41) nabídli v oběť Bohu.

3. Tito mučedníci dnes mohou být představeni jako příklad pro církev a pro svět, protože hrdinným způsobem dosvědčili onu lásku, která je poznávacím znamením věřících v Boha a následovníků Krista. Do praxe uvedli to, co nám připomněla liturgie ve čteních ze Starého i Nového zákona dnešní mše svaté. Prorok Sofoniáš vybízel k pokoře a tichosti: „*Hledejte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný, chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu...*“ (Sof 2,3; 3,12). A u svatého apoštola Petra jsme četli: „*I kdybyste museli trpět pro spravedlnost, blaze vám! Nebojte se jich, když vám vyhrožují, a nedejte se zneklidnit. Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu... Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného*“ (1Petr 3,14.17).

4. Proto je příklad těchto pokorných a zároveň velkých mučedníků velmi aktuální. Především nás něžně vybízí k následování Krista; vždyť jsme křesťany (jeho vyznavači) a máme žít věrně podle evangelia. Dnešní svět umírá kvůli nedostatku lásky! Umírá kvůli egoismu, nezájmu o druhé, pro uzavřenost – hluchotu – vůči potřebám i těžkostem druhých! My křesťané máme hlásat Kristovo učení skrze zasahující sílu příkladu a sami se od něho učit, jak prožívat lásku k Bohu a k bratrům a sestrám. Našich čtrnáct mučedníků dosvědčilo tuto lásku za cenu těch největších utrpení. Doslova uskutečňovali to, co Kristus říká v evangeliu, kterému jsme naslouchali: „*Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují*“ (Lk 6,27-28). A v Janově evangeliu nám Pán Ježíš zjevil, že nás miluje láskou, nad kterou není větší: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátel položí svůj život*“ (Jan 15,17). Ježíš nás tak nesmírně miloval, že za nás položil svůj život: za nás, kteří jsme byli hříšníky, kteří jsme si nic nezasloužili; neváhal obětovat sám sebe a odevzdat všechno, aby nás zachránil. Tito mučedníci jej doslovně napodobili. Podobně našim úkolem je obejmout druhé, všechny ostatní, přátele i nepřátele, protože Kristus nás miloval jako první.

5. Toto učení dostává ještě hlubší význam, protože naši blahoslavení mučedníci byli františkáni. Víme, že svatý František po mučednictví neustále toužil a jeho příklad pak oslovil tolik jeho duchovních synů a dcer, aby jej napodobovali. Kolik bylo františkánských mučedníků během staletí! Mezi ně se nyní řadí i naši pražští františkáni, mučedníci. Svatý František celým svým životem zblízka následoval Krista ukřižovaného. Chtěl vystoupit na kříž spolu s Paní chudobou, aby se co nejdokonalejším způsobem Kristu připodobnil. Nastoupil dobrodružnou cestu, aby obrátil vzdálené národy. Čelil neznámému, aby hlásal Ježíše Krista nevěřícím a podstoupil pro něho smrt. Jak píše svatý Bonaventura: „*Bylo to ovoce mučednictví, které jej více přitahovalo; byla to touha zemřít pro Krista, což si přál vroucněji než všechna jiná ctnostná a pamětihodná díla... (Svou cestu ale musel pro nemoc přerušit). Zápal milosrdenství jej však hnal k mučednictví takového druhu, že se pokusil odejít do nevěreckých zemí, aby šířil víru v Nejsvětější Trojici prolitím své krve*“ (Legenda Maggiore, IX,6; Františkánské prameny, I,1171, str. 915-916).

6. Konečně, sami mučedníci nám říkají, že skutečný ekumenismus se opírá o lásku. Vždyť „*Tito mučedníci, jako malé stádo něžných a mírumilovných oveček se nikdy nedopustili ničeho proti nekatolíkům; jakékoliv násilí jim bylo naprosto cizí. Jejich apoštolát se opíral jenom o sílu Božího slova, o modlitbu, o věrnost Bohu a jeho evangeliu, o příklad života. Jejich působení spočívalo v trpělivosti, mírnosti, odevzdanosti Bohu a především v lásce*“. Blahoslavený papež Jan Pavel II., když připomínal aktuálnost a příklad mučedníků, velmi zdůrazňoval ekumenickou sílu mučednictví a v římském Koloseu k tomu dne 7. května 2000 řekl: „*Vzácné dědictví oněch odvážných svědků je společným vlastnictvím pro všechny církve a církevní společenství. Je to dědictví, které mluví mocnějším hlasem než skutečnosti, které nás rozdělují. Ekumenismus mučedníků je přesvědčivější; ukazuje cestu jednoty křesťanů jednadvacátého století. Je to dědictví kříže, prožívané ve světle Velikonoc: dědictví, jež obohacuje a posiluje křesťany, kteří kráčeji v novém tisíciletí*“ (č. 5; *Insegnamenti di Giovanni Paolo II, XXIII,1,2000, str. 776*). Dnes tedy musíme být vděční našim pražským františkánským mučedníkům a celému zástupu mučedníků všech dob, že současné ekumenické vztahy se staly mnohem bratrštějšími, konstruktivnějšími a nosnějšími: natolik, že můžeme budovat civilizaci lásky. Drazí bratři a sestry, tomu všemu nám dává naslouchat čtrnáct pražských františkánských mučedníků. V jejich hlase slyšíme samotného Ježíše: „*Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy*“ (Jan 13,34). Toto blahořečení pro nás bude velkým povzbuzením k lásce a milosrdenství. Kéž nám čtrnáct mučedníků, které milujeme a kteří ještě více milují nás, pomáhá prožívat každý den ve světle lásky a zápalu pro Boha a pro druhé. Amen.

Maria scende in terra nelle sue apparizioni per ricordarci l'amore di suo Figlio, per invitarci a ricambiare questo amore

Giovanni kardinál Coppa - homílie v Cavenago d'Adda, 13. května 2012

Milovaní farníci z Cavenaga d'Adda i vy, kteří jste připutovali z různých míst, jsem velmi rád, že s vámi mohu slavit 350. výročí zjevení Panny Marie na břehu. Ze srdce děkuji za pozvání důstojnému panu faráři. D. Giampieru Manchesinovi; zdravím drahého Mons. Giacomu Savarého z Lodi, velkého přítele již z univerzitních let, a s ním koncelebrující kněze i

všechny vás, přítomné na této eucharistii. Mám tu čest předat vám dar Svatého otce. Ornát s jeho znakem, který vám posílá na znamení své lásky ke svaté Panně.

Drazí věřící tohoto požehnaného místa, které vyrůstá na vysokém břehu Addy. Madonna položila své neposkvřené nohy na vaši zem, posvěcenou po staletí věností Církvi, hlubokou zbožností, láskou k rodině, práci a obětí. Už v dávném středověku stály na úbočích dva kostely, jeden zasvěcený svatému apoštolu Petrovi, druhý Nejsvětější Panně Marii, aby chránila plavící se. Na jedné starobylé zdi byla namalována umělecká mariánská ikona. To vše vypráví o tom, že tu sídlil lid víry, a Maria mu chtěla projevit svou lásku, když se zjevila třináctiletému děvčátku, které bylo od narození hluchoněmé, s napůl ochrnutou levou rukou, jež vedlo na pastvu své ovečky. Vskutku, jak jsme slyšeli v 1. mešním čtení, „Bůh nikomu nestraní“ (*Skt* 10,34). A Maria má zvláštní zalíbení v nevinnosti a chudobě, jak to ukázala zde a pak v Lurdech, Banneux, ve Fatimě a na tolika dalších místech, kde se zjevila., když si vybrala ty nejposlednější z posledních. Dívka stála na druhém břehu řeky, a Madonna, vzhledem vznešená Paní, ji oslovila, zázračně přenesla až k sobě a řekla jí, aby požádala pana faráře, aby přemístil na protilehlé návrší starobyrou mariánskou ikonu a umístil ji do „domu modlitby“. Dívka shledala, že je zcela uzdravena, a to bylo také důkazem věrohodnosti zjevení, takže arcikněz neváhal s naplněním Madoniných žádostí díky velkorysé pomoci obyvatel, která trvá dodnes.

Každé Mariino zjevení je skutkem lásky. Madona nás miluje, protože nás miluje Bůh. Liturgie této VI. neděle velikonoční k nám promlouvá o Boží lásce k nám, lásce nesmírné, kterou nechápeme, lásce bláznivé. Ano, Bůh nás miluje až k bláznovství, a dal nám to, co je mu nejdražší, Syna, pro nás vtěleného, ukřižovaného a vzkříšeného, a Ducha svatého, který je jeho vlastní zosobněnou láskou v Nejsvětější Trojici: jako by se Otec vzdával všeho a obětoval sám sebe za nás. V 1. čtení, Petr a jeho druhové, pozvaní setníkem Kornéliem, se diví, že i na pohany sestoupil Duch svatý stejně jako na apoštoly, a tak mohou přijmout křest ve jménu Ježíše a dar Ducha svatého. Bůh miluje všechny stejnou láskou. II. čtení je velkou meditací o Bohu, lásce: „*Deus caritas est*“, říká dvakrát apoštol Jan ve 4. kapitole svého prvního listu (*1Jan* 4,8.16): Bůh je láska, Bůh je dobročinná láska; toto slovo je vrcholem celého listu. Odtud chápeme, že Bůh nám dává sebe sama, a rodí nás jako děti, nikoli pro nějakou naši zásluhu, nýbrž jen z lásky k nám: „V tom spočívá láska, říká apoštol: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal nám svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy“ (4,10). Bůh nás miloval jako první, a nepřestává nás milovat ani když ho urážíme, šlapeme po Ježíšově krvi. V evangeliu sám Ježíš při poslední večeři před svým utrpením nám otvírá své srdce a mluví o své lásce k nám. Miluje nás stejnou láskou, jakou Otec miloval Jeho. Ne my jsme si vyvolili Ježíše, ale On si vyvolil nás, protože chce, abychom mu patřili a zůstávali v Něm: „Zůstaňte v mé lásce“ (*Jan* 15,9). Tuto lásku musíme opětovat zachováváním jeho přikázání, totiž životem lásky: „Toto je moje přikázání, abyste se milovali navzájem jako jsem já miloval vás“ (15,12). Jen tak se nám dostane pravé radosti, plné radosti nebes, která nám už od nynějška patří.

Po těchto poučeních Božího Slova, chápeme dobře proč nás miluje také Maria. Ze svého nepřetržitého spojení se Synem se Maria naučila této lásce ze skrytého života s Ním, plného obětí a odříkání; viděla zář této lásky na kříži, kdy Syn umíral ve strašných bolestech, pohrdání, ranách po bičování, žízni, potupě kříže. Ona ví, že Ježíš podstoupil tak krutou smrt, protože nás miluje. Protože nás miluje! On sám nám to opakoval v evangeliu: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život“ (*Jan* 15,13).

Pouze Ona ví, jakou cenu má ona krev za nás prolitá; na Kalvárii viděla umírat Ježíše za nás; a také nyní, v ráji, i přesto, že je pohroužena do radosti Zmrtvýchvstalého, nezapomíná na chvíli onoho bolestného porodu, který ji pod křížem učinil Matkou. Proto ***Maria sestupuje na zem ve svých zjeveních***, jako tady v Cavenago d'Adda, ***aby nám připomněla lásku svého Syna a vyzvala nás k opětování této lásky***. Ježíš se nám zcela daroval a Maria přichází, aby nás k Němu přitáhla. Milovaní věřící! Musíme odpovědět na něhu, s níž se Maria ukázala na tomto místě jako matka milosti a milosrdenství! Její zjevení v Cavenagu mají jasné poselství i dnes.

Maria po nás především žádá, abychom na Boží lásku odpověděli konkrétní a činnou láskou. To žádá především po rodinách, které musí znovu zaujmout své pevné místo v zásadní a láskyplné výchově dětí a v příkladu života ve věrnosti Bohu: dnešní krize je především krizí rodiny. Je třeba se ptát: zapadla věrnost evangeliu? Nadcházející mezinárodní setkání rodin v Miláně, za přítomnosti Svatého otce, připomene rodinám jejich zásadní úlohu. Na druhém místě, Maria žádá po mladých, aby byli k Bohu velkorysí: aby se nenechali vláčet zlozvykem vášně, která je pouze ke škodě, kterou přivozují sobě samým a své budoucnosti. Maria žádá víc: dnes upadají povolání a spějeme k riziku, že zůstaneme bez kněží a bez řeholnic. Proto Maria připomíná velkodušnějším mladým mužům a dívkám, že být kněžími, být jeho zasvěcenými je tím nejkrásnějším dobrodružstvím, které lze v životě podstoupit: nejvznešenější způsob, jak milovat Pána. Všechny pak vyzývá, abychom milovali Boha v Církvi, kde jej nacházíme v Eucharistii, která obnovuje smrt a zmrtvýchvstání jejího Syna; a ve vyznání hříchů, pokud ochabla naše láska k Němu. A milovat ho věrností papeži, který svým učením a příkladem je dnes učitelem, jehož v takovém zmatku idejí tolik potřebujeme.

Na druhém místě nás Maria žádá, abychom se modlili. Žádala, aby se tu postavil „dům modlitby“; a Maria je především učitelkou modlitby, která nám vložila na rty svůj vlastní chvalozpěv, Magnificat. Vskutku, v oněch třech a půl staletích od zjevení Madony v Cavenago, se svatyně stala „domem modlitby“, díky mším svatým, které se tu slavily, osobním rozhovorům s Bohem a s Marií, díky růžencům, prosbám, které se tu vznášely. Ať tato svatyně je povždy domem modlitby, jak si to přála Madona, která přislíbila: „Od tohoto dne ti, kdo budou žádat o milosti na přímlovu Matky Boží, budou vyslyšeni“!

Maria je konečně pomocí, nadějí, důvěrou v našich každodenních úzkostech, v našich utrpeních, v našich souženích, jakož i v těch, co prožívají jiní: myslím na všechny maminky a tatínky, kteří trpí pro své nezaměstnané děti, myslím na tolik chudých a vyděděných, kteří se vlečou životem uprostřed tolikerých omezení v těchto těžkých chvílích; myslím na nemocné, hospitalizované v nemocnicích či v domovech důchodců. Buďme jim nablízku, pomáhejme jim! Milujme se navzájem, jako Ježíš miloval nás“!

Můžeme tak opakovat pěknou modlitbu tolikrát na tomto místě pronášenou:

„Ó Maria nejdražší, která ses ráčila zjevit na této zemi,
abys oživila oddanost a lásku k Tobě ... ráčila jsi znovu na nás líbezně pohlédnout.
Vypros nám milosti, o které Tě žádáme, především rozmnož v našem srdci
svatou bázeň Boží a dětinnou náklonnost k Tobě, naší Matce,
abychom poté, co jsme Tě milovali zde na zemi, mohli dosáhnout toho,
že Tě budeme milovat, chválit a velebit navěky v nebi“.

Milovaní bratři a sestry, amen, amen! Ať nás Maria učiní věčnou oslavou Boží lásky.

Coloro che ci hanno preceduto

– testimoni e amici di Gesù

Giovanni kardinál Coppa - homílie v Cavenago d'Adda, 14. května 2012

V rámci oslav 350. výročí zjevení blahoslavené Panny Marie, nemohla scházet ani vzpomínka na zemřelé. Dnes dopoledne tuto eucharistii obětuujeme za spásu jejich duší. Madonna della Costa přijímá už tři a půl století nespočetné zástupy věřících a poutníků, kteří sem přicházejí, aby ji prosili, svěřili se do Její ochrany, a odevzdali jí svízelné i srdcervoucí situace: kolik slz bylo na tomto požehnaném místě

prolito, kolik zármutků utěšeno; a kolik zázraků tu Madona učinila, jak dokazují drahocenné dary, které sem byly přineseny jako *ex-voto*, svíce, hořící před slavným obrazem Panny Marie, Matky milosti a milosrdenství.

Máme povinnost modlit se za nespočetné zesnulé, kteří navštěvovali tuto svatyni: vaše příbuzné, na které vzpomínáte s dojetím a nostalgií, jež nelze vymazat, ale i všechny ty, na které se už zapomnělo. Prosíme dnes, aby je Madona všechny přijala pod svůj plášť, otevřela jim brány nebe, kde sedí jako Královna, dala jim útěchu a odměnu, kterou si svým skromným a pracovitým životem zasloužili. Ať je Maria přivede před tvář Otce a přimlouvá se za ony svaté duše, které zde žily, a čekají v očistci na vidění Boha. Katolická víra nám poskytuje velkou útěchu dogmatickou pravdou o společenství svatých: dogmatem, které hluboce zapůsobilo na Johna Henry Newmana, když byl ještě anglikánem, a poté vstoupil do katolické Církve, stal se knězem, kardinálem a nyní je blahoslavený. Nejsme sami, tvoříme jedno tělo v Kristu, v Něm jsme všichni bratři a přátelé, tvoříme jednu jedinou rodinu: musíme proto pamatovat na všechny, kteří, jak se modlí Římský mešní kánon, „nás předešli se znamením víry a spí spánkem pokoje“.

Dnes slavíme svátek svatého Matěje, toho, který byl pod vedením Ducha svatého apoštoly vybrán, aby nahradil Jidáše a doplnil tak počet Dvanácti. Byl svědkem a přítelem Ježíše: proto liturgie Slova této mše svaté za zemřelé má vzácná poučení i pro nás.

V I. čtení, vzatém se Skutků apoštolů, se Petr obrací na Jedenáct, aby na Jidášovo místo vybrali jiného, a říká: „Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání“ (*Skt* 1,21s). Matěj tedy vybrán proto, že byl svědkem Kristova života, utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Podobně jako o dalších apoštolech nevíme ani o něm nic: ani kde hlásal evangelium, ani

kde podstoupil mučednictví, ani kde se nachází jeho hrob: jeho slávou apoštola je, že vydával svědectví o vzkříšeném Ježíši: o Ježíšově lásce, jeho učení, o jeho přítomnosti v Církvi.

Svatý Matěj byl i Ježíšovým přítelem. V dnešním evangeliu, které je stejné jaké jsme slyšeli včera, Ježíš výslovně říká apoštolům: „Vy jste moji přátelé ... Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán; ale nazval jsem vás přáteli“ (Jan 15,14s). Ježíš nás miluje přátelskou láskou, a proto chce, abychom byli jeho přáteli, řídili se jeho vůlí, jeho slovem. V Ježíšově tváři vidíme tvář Otce, v Ježíšově lásce nacházíme lásku Otce, který nás miluje nekonečnou láskou: nejedná s námi jak bychom pro naše hříchy zasluhovali, ale s velkou laskavostí nám odpouští, s nevýslovnou něhou, jako a mnohem víc než otec, jako a mnohem víc než matka. Matěj je Ježíšovým přítelem: byl jeho blízkým, jeho důvěrníkem, proto pro Něj žil a pro Něho zemřel.

Milování, Matěj svědek, Matěj přítel Ježíšův. To je odkaz, který zanechává i nám. Také my jsme povoláni být Ježíšovými svědky: musíme mu dělat ve svém životě čest: protože jsme křesťané, tedy Kristovi! Nosíme jméno samotného Krista! Proto jej musíme dobře poznat: Rok víry nám pomůže lépe poznat a upřímněji žít pravdy, které nám Ježíš zjevil, a které nám opakuje prostřednictvím Církve, jako je Ježíš řekl apoštolům; musíme učinit Ježíše středem našeho života, aby žil v našich rodinách, byl jimi milován, aby byl respektován v životě společenském, občanském, v prostředí práce a povolání. Bude-li tomu tak, svět se bude ubírat k lepšímu; budeme mít konečně onen „lepší svět“, který tolik ležel na srdci Božímu služebníku Pavlu VI. Budeme-li svědky, budeme také přáteli. Ježíš chce mít přednost před každou jinou láskou, chce být poznáván a milován, chce být obdivován a následován jako jediný pravý přítel. Pravými Ježíšovými přáteli se staneme, jsme-li věrohodnými syny Církve, žijeme-li z jeho svátostí, zvláště pak z Eucharistie, která nám dává stávat se jedno s Ním, proměňuje nás v Něj a dává nám už nyní účast na životě věčném.

Milování farníci. Modleme se za **ty, kteří nás předešli**, a přicházeli na toto tak významné místo vašich místních i národních dějin: také oni byli **Ježíšovými svědky a přáteli**. Maria nás dnes spojuje v modlitbě a ve vzpomínce: a přimlouvá se za nás, abychom i my byli dnes následovníky apoštola Matěje, svědky a přáteli Ježíše.

Povždy jimi buďte! Pán ať vám zehná a provází vás v každodenním životě: toto přání vám zanechávám dřív než vás opustím. Zůstaňme spojeni v modlitbě a v lásce, všichni pod pláštěm drahé Madony z břehu.

+ Giovanni card. Coffa

Dobbiamo rispondere con l'amore alle grazie che la Madonna fa noi e alle nostre famiglie per il progresso della società in cui viviamo

(homílie J. E. Giovanniho kardinála Coppy v Mazzarà Sant'Andrea na Sicílii, 26. srpna 2012)

Jsem velmi rád, že mohu být mezi vámi, drazí obyvatelé Mazzarà Sant'Andrea, dělného kraje rozprostírajícího se na severních úbočích Peloritani, a blízko pobřeží Tyrhénského moře, s úchvatnými předhůřími nad mořem, mezi nimi Tindari se svou svatyní, a Eolské ostrovy. Zdravím nejdůstojnějšího pana faráře, zde přítomné kněze, starostu a členy zastupitelstva, vojenské i civilní představitele, seminaristy, i vás všechny, drazí věřící, kteří s takovou oddaností uctíváte vaši patronku, Pannu Marii Milostnou, která vám, vašim rodinám i vaší práci udělí svou mocnou ochranu. Moje radost je tím větší, že se tu nacházím poprvé, nejen abych obdivoval přírodní krásy vašeho kraje, ale abych se seznámil i se zahradnickou činností pěstění citrusů, které se zde provozuje s velkou

profesionalitou na nejmodernější technické úrovni a světovým vřhlasem. Především se raduji z toho, že mohu být spolu s vámi ponořen do duchovní a náboženské atmosféry tohoto velkého mariánského svátku.

Po staletí oslavujete s vroucností vaši Madonu. Mše svatá, kterou obětujeme k její počtě, nám v liturgii Slova vysvětluje hluboký teologický význam jejího překrásného jména, Panna Maria Milostná. Milost je dar, který Bůh, Otec, Syn a Duch svatý nám dal při křtu, když nám už tehdy

dal svůj vlastní život. Milost je niternou a skutečnou účastí na Nejsvětější Trojici, je skrytou mízou, která podpírá v bojích proti zlu a hříchu, a dává vnitřní sílu mladým, rodičům, starým a nemocným, aby důvěřovali v Ježíše, milovali ho a zůstávali mu věrni. Milost je zcela darem Božím. „Vše je milost“, říká umírající, zdánlivě padlý protagonista románu Georgese Bernanose, *Deník vesnického faráře*. Ano, vše je milost. A milosti, které

nám dává Maria jsou nepřetržitým proudem této prvotní milosti, kterou nám dává Bůh, protože nás miluje! Poslal svého Syna, zemřít na kříži, aby nám navrátil milost a znovu nás učinil nás svými! Maria v nás zrcadlí Boží milost jako v mnoha broušení, protože nás miluje samotnou láskou Boží.

Viděli jsme to v evangeliu. Jen co se od anděla dozvěděla, že její stará příbuzná Alžběta čeká dítě, Maria bez ohledu na strasti dlouhého a namáhavého putování po cestách Palestiny před dvěma tisíci lety, jde z galilejského Nazareta do judských hor, vzdálených více než 140 kilometrů, vystupuje do domu Alžběty a zdraví ji: při tom pozdravu, dítě cítí Ježíšovu přítomnost v Mariině lůně, a radostně se pohne, zatímco Alžběta je naplněna Duchem svatým (srv. *Lk 1,40ss*). Ano, naplňuje se tak slovo proroka Sofoniáše, které jsme slyšeli v 1. čtení: „Neboj se, Sióne, ... Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku“ (*Sof 3,16s*). Maria přináší Boží radost, Boží lásku, přichází, aby sdílela náš prostý život, aby nám darovala Ježíše, aby nás posvětila jako to udělala pro Alžbětu a pro plod jejího lůna. Maria je Matkou milosti, protože je milostiplná. Tak ji oslovil anděl Gabriel, když jí

zvěstoval, že se stane Matkou Božího Syna. Celé její poslání, celá její krása, všechna její privilegia se rodí z milosti, které je plná: Neposkvrněné Početí, Boží Mateřství, až po Nanebevzetí, pocházejí z prvotní milosti, kterou jí dal Bůh. A ona ji rozdává nám všem, jak to úchvatně vyjádřil Dante Alighieri, „Ženo, v níž milost má svá zřídla, let vzhůru je být v shodě s nebesy, jinak by k letu marně hledal křídla... Jsi laskavá, jsi vlídná, milosrdná, a co dobrého člověka v bytí měl, tím napájela ho jen tvoje studna“ (*Ráj 33,13-15,19-21*).

Každý z nás může říct, že od Panny Marie dostal zvláštní milosti, které poznamenaly jeho život. S láskou patří na své děti, nemocné, vyděděné, chudé, opuštěné, trpící; kolik osušuje slz, kolik bolestí pomáhá snášet! V květnu jsem navštívil jednu svatyni v Lombardii, kde se Panna Maria zjevila před 350 lety postižené pastýřce a uzdravila ji; po mši svaté za mnou přišla nějaká žena a se slzami mě prosila o modlitbu, protože její dcera se chce rozvádět a zničit rodinu. Kolik příběhů utrpení a naděje Matka Boží utěšila! Maria pamatuje na každého z nás, a bere na sebe bolesti všech.

V této chvíli krize rodiny Maria dává zvláštní pomoc rodinám. Dnešní evangelium nám to říká jasně. Rodina, k níž Maria směřuje, se totiž nachází v tíživé situaci: otec Zachariáš je němý, protože hned neuvěřil slovům anděla, který mu slíbil narození tolik vytouženého syna; Alžběta je stará a potřebuje přítomnost mladé ženy, konkrétní a ochotné jako Maria.

A Ona se nezdráhala, rychle spěchala, aby přispěla svou pomocí. Rodina je vrcholným dílem, jaké si přál Bůh k utváření člověka! Jak je pěkné, že Ježíš byl ve svém dětství obklopen hned třemi svatými rodinami: rodinou prarodičů Jáchyma a Anny, touto rodinou příbuzných Zachariáše a Alžběty, a vlastní rodinou, tvořenou Pannou panen, Marii, a Josefem, mužem spravedlivým, čistým a silným.

Milovaní, evangelium neidealizuje lidský život, nedává rodině utopický a nereálný zjev, nešetří zkouškami a útrapami. A Maria je prostřednicí, skrze kterou Ježíš naplňuje dary rodiny, jak to učinil s tou Alžbětinou i se svou vlastní rodinou, která tolik vytrpěla.

Milovaní, *na milosti, které Matka Boží dává nám a našim rodinám k prospěchu společnosti ve které žijeme, musíme odpovídat láskou.*

Nesmíme jen přijímat, ale dávat: prokazovat dobro tomu, kdo žije vedle nás. Živě nám to doporučuje svatý Pavel ve II. čtení: „V bratrské lásce se navzájem mějte srdečně rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého. V horlivosti neochabujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbě vytrvalí. S věřícími se podílejte na jejich životních potřebách: radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Buďte mezi sebou stejného smýšlení“ (Řím 12, 10-13.15s). To po nás žádá svatá Maria Milostná v životě osobním, rodinném i společenském, neustále podporovaném a osvěcovaném milostí. Jen tak budeme mít také my radost, kterou Maria přinesla Alžbětě, a kterou přináší každému z nás, protože Boží milost je jedinou, která nás - i přes životní obtíže - naplňuje radostí.

To všechno není snadné. Vyžaduje to nasazení, dobrou vůli, optimismus. Vyžaduje to víru. Nedávno papež řekl na světovém setkání rodin v Miláně: „Dobře víte, nakolik je naléhavé vnést evangelní kvas do současného kulturního kontextu. Víra v Ježíše Krista, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých, musí oživit tkáň osobního

i společenského, soukromého i veřejného života, aby tak bylo dosaženo trvalého a ryzího „blahobytu“. Počínaje rodinou, jež musí být opětovně potvrzena jako základní bohatství lidstva, jeho průvodní činitel a znamení skutečné a trvalé kultury, která je člověku prospěšná“ (Milán, 1.6.2012). Toto je program, který budeme mít všichni na zřeteli v nadcházejícím Roce víry. Svatá Maria Milostná ať nám svou něžností ukáže naši každodenní povinnost: žít v Boží milosti, milovat Ježíše, bránit naše rodiny před požívačností a sobectvím, být ve společnosti svědky evangelia. To vám z celého srdce vroucně přeji a ujišťuji vás, že stále budu ve svých modlitbách pamatovat na vás, vaše společenství, na vaši specifickou, a tak ceněnou práci.

Svatá Maria Milostná, žehnej tomuto drahému městu, které je tvým, provázej jeho děti na jejich cestě civilizace a lásky, přimkni je všechny k Ježíši, tvému Synu, který je tolik miluje!

+ Giovanni card. Coppa

V neděli. 25. srpna večer byla velká dřevěná socha Panny Marie, kojící Děťátko (vzácné dílo z 18. století) nesena v procesí všemi ulicemi města. Procesí trvalo asi 4 hodiny a bylo provázeno modlitbami a zpěvy, kterými se k Ní obraceli skoro všichni farníci. Slavnostní zakončení se pak konalo ve farním kostele v Mazzarrà, kde všichni věřící znovu společně vyslovili svou vroucí oddanost a lásku Panně Marii, Královně milostí.

V září se delegace z Mazzarrà, vedená starostou, vydá do Vatikánu, aby Svatému otci předali bohatou pěstitelskou sérii citrusů z místních zahrad, jež najdou své místo ve vatikánských zahradách.

Mazzarrà: cardinale Coppa incontra i fedeli

(ohlas návštěvy Jeho Eminence v sicilském tisku)

Kostel zaplněný do posledního místečka, netrpělivé tváře a napjaté očekávání – to je pouze několik postřehů, kterými se vyznačovalo nedělní dopoledne obyvatel města, 26 srpna; vždyť slavnostem k počtě Panny Marie Milostné, patronky městečka, předseda výjimečný host, kardinál Giovanni Coppa. Jednomu z nejbližších spolupracovníků Karola Wojtyly přišli vzdát hold četní vojenští i

civilní představitelé, mezi nimi i nadcházející kandidát na prezidenta regionu Sicílie, Rosario Crocetta. Stejně jako předseda zdravotnické komise sicilského regionu, Giuseppe Laccoto. Bouřlivý potlesk zazněl, když starosta messinského městečka, Salvatore Bucolo, během poděkování Jeho Eminenci Giovannimu Coppovi ukázal

na nutnost vymazat identifikaci, kterou si navyklo dnes už chronicky dělat mnoho lidí: Mazzarà Sant'Andrea = hřbitov mafie. „Říci, že jsme počtění uvítáním vrcholného představitele Církve, mimo jiné jednoho z nejužších spolupracovníků papeže Jana Pavla II., kterým je kardinál Giovanni Coppa, by bylo skutečně málo – konstatoval starosta

Salvatore Bucolo – přítomnost Jeho Eminence je přítomností pastýře, který navštívil komunitu Mazzará Sant'Andrea, která byla v uplynulých dvaceti letech vržena do bahna, ale která nyní má touhu a vůli povstat, aby se vydala na novou cestu spravedlnosti a zákonnosti, pod bdělým pohledem Matky Milostné“. Na závěr svého setkání s věřícími kardinál Coppa pronesl poselství naděje a víry, když obdivoval krásu svatyně Tindari: „Milujeme-li Pannu Marii, nikdy se nemýlíme! Dostalo se vám obrovského privilegia, svatyně Tindari, která je skvostem zavěšeným na nebi a visícím nad nádherným mořem, další projev přítomnosti Panny Marie; zůstaňte věrni svému náboženství a všechnu svou lásku vložte do následování Panny Marie, která nás přivádí k Ježíši a vede nás ke spáse“.

Mariánská svatyně v Tindari.
Apoštolská cesta Jana Pavla II. v Tindari, 12. června 1988.

Z listu Jeho Eminence – 17. září 2012:

„ ... Děkuji za obrázek Panny Marie Slz ze Syrakus. Jsem přesvědčen, že se pouť úžasně vydařila k tolikerému užitku a radosti účastníků. Také já jsem byl na Sicílii od 24.-27. srpna u příležitosti slavnosti Panny Marie Královny milostí a slavil jsem rovněž eucharistii v překrásné mariánské svatyni nad mořem v Tindari. Velké horko těch dnů způsobilo, že nevím, zda jsem vám poslal svou homílii v Mazzarrá, kde se konala slavnost. Týden nato jsem odlétal do Svaté země s 250 poutníky známého časopisu „Famiglia cristiana“: měl jsem tam dvě homílie v Nazaretě a v bazilice v Getsemanech. Každý den jsem předkládal poutníkům několik myšlenek. Bohužel, neměl jsem čas nic napsat, ale poutníci byli velice spokojeni a tolik mi děkovali. Ve dnech 12.-17. října budu v Praze na beatifikaci 14 františkánských mučedníků. Určitě ale nebudu mít čas přijet na Moravu. Když jsme byl nuncius slavil jsem několikrát mši svatou na místě jejich hrobu a beatifikace, minority tolik očekávaná, mne naplnila takovou radostí, že jsem i já chápal jako svou povinnost přijet z Říma... Stále na vás pamatuji stejně jako na farníky, mé spoluobčany.
Pán Vám všem žehnej“

+ Giovanni card. Coppa

Dr. Antonín Cyril STOJAN

arcibiskup olomoucký, metropolita moravský, čestný občan Podivic

22. května 1851

29. září 1923

Sarkofág Antonína Cyrila Stojana v královské kapli baziliky Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě; u oltáře pamětní věnec podivických farníků. Peregrinatio ad memoriam diei natalis, 17.4.2011.

***Kněz veliký, který za života svého podepřel dům
a za dnů svých upevnil chrám...***

Jako oheň svítící a jako kadidlo hořící v ohni... (Sir 50,1,9)

***Cyrilem a Metodem - bdí
Bůh nad mým národem.
Ve všem ukázal jsem vám,
že takto se lopotíte, máte
se ujímati slabých, pamětliví
slov Pána Ježíše, který řekl:
Lepší je dáti, než bráti.***

Tomáš kardinál ŠPIDLÍK, S.J.

čestný občan Pustiměře

17. prosince 1919

16. dubna 2010

Sarkofág Tomáše kardinála Špidlíka, S.J. na Velehradě, 16. 4. 2010.

*Všechno, co žijeme s láskou,
přechází s Kristem
do vzkříšení.
Věčnost vytvářejí vztahy,
které nekončí.*

Tomáš kard. Špidlík S.J.

Giovanni kardinál COPPA

čestný občan Drysic

9. listopadu 1925 16. května 2016

Hrobka kardinála Copsy na římském hřbitově Campo Verano, 29. 6. 2016.

«Omnia Christus est nobis!

Kristus je nám vším!

Chceš-li léčit ránu,

On je lékař;

potřebuješ-li pomoc,

On je síla;

bojíš-li se smrti,

On je život!

Toužíš-li

po nebi,

On je cesta;

jsi-li v temnotách, On je světlo»

(Svatý Ambrož)

Závěť papeže Františka

Miserando atque Eligendo

Ve jménu Nejsvětější Trojice. Amen.

S pocitem, že se blíží konec mého pozemského života, a s živou nadějí v život věčný chci vyjádřit svou závěť pouze ohledně místa svého pohřbu.

Svůj život a kněžskou a biskupskou službu jsem vždy svěřoval Matce našeho Pána, Nejsvětější Marii. Proto žádám, aby mé smrtelné ostatky spočinuly v očekávání dne vzkříšení v Papežské bazilice Santa Maria Maggiore.

Přeji si, aby moje poslední pozemská cesta skončila v této velmi starobylé mariánské svatyni, kam jsem se chodil modlit na začátku a na konci každé apoštolské cesty, abych s důvěrou svěřil své úmysly Neposkrvněné Matce a děkoval jí za její poslušnou a mateřskou péči.

Žádám, aby byl můj hrob připraven ve výklenku v boční lodi mezi paulánskou kaplí (kaple *Salus Populi Romani*) a kaplí Sforza ve výše zmíněné papežské bazilice, jak je uvedeno v připojené příloze.

Hrob musí být v zemi; jednoduchý, bez zvláštní výzdoby a s jediným nápisem: *Franciscus*.

Výdaje na přípravu mého pohřbu budou hrazeny z částky od dobrodince, kterou jsem zajistil, aby byla převedena na Papežskou baziliku Santa Maria Maggiore, a k níž jsem dal příslušné instrukce monsignorovi Rolandu Makrickasovi, mimořádnému komisaři místní kapituly.

Kéž Hospodin dá zaslouženou odměnu těm, kteří mě měli rádi a budou se za mě i nadále modlit. Utrpení, které se stalo přítomným v poslední části mého života, jsem obětoval Hospodinu za světový mír a bratrství mezi národy.

Santa Marta, 29. června 2022

Franciscus

OBITUS, DEPOSITIO ET TUMULATIO FRANCISCI PP. SANCTAE MEMORIAE

Překlad pergamentu vloženého do rakve papeže Františka

Spolu s námi poutník naděje, průvodce a společník na cestě k velkému cíli, ke kterému jsme povoláni, k nebi, 21. dubna Svatého roku 2025, v 7.35 ráno, zatímco velikonoční světlo osvětlovalo druhý den oktávu, pondělí po Velikonocích, milovaný pastýř církve František odešel z tohoto světa k Otci. Celé křesťanské společenství, zejména chudí, chválilo Boha za dar jeho služby, kterou vykonával s odvahou a věrností evangeliu a mystické Nevěště Kristově.

František byl 266. papežem. Jeho památka zůstává v srdci církve a celého lidstva.

Jorge Mario Bergoglio, zvolený papežem 13. března 2013, se narodil 17. prosince 1936 v Buenos Aires jako syn piemontských emigrantů: jeho otec Mario byl účetní a pracoval na železnici, zatímco jeho matka Regina Siviore se starala o domácnost a výchovu pěti dětí. Po získání diplomu chemického technika se rozhodl pro kněžskou dráhu, nejprve vstoupil do diecézního semináře a 11. března 1958 přešel

do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Studoval humanitní vědy v Chile a po návratu do Argentiny v roce 1963 získal magisterský titul z filozofie na koleji sv. Josefa v San Miguel. Byl profesorem literatury a psychologie na koleji Immacolata v Santa Fé a na koleji Salvatore v Buenos Aires. Na kněze byl vysvěcen 13. prosince 1969 arcibiskupem Ramónem Josém Castellanem a 22. dubna 1973 složil věčné sliby v jezuitském řádu. Poté, co byl novicmistrem ve Villa Barilari v San Miguel, profesorem na teologické fakultě, konzultorem provincie Tovaryšstva Ježíšova a rektorem koleje, byl 31. července 1973 jmenován provinciálem jezuitů v Argentině. Po roce 1986 strávil několik let v Německu, kde dokončil svou doktorskou práci, a po návratu do Argentiny ho kardinál Antonio Quarracino přijal za svého blízkého spolupracovníka. Dne 20. května 1992 ho Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem Ancy a pomocným biskupem Buenos Aires. Jako biskupské heslo si zvolil *Miserando atque eligendo* a do znaku vložil Kristův monogram *IHS*, symbol Tovaryšstva Ježíšova. Dne 3. června 1997 byl povýšen na arcibiskupa koadjutora Buenos Aires a po smrti kardinála Quarracina ho 28. února 1998 nahradil jako arcibiskup, primas Argentiny, ordinář pro věřící východního ritu žijící v této zemi a velkokancléř Katolické univerzity. Jan Pavel II. ho jmenoval kardinálem na konzistoři 21. února 2001 s

titulárním kostelem sv. Roberta Bellarmina. V říjnu téhož roku byl jmenován generálním relátorem na desátém řádném zasedání biskupské synody.

Byl to prostý a ve své arcidiecézi velmi milovaný pastýř, který ji prošel křížem krážem, a to i metrem a autobusy. Bydlel v bytě a večeri si připravoval sám, protože se cítil být jedním z lidu.

Byl zvolen papežem 13. března 2013 kardinály shromážděnými v konkláve po rezignaci Benedikta XVI. a přijal jméno František, protože podle příkladu světce z Assisi si chtěl vzít k srdci především nejchudší lidi světa. Z lodžie požehnání se představil slovy: „Bratři a sestry, dobrý večer! A nyní zahajme tuto cestu: biskup a lid. Cestu římské církve, která v lásce předsedá všem církvím. Cestu bratrství, lásky a důvěry mezi námi.“ A poté, co sklonil hlavu, řekl: „Prosím vás, modlete se za mě, aby mi Pán požehnal: modlitbou lidu, který prosí o požehnání pro svého biskupa.“ Dne 19. března, na svátek svatého Josefa, oficiálně zahájil svou petrovskou službu.

František, který byl vždy pozorný k těm nejmenším a společnostem zavrženým, se hned po svém zvolení rozhodl bydlet v *Domus Sanctae Marthae*, protože nemohl být bez kontaktu s lidmi, a od prvního Zeleného čtvrtku si přál slavit mši *in Cena Domini* mimo Vatikán, přičemž pokaždé navštěvoval věznice, centra pro postižené nebo drogově závislé. Kněžím doporučoval, aby byli vždy připraveni udělovat svátost smíření, aby měli odvahu vyjít ze sakristií a hledat ztracené ovce a aby nechávali otevřené dveře kostela, aby mohli přijmout všechny, kdo touží setkat se s tváří Boha Otce.

Svou petrovskou službu vykonával s neúnnavnou oddaností a ku prospěchu dialogu s muslimy a představiteli jiných náboženství, které někdy svolával na modlitební setkání a podepisoval společná prohlášení ve prospěch shody mezi příslušníky různých vyznání, jako je například *Dokument o lidském bratrství* podepsaný 4. února 2019 v Abú Dhabí se sunnitským vůdcem al-Tajíbem. Jeho láska k posledním, starým a maličkým ho vedla k zahájení Světových dnů chudých, prarodičů a dětí. Zavedl také Neděli Božího slova.

Více než kterýkoli z jeho předchůdců rozšířil kolegium kardinálů, svolal deset konzistorií, na nichž jmenoval 163 kardinálů, z nichž 133 jsou volitelé a 30 nevolitelé, pocházející ze 73 zemí, z nichž 23 nikdy předtím neměly kardinála. Svolal pět shromáždění biskupské synody, tři řádná, věnovaná rodině, mládeži a synodalitě, jedno mimořádné opět o rodině a jedno zvláštní pro panamazonskou oblast.

Opakovaně se ozýval na obranu nevinných. Po vypuknutí pandemie Covidu-19 se večer 27. března 2020 rozhodl, že se bude modlit sám na Svatopetrském náměstí, jehož sloupová symbolicky objímá Řím a celý svět, za lidstvo vyděšené a zasažené touto neznámou nemocí. Poslední roky pontifikátu byly poznamenány četnými výzvami k míru, proti třetí světové válce vedené po částech, která se rozvíjí v různých zemích, zejména na Ukrajině, ale také v Palestině, Izraeli, Libanonu a Myanmaru.

Po desetidenní hospitalizaci kvůli chirurgickému zákroku v nemocnici Agostina Gemelliho, která začala 4. července 2021, se František 14. února 2025 vrátil do stejné nemocnice na 38denní pobyt kvůli oboustranné pneumonii. Po návratu do Vatikánu strávil poslední týdny svého života v Domě svaté Marty, kde se až do konce s nezměněnou oddaností věnoval svému petrovskému úřadu, i když se ještě zcela nezotavil. Na Boží hod velikonoční, 20. dubna 2025, se naposledy objevil v lodžii baziliky svatého Petra, aby udělil slavnostní požehnání *Urbi et Orbi*.

Magisterium papeže Františka bylo velmi bohaté. Jako svědek střídmeho a pokorného stylu založeného na otevřenosti k misijní činnosti, apoštolské odvaze a milosrdenství, pozorný k nebezpečí sebestřednosti a duchovnímu zesvětštění v církvi, papež předložil svůj apoštolský program v exhortaci *Evangelii gaudium* (24. listopadu 2013). Mezi hlavní dokumenty patří 4 encykliky: *Lumen fidei* (29. června 2013), která se zabývá tématem víry v Boha, *Laudato si'* (24. května 2015), která se zabývá problémem ekologie a odpovědností lidstva za klimatickou krizi, *Fratelli tutti* (3. října 2020) o lidském bratrství a společenském přátelství, *Dilexit nos* (24. října 2024) o úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Vydal 7 apoštolských exhortací, 39 apoštolských konstitucí, četné apoštolské listy, z nichž většina má formu *motu proprio*, 2 buly o vyhlášení Svatých roků, kromě katechezí přednesených při generálních audiencích a projevů pronesených v různých částech světa. Po zřízení sekretariátů pro komunikaci a pro ekonomiku a dikasterií pro laiky, rodinu a život a pro službu integrálnímu lidskému rozvoji reformoval římskou kurii vydáním apoštolské konstituce *Praedicate Evangelium* (19. března 2022). Změnil kanonický proces pro případy prohlášení neplatnosti manželství v CCEO a CIC (*M.P. Mitis et misericors Iesus* a *Mitis Iudex Dominus Iesus*) a zpřísnil legislativu týkající se trestných činů spáchaných zástupci kléru na nezletilých nebo zranitelných osobách (*M.P. Vos estis lux mundi*).

František zanechal všem obdivuhodné svědectví o lidskosti, svatém životě a univerzálním otcovství.

CORPUS FRANCISCI P.M., VIXIT ANNOS LXXXVIII, MENSES IV DIES IV.

ECCLESIAE UNIVERSAE PRAEFUIT ANNOS XII MENSES I DIES VIII

Semper in Christo vivas, Pater Sancte!

(Tělo papeže Františka, žil 88 let, 4 měsíce a 4 dny.

V čele celé církve stál 12 let, 1 měsíc a 8 dní. Svatý Otče, žij stále v Kristu!)

Podpisy svědků pohřebních obřadů...

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Díky, Františku!

Primát milosrdenství a radosti z evangelia

(homílie kardinála G. B. Re, děkana kardinálského sboru, při Requiem)

Na tomto majestátním Svatopetrském náměstí, kde papež František během těchto dvanácti let tolikrát slavil eucharistii a předsedal velkým setkáním, jsme se shromáždili v modlitbě kolem jeho ostatků se smutným srdcem, ale podporováni, drženi jistotou víry, která nás ujišťuje, že lidská existence nekončí v hrobě, ale v Otcově domě ve šťastném životě, který nezná západu slunce.

Jménem kardinálského kolegia vás zdravím a děkuji vám všem za vaši přítomnost. S velkou upřímností se obracím s uctivým pozdravem a vroucím poděkováním k mnoha hlavám, představitelům, států, předsedům vlád a oficiálním delegacím, které přijely z mnoha zemí, aby vyjádřily náklonnost, obdiv a úctu papeži, který nás opustil.

Obrovské množství projevů náklonnosti a účasti, které jsme všichni zaznamenali po jeho odchodu z této země na věčnost, vypovídá o tom, jak moc se intenzivní pontifikát papeže Františka dotkl mysli a srdcí.

Poslední vzpomínkou na něj, obrazem, který zůstane vtisknut v našich očích a v našich srdcích, je ten z minulé neděle, ze slavnosti Velikonoc, kdy papež František navzdory vážným zdravotním problémům nám chtěl udělit požehnání z lodžie baziliky svatého Petra a poté sestoupil sem na toto náměstí, aby z otevřeného papamobilu pozdravil celý ten početný zástup shromážděný zde při velikonoční bohoslužbě.

Touto svou modlitbou chceme nyní svěřit duši našeho milovaného nejvyššího velekněze Bohu, aby mu dopřál věčné štěstí v zářivém a slavném horizontu své nezměrné lásky.

Světlo nám poskytuje a vede nás při tom stránka evangelia, v níž zazněl hlas samotného Krista, když se ptal prvního z apoštolů: „Petře, miluješ mě víc než tito?“. A Petrova odpověď byla pohotová a upřímná: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji!“. A Ježíš mu svěřil velké poslání: „Pas mé ovce“. To bude stálý úkol Petra a jeho nástupců, služba lásky ve stopách Mistra a Pána, Ježíše Krista.

Navzdory své křehkosti a utrpení v posledním období se papež František rozhodl jít touto cestou sebedarování až do posledního dne svého pozemského života. Šel ve stopách svého Pána, dobrého Pastýře, který miloval své ovce do té míry, že za ně položil vlastní život. A činil tak se silou a klidem, vždy nablízku svému stádu, Boží církvi.

Když byl kardinál Bergoglio 13. března 2013 v konkláve zvolen nástupcem papeže Benedikta XVI., měl za sebou léta řeholního života v jezuitském řádu, a především byl obohacen zkušeností jednadvacetileté pastorační služby v arcidiecézi Buenos Aires, nejprve jako pomocný biskup, poté jako biskup koadjutor a později jako arcibiskup.

Rozhodnutí přijmout jméno František se od prvního okamžiku ukázalo jako volba programu a stylu, na němž zamýšlel založit svůj pontifikát, přičemž se chtěl inspirovat duchem svatého Františka z Assisi. Zachoval si svůj temperament a formu pastýřského vedení a ihned vyznačil otisk své silné osobnosti do řízení církve, navázal přímý kontakt s jednotlivci i obyvatelstvem, chtěl být všem nablízku, s pozorností se obracel k lidem v nesnázích a bezmezně se věnoval zejména posledním na zemi i těm na okraji společnosti. Byl papežem uprostřed lidí s otevřeným srdcem vůči všem. Byl také papežem pozorným ke všemu novému, co se objevovalo ve společnosti, a k tomu, co Duch svatý probouzel v církvi.

Svým charakteristickým slovníkem a jazykem bohatým na obrazy a metafory se vždy snažil osvětlit problémy naší doby moudrostí evangelia, nabízel odpověď ve světle víry a povzbuzoval nás, abychom jako křesťané čelili výzvám i protikladům těchto proměňujících se let, které s oblibou označoval za „změny epochy“.

Byl nesmírně spontánní a prostřednictvím neformálního způsobu dokázal oslovit všechny, dokonce i lidí vzdálené církvi.

Papež František, bohatý na lidskou vřelost a hluboce vnímavý k dramatům dneška, skutečně sdílel úzkosti, utrpení a naděje naší doby a rozdával se v útěše a povzbuzení prostřednictvím poselství, které dokázalo přímo a bezprostředně zasáhnout lidská srdce.

Jeho charisma vstřícnosti a naslouchání, spojené se způsobem chování typickým pro dnešní citlivost, se dotklo srdcí, ve snaze probudit morální a duchovní energii.

Prvenství evangelizace bylo vodítkem jeho pontifikátu, který s jasným misionářským otiskem šířil radost z evangelia, což byl také název jeho první apoštolské exhortace Evangelii gaudium. Radost, která důvěrou a nadějí naplňuje srdce všech, kdo se svěřují Bohu.

Vůdčí nití jeho poslání bylo také přesvědčení, že církev je domovem pro všechny; domovem, jehož dveře jsou vždy otevřené. Opakovaně se uchyloval k obrazu církve jako „polní nemocnice“ po bitvě, v níž bylo mnoho raněných; církve, která se horlivě stará o problémy lidí a o velká trápení, sužující současný svět; církve, která je schopna sklonit se ke každému člověku, bez ohledu na jakékoli vyznání a stav, a uzdravit jeho rány. Nesčetná jsou jeho gesta a výzvy ve prospěch uprchlíků a vysídlených osob. Neustávající byl také jeho důraz na práci ve prospěch chudých.

Je příznačné, že první cesta papeže Františka vedla na Lampedusu, ostrov symbolizující drama emigrace s mnoha tisíci lidmi utopenými v moři. Ve stejném duchu se nesla i jeho cesta na Lesbos společně s ekumenickým patriarchou a athénským arcibiskupem, stejně jako slavení mše na hranici mezi Mexikem a Spojenými státy, při příležitosti jeho cesty do Mexika.

Z jeho čtyřiceti sedmi náročných apoštolských cest zůstane v dějinách ta do Iráku v roce 2021, na kterou se vydal navzdory všem aktuálním rizikům. Tato náročná apoštolská cesta byla balzámem na otevřené rány iráckého lidu, který tolik trpěl nelidským působením Islámského státu. Byla to také cesta důležitá pro mezináboženský dialog, další zásadní rozměr jeho pastorační činnosti. Apoštolskou návštěvou v roce 2024 ve čtyřech asijsko-oceánských zemích se papež dostal na „nejvzdálenější periferii světa“.

Papež František vždy stavěl do centra pozornosti evangelium milosrdenství a opakovaně zdůrazňoval, že Boha neunavuje odpouštět: vždy odpouští, ať už je situace těch, kteří o odpuštění žádají, jakákoli, a vrací je na správnou cestu.

Přál si proto mimořádné Jubileum milosrdenství a zdůraznil, že milosrdenství je „srdcem evangelia“.

Milosrdenství a radost z evangelia jsou dvě klíčová slova papeže Františka.

Na rozdíl od toho, co nazval „kulturou odpisu“, hovořil o „kultuře setkávání a solidarity“. Téma bratrství prochází celým jeho pontifikátem v živých tónech. Ve své encyklice „Fratelli tutti“ o Všeobecném bratrství chtěl oživit celosvětovou snahu o bratrství, protože všichni jsme děti téhož Otce, který je na nebesích. S důrazem často připomínal, že všichni patříme do stejné lidské rodiny a že nikdo se nezachrání sám.

V roce 2019 podepsal papež František během své cesty do Spojených arabských emirátů dokument „Lidské bratrství pro světový mír a společné soužití“, v němž připomněl společné otcovství Boha.

V encyklice *Laudato si* se obrátil na muže a ženy na celém světě a upozornil na povinnosti a spoluodpovědnost vůči společnému domovu.

Tváří v tvář tolika zuřícím válkám v posledních letech, nelidským hrůzám a nesčetným obětem na životech a ničení, papež František neustále pozvedal hlas s prosbou o mír a vyzýval k rozumnosti, k poctivému jednání s cílem nalézt možná řešení, protože válka – jak řekl – je jen smrt lidí, ničení domovů, nemocnic a škol. Válka, říkával, vždy zanechává svět v horším stavu, než byl před ní: je to vždy bolestná a tragická porážka pro všechny.

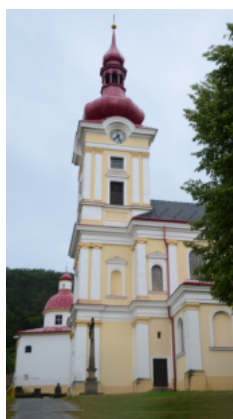
'Stavějte mosty, a ne zdi' je výzva, kterou mnohokrát opakoval, a službu víře jako nástupce apoštola Petra vždy spojoval se službou lidstvu ve všech jejích rozměrech.

V duchovním spojení se všemi křesťany jsme zde v hojném počtu, abychom se modlili za papeže Františka, aby ho Bůh přijal v nesmírnosti své lásky.

Papež František si zvykl zakončovat své projevy a setkání slovy: „Nezapomeňte se za mě modlit“.

Drahý Svatý otče Františku, nyní my prosíme tebe, aby ses za nás modlil a abys z nebe požehnal církvi, požehnal Římu, požehnal celému světu, jak jsi to učinil minulou neděli z balkonu této baziliky ve svém posledním objetí se vším Božím lidem, ale v ideálním případě také s celým lidstvem, lidstvem, které s upřímným srdcem hledá pravdu a drží pozvednutou pochodň naděje.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYŠICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

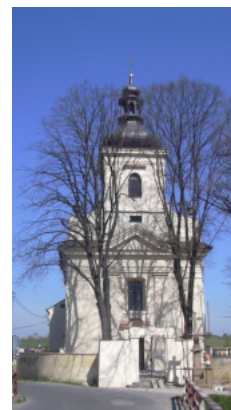
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

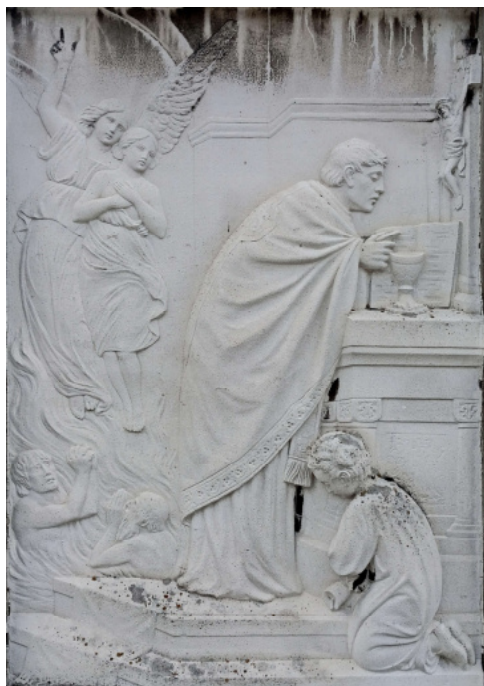
**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

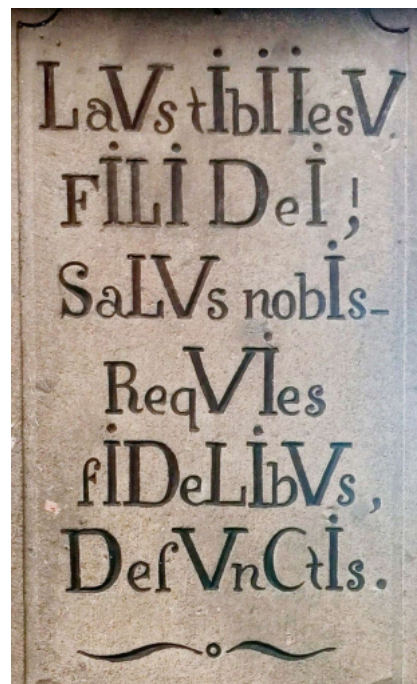

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. – 2. listopadu:
návštěvou kostela -
modlitbou Otče náš
a Věřím v Boha,
při splnění tří podmínek
(sv. zpověď, sv. přijímání,
modlitba na úmysly Sv. otce).

1. - 8. listopadu:
plnomocné odpustky,
jen pro duše v očistci,
návštěvou hřbitova
a modlitbou za zemřelé
(kdo z vážného důvodu
nemůže hřbitov navštívit
v uvedeném termínu,

může tak učinit již od 25. října. V ostatních dnech lze získat odpustky částečné.

/VLEVO: reliéf na kříži na hřbitově v Pustiměř; VPRAVO: nápis na kříži před kostelem v Topolanech –
„CHVÁLA TOBĚ, JEŽÍŠI, SYNU BOŽÍ, SPÁSO NAŠE, ODPOČINUTÍ VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH“
(1841)

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

František Plánička a Pepi Bican se dohodli, že kdo umře první, vrátí se na tento svět a řekne, zda se i v nebi hraje fotbal. Když legendární gólman zesnul, zjevil se v noci příteli a oznámil mu: „Mám pro tebe dvě zprávy, jednu dobrou, druhou špatnou. Ta dobrá je, že máme v nebi vynikající team, a ta špatná, že na nedělní zápas tě trenér nominoval do útoku.“

II.

„Co vás tak rozčílilo, sousedko?“ – „Manžel! Řekla jsem mu, že bych chtěla být zpopelněna... A ten padouch mě objednal na čtvrtek!“.

III.

Majitel pohřebního ústavu se ptá zákazníka: „A v jaké cenové kategorii byste chtěl uspořádat pohřeb?“ – „V nejlevnější, čtvrté kategorii.“ – „Víte vy, co to znamená pohřeb ve čtvrté kategorii? - To si musí nést věnec sám nebožtík!“

IV.

V prodejně automobilů nabízí prodáváč sportův: „Tento vůz dosáhne během 20 vteřin rychlosti 155 mil v hodině a v případě potřeby zastaví na dvou metrech.“ „A co pak?“ „Pak se tadyhle vynoří malinký nožíček a jemně vás seškrábne z předního skla.“

V.

„Pepo, umřel mi táta, půjč mi, prosím, černé šaty!“ Po týdnu se ptá Pepa: „Tak co ten můj černý oblek?“ – „Tátovi byl akorát, tak jsme ho v něm nechali spálit.“

VI.

Děda pláče nad hrobem své ženy: „Tys byla tak hodná. Co si bez tebe počnu? Kéž by ses mohla vrátit!“ Vtom se z hrobu hrabe krtek a děda na to: „No tak, Božko, nerozumíš legraci?“

VII.

Přijde paní do pohřební služby a povídá: „Chtěla bych manželovi předplatit nějaký luxusní pohřeb, ale diskrétně, je to překvapení k narozeninám!“

VIII.

Dvě stařenky na hřbitově umyly náhrobek, vyměnily vodu u květin, pomodlily se; pak si spolu sedly na lavičku, vzpomínaly, klábosily, až v podvečerním sluníčku obě usnuly. Vzbudily se kolem desáté večer, všude kolem už tma. Jedna povídá: „Mařko, a neměly bychom jít domů?“ Ta druhá na to: „A stojí nám to ještě zato...?“

IX.

Můj děda je tak starý, že když si v restauraci objednává minutku, chtějí po něm platbu předem.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 26. října - 2. listopadu 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 26. října	 30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a zemřelou rodinu HROZOVU
		DRYSICE 9.30: za + Annu ZAREMBOVOU, manžela, živou a + rodinu ZAREMBOVU a ČTVRTNÍČKOVU	
		PODIVICE 11.00: za +Andělku a Petra ŠMEHLÍKOVY syna, snachu, duše v očistci, Boží ochranu pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		TOPOLANY 17.00	za + Jaroslava PŘIKRYLA, dvoje rodiče a Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu
PONDĚLÍ 27. října	PONDĚLÍ 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Alenu ŠKOLAŘOVOU, živou a zemřelou rodinu
ÚTERÝ 28. října	SVÁTEK - SV. ŠIMON A JUDA, APOŠTOLOVÉ	PODIVICE 8.00	za + Miroslava a Pavla MALÍKOVY, rodiče a duše v očistci
STŘEDA 29. října	BL. MARIE RESTITUTA KAFKOVÁ, PANNA A MUČ.	DRYSICE 17.00	za +drysické kněze, řeholní osoby, farníky a duše v očistci
ČTVRTEK 30. října	ČTVRTEK 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Martina a Marii BENÍČKOVY a syna Martina
PÁTEK 31. října	SV. WOLFGANG, BISKUP	TOPOLANY 14.00	POHŘEB Josef KRUPÍK (1953)
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Janu a Karla SPIROVY
SOBOTA 1. listopadu	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH DRYSICE:, PUSTIMĚŘ: PO MŠI SVATÉ SVĚTELNÝ PRŮVOD NA HŘBITOV A MODLITBA ZA ZEMŘELÉ	PODIVICE 8.00	za + Zdeňka MARÁKA, rodiče, + Dominika TRÁVNÍČKA a duše v očistci
		DRYSICE 16.00: za zemřelou rodinu BENÍČKOVU, ZELENKOVU, BUČKOVU, MAHDALOVU a CHARVÁTOVU	
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Benedikta DRBALA, rodiče, sourozence a duše v očistci
NEDĚLE 2. listopadu	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ PODIVICE, TOPOLANY: PO MŠI SVATÉ SVĚTELNÝ PRŮVOD NA HŘBITOV A MODLITBA ZA ZEMŘELÉ SBÍRKA NA CHARITU	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Marii a Oldřicha HOLUBOVY, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Boženu KLUDÁKOVOU, manžela, dvě dcery, dva zetě a vnuka	
		PODIVICE 11.00: za + Bohuslava PUČANA, manželku, vnučku, s prosbou o ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 17.00: za živou a zemřelou rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	

POŘAD BOHOSLUŽEB: 2. – 9. listopadu 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 2. listopadu	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ PODIVICE, TOPOLANY: PO MŠI SVATÉ SVĚTELNÝ PRŮVOD NA HŘBITOV A MODLITBA ZA ZEMŘELÉ SBÍRKA NA CHARITU	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Marii a Oldřicha HOLUBOVY, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Boženu KLUDÁKOVOU, manžela, dvě dcery, dva zetě a vnuka	
		PODIVICE 11.00: za + Bohuslava PUČANA, manželku, vnučku, s prosbou o ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 17.00: za živou a zemřelou rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	
PONDĚLÍ 3. listopadu	SV. MARTIN DE PORRES, ŘEHOLNÍK	PUSTIMĚŘ 17.00: za + Hedviku a Vojtěcha ADAMCOVY, rodiče a sourozence	
ÚTERÝ 4. listopadu	SV. KAREL BOROMEJSKÝ, BISKUP	PODIVICE 8.00: za + rodiče PLISKOVY, ZAKOPALOVY, MARÁKOVY, + sourozence a duše v očistci	
STŘEDA 5. listopadu	STŘEDA 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 17.00: na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží pomoc pro šest rodin	
ČTVRTEK 6. listopadu	ČTVRTEK 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00: za živou a + rodinu POSPÍŠILOVU, KOLAŘÍKOVU a DOSTÁLOVU	
PÁTEK 7. listopadu	PÁTEK 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za dar předávání víry v našich rodinách
SOBOTA 8. listopadu	SOBOTA 31. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 9. listopadu	SVÁTEK POSVĚCENÍ LATERÁNSKÉ BAZILIKY PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa SUMCE a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30: za + Jana a Jiřího ADAMCOVY a dvoje rodiče	
		PODIVICE 11.00: za + Annu a Rudolfa MALOVY a duše v očistci	
		TOPOLANY 17.00	za + rodinu KUDLIČKOVU, ŠTĚPÁNKOVU a duše v očistci

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. – 2. listopadu: návštěvou kostela - modlitbou Otče náš a Věřím v Boha, při splnění tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysly Sv. otce).

1. - 8. listopadu: je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, **návštěvou hřbitova a modlitbou za zemřelé** (třeba jen v duchu); *(kdo z vážného důvodu nemůže hřbitov navštívit v uvedeném termínu, může tak učinit již od 25. října*. V ostatních dnech lze získat odpustky částečné.